

Interzone

James Colton

Sheelagh Colton

IRIDOLOGIE

Teora

Internet: www.teora.ro

Iridologia este un procedeu cu mari posibilitati in intelegerea starii noastre de sanatate prin examinarea ochilor. Acest procedeu are un rol vital atat in diagnosticarea si combaterea unor simptome de tipul migrenei, cat si in combaterea anumitor boli pentru care diagnosticarea timpurie prezinta o importanta covarsitoare, ca de pilda diabetul, scleroza multipla, deficitul de vitamina A si B si anumite stari patogene ale rinichilor.

Citind acesta carte, veti afla:

- ce este Iridologia si cum trebuie inteleasa
- care este utilitatea iridologiei
- cum puteti folosi tehnicile de baza ale iridologiei pentru diagnosticare

C U P R I N S

Introducere

1. Ce este iridologia?

- Principiile iridologiei
- Prevenirea bolilor prin examinarea irisului
- Irisul in diagnosticarea bolilor
- Ce nu poate releva irisul

2. Istoricul iridologiei

- Peczely
- Succesorii lui Peczely
- Joseph Deck
- Diagrama irisului utilizata in Marea Britanie

3. Irisul si ochiul

- Afectiuni ale ochiului
- Tratamentele bolilor de ochi prin mijloace naturale

4. Culoarea si marcajele irisului

- Irisul albastru
- Irisul brun (caprui)
- Irisul biliar (verzui)
- Pigmentii straini
- Marcajele irisului

5. Iridologia ca metoda de autodiagnosticare

- Autoterapia

6. Iridologia si metodele de terapie naturista

- Chiropractica
- Acupunctura
- Naturopatia
- Homeopatia
- Fitoterapia
- Reflexologia

7. 0 vizita la iridolog

- Alegerea iridologului
- Programarea vizitei
- Consultatia
- Bioiridologia
- Concluzii

8. Adrese utile

INTRODUCERE

Iridologia constă în studiul irisului ocular în timp ce bioiridologia are ca obiect studiul tratamentelor specifice aplicate în funcție de culoarea și petele irisului. Este vorba despre un nou concept în medicina naturistă, în cadrul căruia se face apel la metode precise de vindecare în funcție de culoarea și marcajele irisului. Pe baza iridologiei pot fi identificate zone din diferite părți ale corpului frecvent asociate cu acumulările de substanțe toxice, ca de pildă ficatul, pielea sau rinichii. Spre exemplu, irisul evidențiază prezența unor acumulări toxice la nivelul sistemului digestiv, situație care ar putea fi generată de constipație. S-ar crede că prin administrarea laxativelor corpul ar putea fi ajutat să scape de toxine însă, în realitate, ele au un efect paralizant asupra nervilor intestinali și din această cauză sunt necesare doze din ce în ce mai mari, pentru a produce același efect. Constipația poate fi însă provocată și de o inadecvată funcționare a ficatului, care conduce la o secreție insuficientă sau anormală de bilă. Deci, indiferent câte alimente cu conținut celulozic ridicat am consuma sau câte laxative am administra, constipația nu va fi înlăturată atâta timp cât nu va fi sprijinită funcția ficatului. După ce, în prima etapă, s-au identificat zonele disfuncționale, pe baza cunoștințelor de iridologie, bioiridologia poate readuce sistemul digestiv la o funcționare normală, redând organismului capacitatea de a schimba starea morbidă, fără sprijin din exterior.

Irisul are aceeași origine embriologică cu creierul și căile nervoase, care sunt conectate cu diferitele organe și glande și prin care creierul primește, în mod constant, mesaje. Structura delicată a irisului se compune din forme și modele individuale pe care le studiază iridologia pentru a determina procesele maladive. După ce au fost identificate marcajele unui iris, bioiridologia poate trece la determinarea celor mai potrivite metode de tratament

care constau, de obicei, în regimuri alimentare și/sau fitoterapie. Acest tip de terapie caracterizată prin doze mici, administrate pe perioade îndelungate, permite zonelor disfuncționale ale corpului să-și recapete vitalitatea și potențialul normal.

Bioiridologia se bazează pe tratamentul aplicat celor trei elemente ale ființei noastre – intelect, trup și spirit – și pe refacerea echilibrului dintre acestea. De pildă, în cazul unor dereglări de tipul hipoglicemiei sau constipației, corpul fizic influențează intelectul și spiritul generând stări de depresie și oscilații ale stărilor sufletești. Îndată ce trupul și-a recâștigat echilibrul, mintea se limpezește, spiritul se înalță și bunăstarea se restabilește, iar tratamentele care nu țin seama de această ordine sunt adesea nepotrivite. Stările depresive de durată reprezintă un simptom al dezechilibrelor somatice, al unui proces maladiv deja instalat. Desigur, intelectul poate avea o influență directă asupra trupului dar numai în condițiile existenței unor disfuncții. Stresul emoțional poate determina o creștere a tensiunii arteriale dar numai în condițiile unui sistem cardiovascular disfuncțional. Pe de altă parte, procesul de vindecare ar putea necesita o echilibrare a stărilor emoționale înainte ca simptomele fizice să poată fi înlăturate.

Avem cu toții debilități, adesea moștenite de la predecesori, sub forma unei eredități genetice. Chiar modul în care ne încrucișăm brațele este determinat de constituția noastră specifică, însă ereditatea poate lua, de pildă, forma unei gene implicate în funcționarea inadecvată a ficatului, ceea ce determină afectarea întregului organism. În plus, stilul de viață modern nu asigură o stare bună a sănătății. Regimul nostru alimentar este adesea nesănătos, iar presiunile emoționale ne pot copleși, distrugându-ne instinctele naturale. Chiar constituțiile cele mai robuste pot cădea pradă traiului modern. Iridologia poate stabili care sunt părțile noastre slabe și ne poate determina necesitățile de ordin emoțional, permițând obținerea unor indicii cu privire la tratamentul care trebuie aplicat. Acest lucru se realizează prin examinarea și studierea modelului unic al irisului unei persoane și al marcajelor și pigmentilor acestuia. Nu există două persoane cu iris identic; chiar gemenii univitelini au irisuri diferite. Pentru a facilita „citirea” unui iris, acesta este împărțit în sectoare, similar cadranului unui ceasornic, fiecare sector reprezentând o anumită parte a trupului. Astfel, de pildă, dacă în poziția corespunzătoare primului sfert al cadranului există un marcaj, acesta indică probleme la nivelul inimii.

Ochiul este dotat cu una dintre cele mai complexe rețele nervoase existente în corp. El este singurul organ în cazul căruia fibrele nervoase care derivă direct din creier pot fi ușor urmărite. Diferitele modele, pigmenti și marcaje ale irisului au fost observate cu sute de ani în urmă (din timpul lui

Hipocrate). Aceste atribute speciale care au devenit mai clare după identificarea codului genetic (ADN) permit determinarea empirică a zonelor somatice cu probleme.

Tratarea acestor marcaje a devenit un domeniu al vindecării prin remedii naturale; marcajele situate în zone ale irisului corespunzătoare inimii, plămânilor sau rinichiului au fost tratate cu ajutorul plantelor medicinale, prin regimuri alimentare sau metode tradiționale. Nici una dintre metodele aplicate nu a ținut însă seama de faptul că între indiciile existente pe iris există corelații determinate de evoluția bolii, anume că pot apărea, de pildă, marcaje ale ficatului concomitent cu marcaje corespunzătoare unor afecțiuni cardiace și că acestea exercită împreună un rol în generarea unei anumite stări a organismului. Noi am analizat această problemă și după mai mulți ani de studiu am elaborat un sistem cunoscut astăzi sub numele de bioiridologie. El se bazează pe folosirea unor doze mici de vitamine, minerale, aminoacizi și plante medicinale pentru a aborda atât marcajele latente (marcaje care nu sunt încă asociate cu nici un fel de simptome), cât și pe cele active.

Conturarea domeniului bioiridologiei constituie ultima etapă a lungii noastre incursiuni în medicină și în special în iridologie. Interesul nostru își are originea în frustrare, în necesitatea de a cunoaște ceea ce se petrece în interiorul corpului unui anumit individ. De pildă, din ce cauză stresul a provocat unei persoane ulcer gastric, în timp ce în cazul alteia s-a ajuns la diabet? Cu mulți ani în urmă, înainte de implicarea noastră în iridologie, tratamentul complementar pe care îl prescriam consta în fitoterapie și naturoterapie. Am obținut rezultate bune, dar cu timpul am ajuns să fim tot mai mult preocupați de faptul că ne bazam pe pacient, care trebuia să ne spună ce anume îl deranja, fără o reală cunoaștere de sine. Atunci când, la o conferință cu caracter didactic, am aflat de iridologie, aceasta ni s-a părut a umple o lacună în cunoștințele noastre. Pe măsura trecerii timpului, domeniul ne-a absorbit complet deoarece tot mai mulți oameni doreau să cunoască motivul pentru care s-au îmbolnăvit. Treptat, ne-am dat seama că marcajele irisului indicau necesitatea unui program terapeutic precis.

Deși identificarea unor „zone fierbinți” ale stării potențiale de boală devenea tot mai clară pentru iridologi, pe măsură ce acumulau cunoștințe, atunci când se ajungea la tratamente, ei aveau mâinile legate. În consecință, ne-am hotărât să creăm o bază de date cu ajutorul căreia să putem prescrie tratamente explicite. În 1982, ne-am angajat într-un proiect cu durata de 3 ani, pe baza căruia urma să obținem informațiile necesare. Detaliile acestui proiect sunt prezentate în capitolul 2. Una dintre concluziile noastre a fost aceea că, deși iridologia stabilise o legătură directă între marcajele irisului și

tratamente, mai existau încă fisuri la nivelul cunoștințelor acumulate și al aspectelor practice. Una dintre acestea consta în lipsa de precizie a unor diagrame schematice ale irisului, efectuate anterior. Am trecut atunci la elaborarea unei noi diagrame a irisului care s-a concentrat mai precis asupra unor zone ale corpului care fuseseră până atunci ignorate. La 6 luni după abordarea problemei, noua schemă a ieșit de sub tipar, iar în prezent este utilizată de către iridologii din întreaga lume.

Desigur, similar altor domenii care au ca obiectiv îngrijirea sănătății, iridologia se dezvoltă tot mai mult, acumulând noi cunoștințe. Cercetările noastre continuă, așa cum continuă și studiile iridologilor din întreaga lume. Se poate spune acum că iridologia a fost acceptată de mulți medici ca metodă valoroasă de diagnosticare.

identici. Diagnosticarea irisului este observarea și diagnosticarea bolilor cu ajutorul irisului și reprezintă subiectul acestei cărți. Diagnosticarea ochiului (oftalmologie) se referă la observarea și diagnosticarea bolilor care afectează întregul glob ocular, care include pupila și irisul, precum și retina, sclerotica, pata galbenă, canalele lacrimale etc.

Este uimitor cât de multe neadevăruri s-au scris despre iridologie. Se fac tot felul de afirmații complet lipsite de sens. Unii consideră că irisul se modifică în funcție de starea sănătății și că iridologia constituie un mijloc convenabil de a verifica sănătatea. Dar tiparul irisului se formează aproape în întregime încă de la naștere, similar amprentelor digitale și nu se modifică semnificativ în cursul vieții. Nici un fel de întindere fizică nu va face să crească înălțimea unei persoane și, în mod similar, o refacere a stării de sănătate nu va putea îndepărta debilitățile moștenite, relevate de iris. Alții sunt de părere că personalitatea individului poate fi „citită” în iris, ceea ce este lipsit de sens. Dacă acest lucru ar fi real, atunci irisul și-ar modifica mereu tiparul structural și marcajele, deoarece personalitatea individului se dezvoltă și se schimbă în funcție de condițiile de viață. Noi am urmărit timp de 20 de ani irisul aceluiași persoane și nu am observat modificări semnificative ale tiparului transmis pe cale genetică. Este interesant că cei care susțin contrariul nu au putut aduce dovezi în sprijinul teoriilor lor. Irisul relevă planul de detaliu al punctelor noastre tari și slabe. Chiar și culoarea ochilor noștri este predeterminată și ne oferă o indicație clară asupra constituției și zestrei genetice.

Mentținerea stării de sănătate constituie, poate, cel mai important aspect al vieții noastre; fără sănătate totul își pierde sensul. Dificultatea constă în faptul că aflăm prea târziu că starea sănătății noastre s-a deteriorat. Adesea, consultăm pacienți care suferă de multă vreme de o boală cronică și care ne sunt aduși de către o persoană iubitoare din familie, un fiu sau o fiică. Abia după ce ei se simt bine și după ce și-au recâștigat vitalitatea își dau seama cât de afectată emoțional a fost familia. Prevenirea bolilor este un proces de durată care reclamă o atenție constantă. Este foarte bine să trăiești pentru prezent, problema care se pune este însă aceea că, odată cu trecerea timpului, cei care ne iubesc vor trebui să achite, prin emoțiile lor, nota de plată a neglijenței noastre.

PRINCIPIILE CARE STAU LA BAZA IRIDOLOGIEI

Iridologia este o metodă neinvazivă, demnă de încredere, care poate asigura liniștea noastră și a familiei noastre. Ea trebuie utilizată însă în mod inteligent. O problemă de sănătate nu trebuie abordată în grabă. Irisul este atât de complicat ca structură și include atât de multe marcaje, culori și

combinații încât nu întotdeauna zonele identificate ca prezentând probleme sunt de relevanță imediată. Acestea însă trebuie reținute pentru examinări ulterioare deoarece s-ar putea dovedi semnificative. Cunoașterea faptului că trupul nostru prezintă anumite zone cu debilitate se poate dovedi foarte utilă pentru asigurarea unei stări bune a sănătății.

De pildă, o răceală pe care o contractăm se datorează invaziei organismului de către un virus; virusul determină o reacție excesivă a membranelor mucoase din corp care determină tuse și guturai, de obicei după una-două zile de la infecția inițială. Dacă știm care sunt zonele care vor reacționa față de virus, putem aplica, foarte timpuriu, un tratament specific. Zonele sensibile ar putea fi sinusurile, plămânii, gâtul sau sistemul imunitar, iar o incapacitate a celulelor imunitare speciale (limfocitele T) de a instrui celulele angajate direct în lupta cu agenții patogeni (limfocitele B) să atace virusul, poate provoca probleme mai serioase. Dacă prima examinare a irisului este efectuată cu pricepere, pot fi identificate și zone care, deși nu provoacă în mod curent și direct probleme evidente de sănătate, pot fi corelate cu alte zone de interes.

Din acest motiv, nici un specialist în iridologie nu va analiza istoricul evoluției unei boli decât după o consultație inițială. Dacă un pacient acuză o boală cardiacă, șansele de a observa un marcaj în zona corespunzătoare a irisului sunt mult mai mari, dar aceasta distrage atenția de la cauza reală sau adevăratul factor care a provocat boala. Pe de altă parte, dacă pacientul sau pacienta dorește să aducă la cunoștință specialistului problemele de sănătate în legătură cu un tratament aplicat anterior, iridologul va ține seama de aceste informații.

Studiu de caz: Julia J., avocat

Spre deosebire de unii dintre pacienții care ne-au consultat, Julia își cunoștea exact problema. Deoarece poseda unele cunoștințe de iridologie, a dorit să ne prezinte situația înainte ca noi să trecem la diagnoza pe baza irisului, deoarece considera că ar fi în avantajul ei. Ea fusese cu puțin timp în urmă diagnosticată clinic ca suferind de encefalomielită mialgică (EM), cunoscută și sub numele de sindrom post-viral. Deoarece nu există nici un tratament cunoscut pentru EM, Julia ne-a solicitat o diagnosticare a stării generale a organismului pentru a se stabili dacă există și alți factori care au contribuit la boală. Tipul structural al irisului său era biliar, ceea ce se întâmplă frecvent în cazul EM. Am observat că zone mari ale irisului său erau pigmentate cu pete de culoarea ruginii datorită acumulărilor de fier, indicând faptul că organismul ei avea probleme cu utilizarea fierului. Din acest motiv, am suspectat că anemia a constituit unul dintre factorii care au contribuit la boală. Irisul pacientei prezenta și multe inele de stres, astfel încât ne-am dat seama că

stresul era un factor important în viața ei. În irisul drept se găsea o lacună în formă de scară, care a necesitat o investigație ulterioară. Alte modele semnificative specifice organelor corespundeau ficatului, uterului și ovarelor. Irisul acestei paciente este prezentat în figura 1.

Cazurile de EM au nevoie de tratamente individuale specifice; ceea ce este potrivit pentru o persoană, poate fi complet nefolositor alteia. În cazul Juliei am sugerat administrarea vitaminelor complexului B și a vitaminelor C și A, în combinație cu un regim alimentar care a inclus suc de năsturel* pentru a-i ameliora anemia și a-i consolida și susține energia.

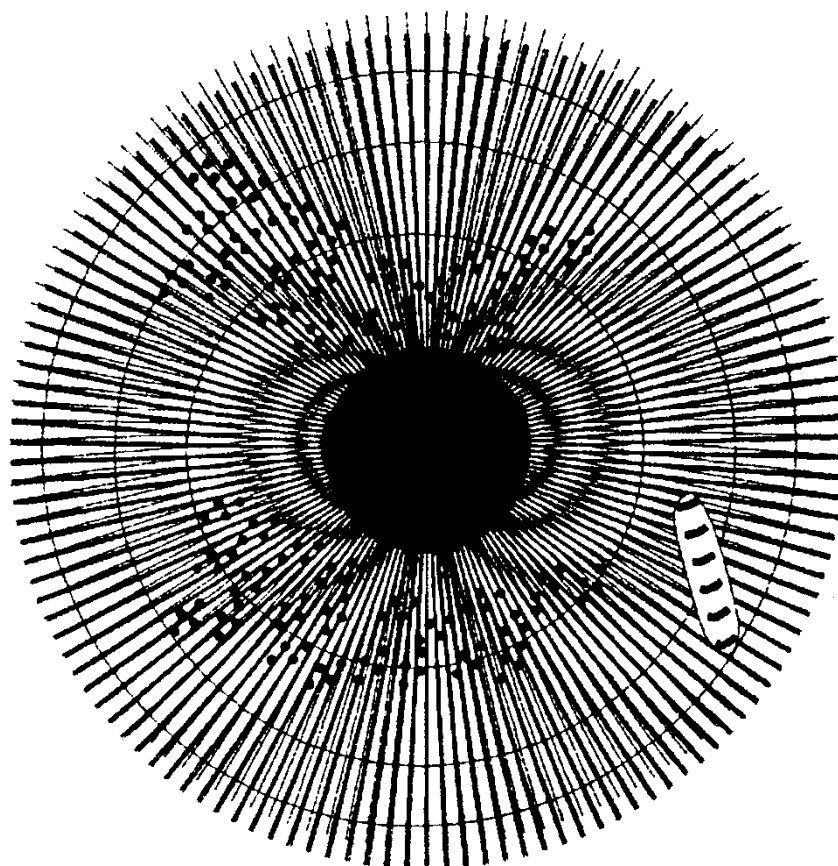

Figura 1. Irisul drept al Juliei, prezentând două inele de stres, pigmentări cu fier și o lacună în formă de scară în zona pieptului

Solicitarea organismului în stări de oboseală extremă nu face decât să înrăutățească situația, astfel încât am sfătuit-o pe Julia să-și rezerve două intervale pe zi, de odihnă la pat, astfel încât să nu fie suprasolicitată. Modelul prezent în zona corespunzătoare pieptului ne-a îngrijorat, dar ea ne-a dat asigurări că totul este în ordine. Chiar în aceste condiții, am sfătuit-o să-și viziteze medicul, pentru un control, iar acesta i-a făcut o mamografie.

*Nasturtium officinale (n. trad.)

Rezultatul a fost cel pe care l-am bănuir, în sensul că, la sânul drept a fost identificată o mică formațiune. În două săptămâni ea a intrat în spital și această formațiune i-a fost îndepărtată. Desigur, operația nu a ajutat la vindecarea EM, dar după o stare inițială de regres, situația i s-a îmbunătățit simțitor, pacienta având șanse de însănătoșire.

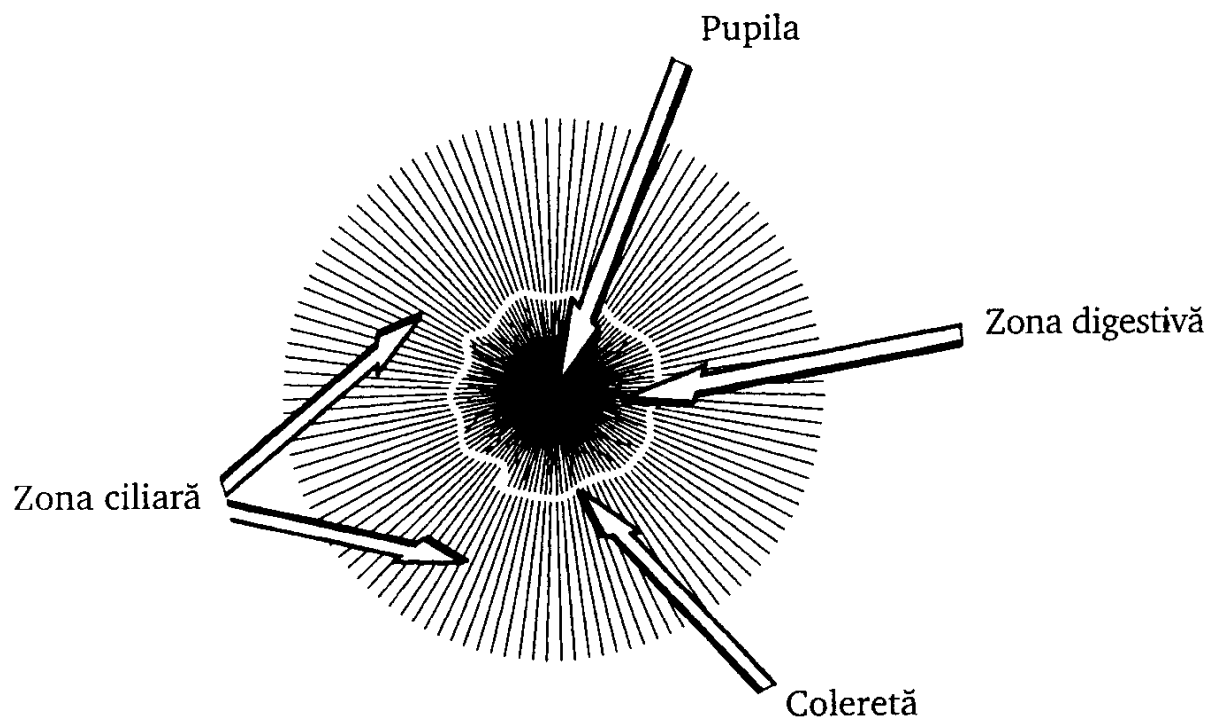

Figura 2. Irisul

Irisul are o formă circulară, fiind alcătuit din mii de fibre minuscule, orientate de la exterior către pupilă. Aproximativ o treime din iris conține un mușchi circular specializat, numit coleretă, controlat de sistemul nervos autonom, care reglează dimensiunile pupilei. În iridologie, partea exterioară a acestui cerc reprezintă sistemele corpului iar partea din interior corespunde tractului digestiv (vezi figura 2). Fibrele din care este alcătuit irisul pot fi dislocate, astfel încât nu sunt întotdeauna dispuse în linie dreaptă. De fapt, ele formează un număr nesfârșit de modele individuale și unice. Aceste forme, culori și modele sunt studiate de iridologi. Fiecare variație a structurii fibrelor este analizată conform poziției sale în iris, fiecare organ, funcție sau glandă având o localizare specifică. În general, partea superioară a irisului reprezintă capul, partea dreaptă indică organele interne situate în partea dreaptă a corpului, respectiv ficatul, partea dreaptă a toracelui, plămânul drept, sânul drept etc., iar partea stângă a irisului corespunde organelor situate în stânga, respectiv partea stângă a toracelui, sânul stâng, splina etc. Deoarece inima este amplasată aproximativ la mijloc, ea este reprezentată în ambele părți ale irisului. Conform cercetărilor noastre, compartimentele

situate în partea dreaptă a inimii sunt reflectate la nivelul părții drepte a irisului, iar cele din partea stângă a inimii sunt vizibile în stânga. Partea inferioară a irisului reprezintă aparatul reproducător, rinichii și intestinale.

Organele și glandele corpului funcționează ca un tot unitar asemănător unui motor de automobil ale cărui componente sunt interdependente. De pildă, funcționarea veziculei biliare se află în corelație cu ficatul, iar ficatul cu inima. De aceea, orice marcaj corespunzător unui organ, care apare în iris, poate fi urmat de simptome la nivelul altei părți a corpului. În unele cazuri, o disfuncție a veziculei biliare poate provoca o reacție a inimii iar simptomul care se manifestă poate fi o tensiune arterială ridicată. Sistemul digestiv poate fi de asemenea afectat deoarece vezicula biliară eliberează bila care descompune grăsimile pătrunse în organism prin alimentație și așa mai departe. Un alt exemplu îl constituie cazurile de eczemă. Aceasta nu reprezintă o boală a pielii, ci o afectare a ficatului sau rinichiului. Un cercetător minuțios care studiază principiile iridologiei a descoperit că în cazul pacienților cu eczeme irisul nu prezenta marcaje în zona corespunzătoare pielii. Dar, deși eczema se manifestă printr-o inflamație a pielii, ea este, de obicei, provocată de reacția alergică față de un antigen, o substanță străină care atacă organismul. Cercetătorul amintit urmărea simptomul, în timp ce irisul îi prezenta cauzele. Dacă el ar fi analizat zonele corespunzătoare ficatului sau rinichiului, el ar fi găsit, probabil, cauza.

Atunci când privim un iris, vedem o mulțime de mesaje care ilustrează moștenirea noastră genetică. Există marcaje comune, ca de pildă lacunele (vezi figura 3) determinate de moștenirea genetică, semnificația lor variind

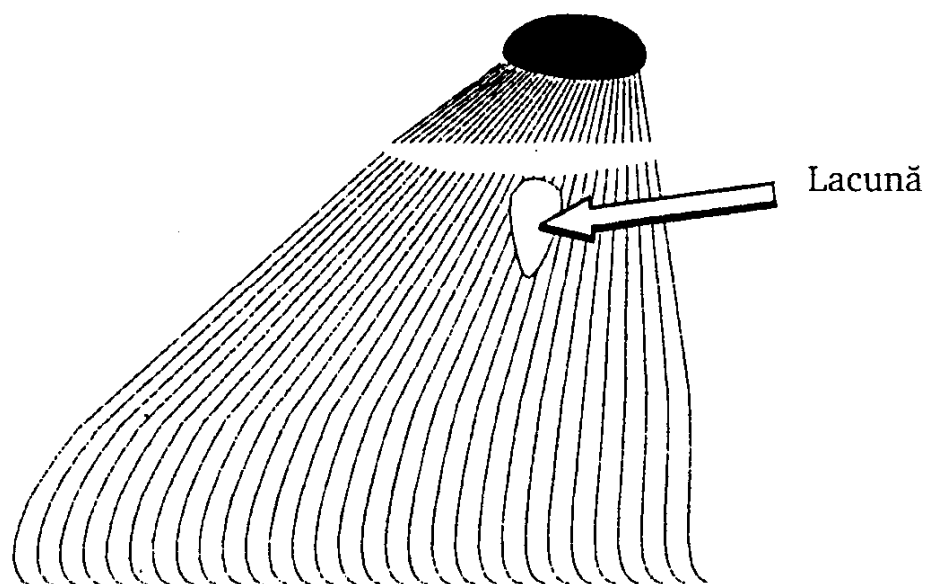

Figura 3. O lacună

între o „activitate normală“ al cărei rezultat este o stare bună a sănătății și o „activitate diminuată“, care afectează în mod negativ sănătatea, cu diferite manifestări, de la indispoziții până la simptome mai grave. Afectarea organelor dintr-o anumită parte a corpului apare numai în momentul intrării în acțiune a factorilor de mediu. Astfel, un ficat cu debilitate genetică poate funcționa perfect normal până în momentul în care este suprasolicitat prin consumul excesiv de alcool, ceea ce va determina apariția unei stări de apatie mentală și fizică. În mod similar, pancreasul cedează datorită consumului excesiv de dulciuri.

Zonele lacunare ale irisului pot prezenta diferite forme: unele sunt pe jumătate lacune, altele sunt deschise, închise sau încapsulate printr-o margine groasă. În figurile 4-6 sunt prezentate diferite tipuri de lacune. O lacună de iod (figura 4) indică incapacitatea tiroidei de a depozita tiroxina, o lacună în formă de trifoi (figura 5) reprezintă semnul unei dezvoltări tisulare sau tumorale, iar o lacună divizată (figura 6) indică o funcție deficitară a unui organ sau a unei glande. O suprafață pe jumătate lacunară în zona inimii ridică o serie de probleme, în special în ceea ce privește tensiunea arterială. Am consultat odată o pacientă tânără, în jur de treizeci de ani, care acuza amețeli și o stare de oboseală permanentă. Medicul său curant și-a exprimat părerea că această stare era explicabilă, deoarece femeia avea de îngrijit doi copii. Dar irisul ei prezenta o suprafață pe jumătate lacunară în zona corespunzătoare inimii, ceea ce indica faptul că starea inimii sale nu era perfectă. Ulterior, pacienta i-a menționat medicului său bănuiala că s-ar putea ca simptomele de oboseală și amețelă să-i fie provocate de o disfuncție cardiacă. La început medicul a luat în răs această părere, dar a căzut de acord să mai efectueze unele examene medicale; în urma acestora s-a descoperit o îngustare a arterelor coronare și o tensiune arterială foarte ridicată.

Iridologia se bazează pe constituția noastră genetică, aceasta determinându-ne predispozițiile față de anumite boli sau simptome. Aceeași boală poate afecta diferiți indivizi în mod diferit. Simptomele generale pot fi încadrate în anumite categorii, însă reacția noastră față de același virus, de exemplu, este diferită. Atunci când doi indivizi sunt infectați cu același virus gripal, unul poate prezenta senzații de uscăciune și usturimi la nivelul gâtului însoțite de secreții nazale, în timp ce celălalt poate avea dureri de cap și nasul înfundat.

Unii dintre noi par a fi imuni la multe boli, în timp ce alții cad ca muștele în fața acelorași agenți patogeni. Cauza constă probabil în faptul că marea majoritate a bolilor au o bază genetică. Ceea ce văd iridologii în irisul ochiului este tocmai această zestre genetică. De pildă, indivizii care au boala congenitală denumită sindromul Down s-au dovedit a avea un fond genetic diferit față de cei normali, în sensul că ei au 47 de cromozomi în loc

de 46. Un procent de 35 dintre indivizii cu acest sindrom prezintă pete albe în iris, numite pete Brushfield.

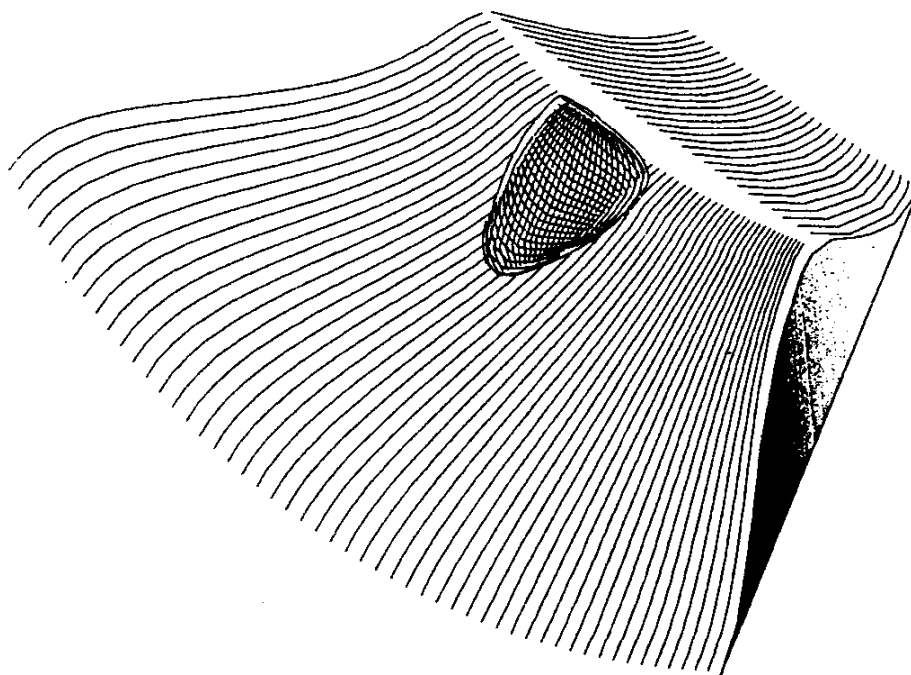

Figura 4. O lacună de iod indicând incapacitatea tiroidei de a depozita tiroxina

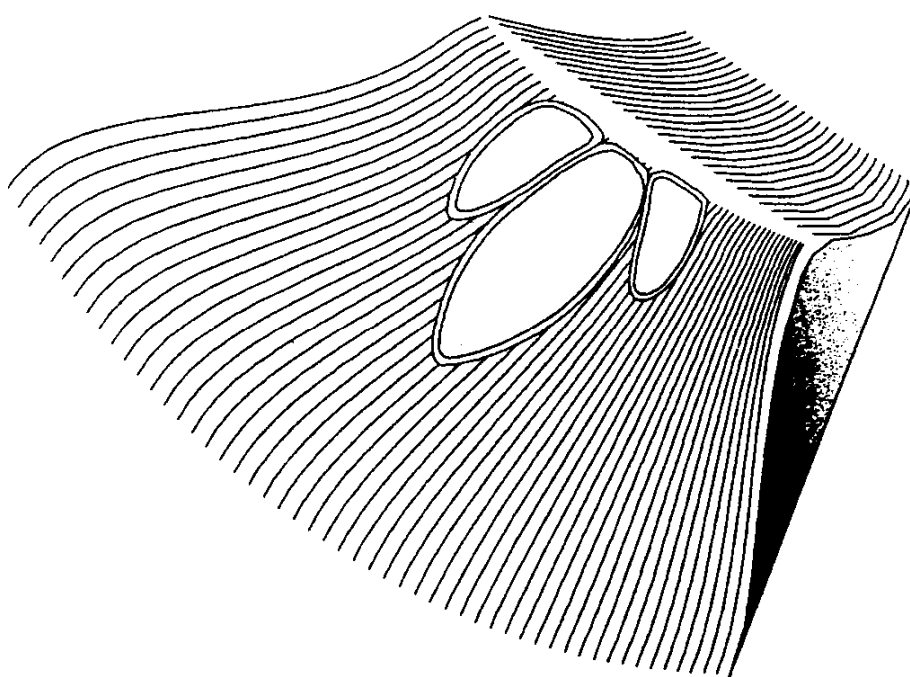

Figura 5. O lacună în formă de trifoi, indicând o dezvoltare tisulară sau tumorare

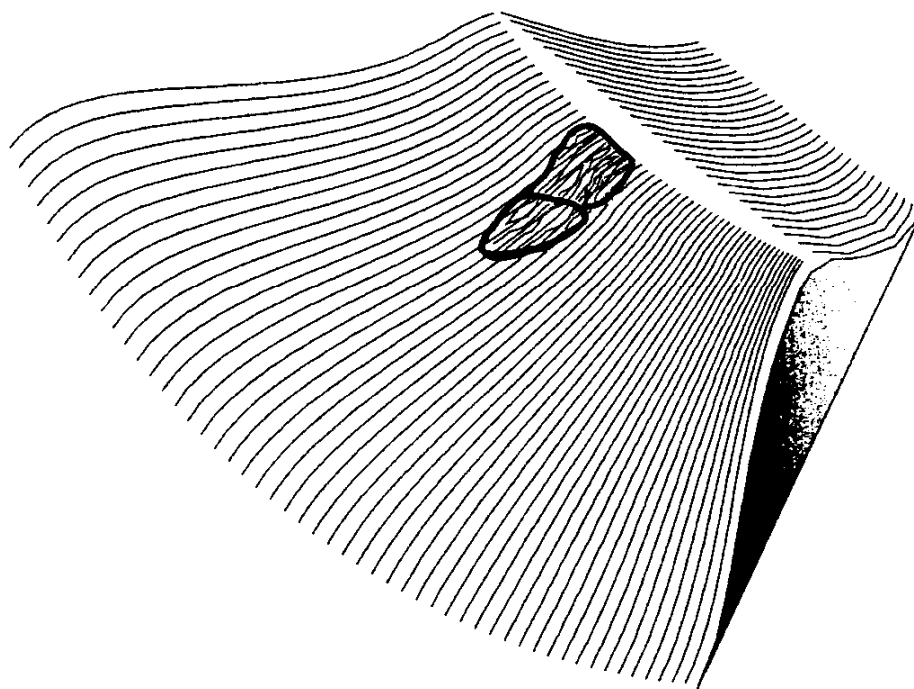

Figura 6. O lacună divizată, indicând o insuficiență funcțională la nivelul unui organ sau al unei glande

Prin urmare, iridologia se ocupă mai mult cu depistarea debilității organelor decât cu bolile ca atare. Putem constata debilitatea unui organ, dar nu putem defini starea patologică dacă nu cunoaștem simptomele. Iridologia nu este o diagnoză clinică – aceasta putându-se efectua mai ușor prin teste clinice – și nici o metodă de apreciere a personalității. Ea este o metodă prin care putem depista o maladie potențială, cu mult înainte ca simptomele să avertizeze pacientul asupra faptului că nu este ceva în regulă. De pildă, un defect al irisului (vezi figura 7) indică un proces a cărui evoluție este inerentă.

Dacă pe baza semnelor irisului a fost identificată o problemă de sănătate, se poate administra un tratament specific, iar stilul de viață, ca și modul de gândire pot fi modificate astfel încât să se ajungă la un echilibru care garantează o stare bună a sănătății. Organele sau glandele care prezintă o stare de sensibilitate intrinsecă nu trebuie supuse unor stimulări puternice care le determină să funcționeze mai intens sub presiune. Vindecarea propriu-zisă necesită timp, dând posibilitatea întregului corp să-și restabilească ritmul propriu. Medicina naturistă este mai potrivită pentru acest proces de vindecare decât medicamentele clasice, deoarece ea asigură efecte benefice de durată. De obicei, corpul necesită numai o susținere prin factori de nutriție sau plante medicinale, însoțită de evitarea unor iritații exterioare.

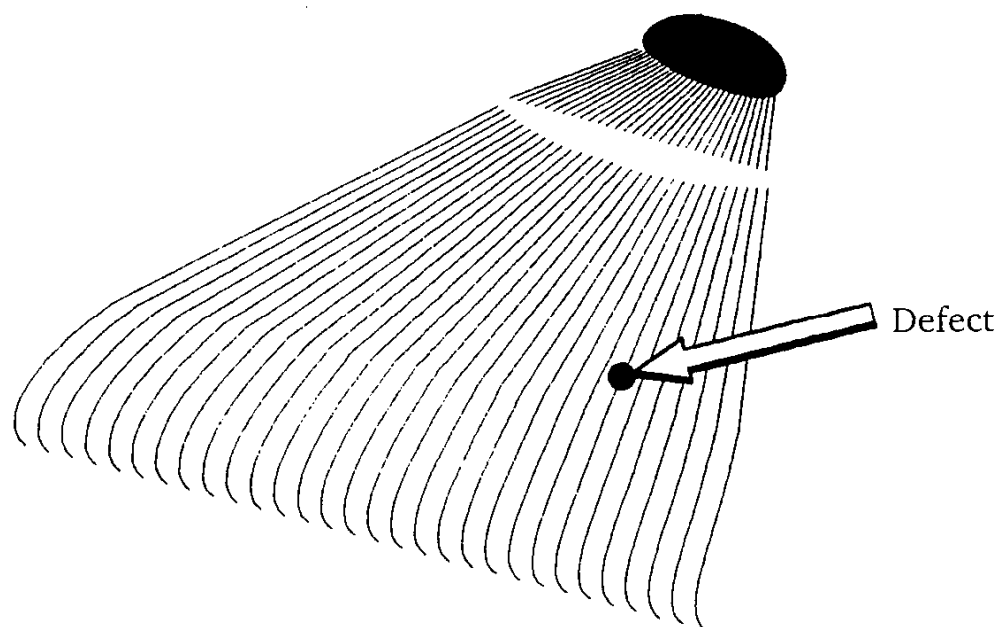

Figura 7. Marcajul unui defect

Datorită naturii unice a acestui tip de diagnostic, nu este nevoie ca stilul dumneavoastră de viață să se schimbe complet. Una dintre cele mai frecvente întrebări pe care ni le adresează pacienții este: „Trebuie să încep un regim alimentar plin de interdicții?”. Răspunsul nostru este negativ. Schimbarea bruscă a regimului alimentar implică două probleme. În primul rând, există puține șanse ca pacienții să urmeze continuu acest nou regim, iar în al doilea, atunci când vor renunța și vor trece din nou la vechiul sistem de alimentație, nu vor mai ține seama nici de restul sfaturilor noastre. Mulți consideră că stilul lor de viață ca și regimul alimentar le sunt potrivite deoarece le-au urmat ani de zile fără a suferi prea mult din pricina lor. Aceste influențe endogene fac parte din existența lor și într-o anumită măsură organismul s-a obișnuit cu ele. Pentru a-și recâștiga sănătatea, vor trebui modificate anumite aspecte, fie pe termen scurt, fie pe termen lung, fie cu intermitențe. Nu este însă indicată o modificare completă și bruscă.

Am fost frecvent consultați de către un om de afaceri care avea o formă gravă de acnee cronică eritematoasă caracterizată prin înroșirea și umflarea nasului, însoțită de erupții care se pot extinde pe partea mijlocie a feței, pe frunte și pe bărbie. La un moment dat, având o întâlnire cu mai mulți oameni de afaceri importanți, el nu s-a simțit în stare să se prezinte în fața lor, în situația în care se afla. Dorea de asemenea să întrerupă tratamentul cu un unguent prescris de medic, din cauza efectelor secundare. Irisul său era albastru iar atenția noastră a fost puternic atrasă de partea corespunzătoare sistemului digestiv. Aceasta prezenta pigmentări galbene spre roșu, canale spastice în zona corespunzătoare stomacului (vezi figura 8) și o lacună mare cu un marcaj de

defect în zone ficatului. Pigmentul galben indica o problemă de durată, legată de putrefacția proteică și o afectare a rinichiului. Noi am verificat această zonă a irisului și, la o mărire puternică, am putut observa o fibră transversală care străbătea una dintre zonele rinichiului (vezi figura 9).

Două dintre indiciile menționate ne-au arătat că acneea cronică eritematoasă de care suferea era rezultatul unui echilibru defectuos dintre sistemul digestiv și rinichi. Cel de-al treilea marcaj, canalele spastice care reprezintă un factor constituțional indicând prezența crampelor (acest marcaj este adesea întâlnit la persoanele care suferă de sindromul intestinului iritabil) a necesitat o abordare diferită în ceea ce privea tratamentul. Atunci când am pus întrebări pacientului, am constatat că o perioadă îndelungată de autonegligare și-a spus cuvântul. El suferea de balonări însoțite de eliminarea unor cantități mari de gaze cu miros respingător și de crampe gastrice care apăreau frecvent dimineața devreme, aceste condiții manifestându-se încă din adolescență. Nu am găsit simptome ale unei disfuncții a rinichiului deși pacientul acuza uneori dureri în regiunea lombară. Am suspectat că organismul său nu mai producea acid clorhidric, ceea ce constituie unul dintre primele semne ale anumitor forme de cancer.

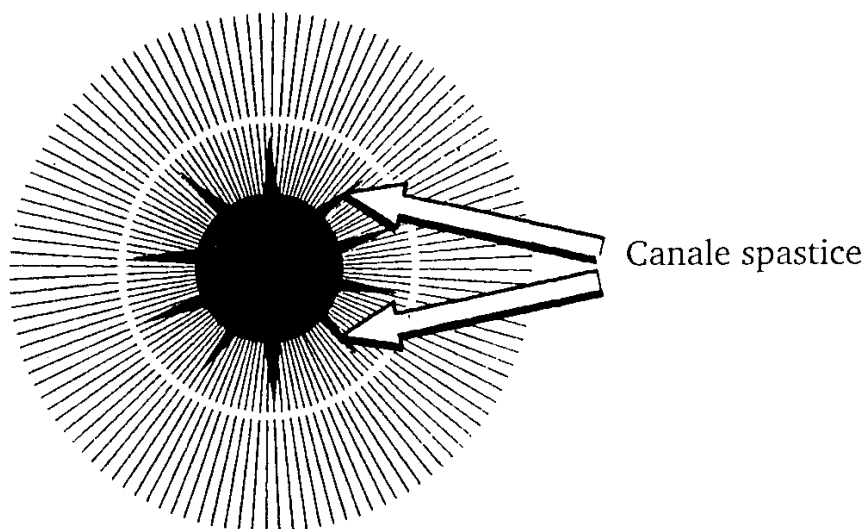

Figura 8. Canale spastice în zona digestivă a irisului

Am exclus orice tip de regim bazat pe consumul de alimente în stare crudă deoarece cantități mari de hrană bogată în celuloză i-ar fi produs mai multe neplăceri. I-am recomandat regimul său alimentar obișnuit însă cu restricții cantitative. Apoi i-am prescris o jumătate de grepfrut proaspăt în fiecare dimineață, citronade din lămâi proaspete în intervalul dintre băuturile pe care le consuma în mod normal și cantități mici de piersici și ananas proaspăt, de două ori pe zi. I-am alcătuit și un remediu bazat pe plante medicinale care conținea obligeană

(*Acorus calamus*, cu utilizare strictă, conform prescripției), plantă ideală pentru calmarea crampelor gastrice și diminuarea balonărilor, măcriș (*Rumex crispus*) care exercită o acțiune de curățire și stimulează secreția bilei și „Bu gu zhi” (*Psoralea corylifolia*), o plantă medicinală originară din China, utilizată pentru fortificarea rinichilor. Pacientul a fost bucuros că tratamentul nu era foarte aspru și ne-a urmat întocmai sugestiile, fiind încântat de rezultate. Încet, el a înlocuit anumite alimente din regimul său cu altele mai complete și a observat că intervalele dintre crize se măreau tot mai mult. Regimul alimentar cu suplimentele prescrise s-a dovedit un remediu aplicabil pe o perioadă mult mai mare decât un regim drastic pe care probabil că pacientul nu l-ar fi putut urma de-a lungul unui interval suficient de mare, pentru a obține rezultatele dorite.

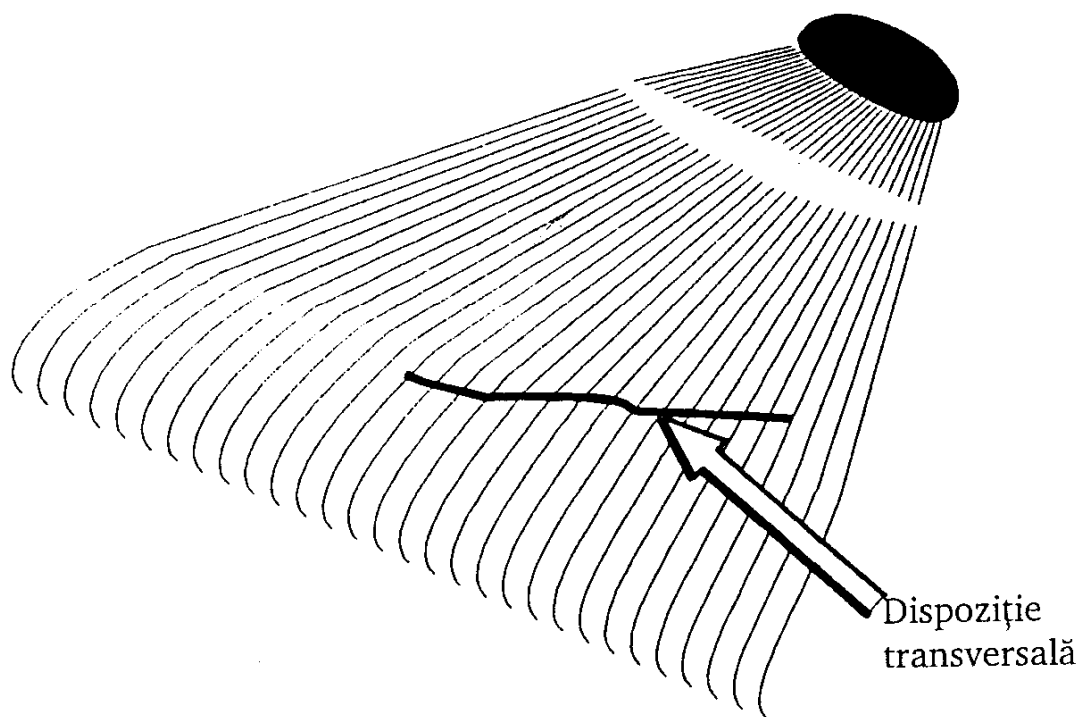

Figura 9. Fibră transversală a irisului

Din acest studiu de caz rezultă că iridologia ia în considerație pacientul ca fiind un tot unitar, permițând o abordare mai largă în căutarea unor soluții satisfăcătoare pentru problemele de sănătate, deoarece iridologul își dă seama care este sediul acestor probleme. Exemplul menționat ilustrează cum, pe baza irisului, se poate selecta o prescripție care să-i permită pacientului să-și redobândească sănătatea fără a aplica o terapie de durată, restrictivă și uneori costisitoare. Organismul funcționează pe baza unui echilibru, iar atunci când se instalează un dezechilibru, se creează o stare de neliniște, apoi iritare și în cele din urmă apare boala.

PREVENIREA BOLILOR PRIN EXAMINAREA IRISULUI

Imaginați-vă că dispuneți de o diagramă conținând toate punctele din corpul dumneavoastră a căror stare de sănătate este precară, de un profil individual pe baza căruia să se detalieze toate tipurile de alimente, substanțe chimice și chiar persoane pe care trebuie să le evitați, precum și alimentele și suplimentele care ar trebui să le includeți în alimentație. Iridologia vă poate ajuta să obțineți aceste informații.

Studiu de caz: Michella M., ziarist

Irisul Michellei era extrem de întunecat, cu o pigmentație densă. Numai pe baza culorii și tipului structural – hematogen – al irisului său am suspectat existența unor deficiențe minerale care determină adesea crampe musculare și anemie. Mai târziu ea ne-a confirmat că suferea de crampe musculare la nivelul membrelor inferioare, care se manifestau în timpul nopții. Petele întunecate de pigment distribuite la întâmplare în irisul său ne-au determinat să-i punem unele întrebări privind consumul excesiv de ciocolată, eventualele oscilații ale stării sale psihice și prezența durerilor de cap. Răspunzând afirmativ la toate cele trei întrebări ea a menționat că, datorită durerilor de cap și energiei sale diminuate fusese forțată, recent, să renunțe la antrenamentele regulate de înot, la care participa împreună cu soțul său. Acest lucru a tensionat relația conjugală, soțul neînțelegând starea ei letargică.

Medicina clasică acordă importanță hipoglicemiei numai atunci când apare ca simptom al diabetului zaharat însă nivelurile reduse de zahăr din sânge provoacă uneori simptome grave, de la oscilații ale stării psihice până la depresii nervoase cu tentative de sinucidere și de la stări anxioase de intensitate medie, până la crize serioase de panică necesitând spitalizare urgentă. Simptomele Michellei erau situate oarecum la mijlocul acestei game. Ea trecea adeseori prin stări de panică atunci când își făcea cumpărăturile într-un magazin universal aglomerat. De asemenea, consuma ciocolată în exces, cam trei tablete pe zi, dacă dispunea de această cantitate. În ceea ce privește stările de hipoglicemie, acestea sunt întotdeauna legate de un istoric de diabet în familie, iar Michella nu constituia o excepție deoarece unchiul său era diabetic. Deși pancreasul este de obicei organul prin care se realizează reglarea nivelului zahărului din sânge, ficatul este și el implicat. În zona corespunzătoare acestui organ am observat o lacună închisă. Stresul joacă și el un rol în nivelul oscilant, când ridicat, când coborât, al zahărului din sânge, ilustrat în iris prin cercuri concentrice, ușor de observat la ochii de culoare închisă.

În figura 10 sunt prezentate marcasele irisului Michellei.

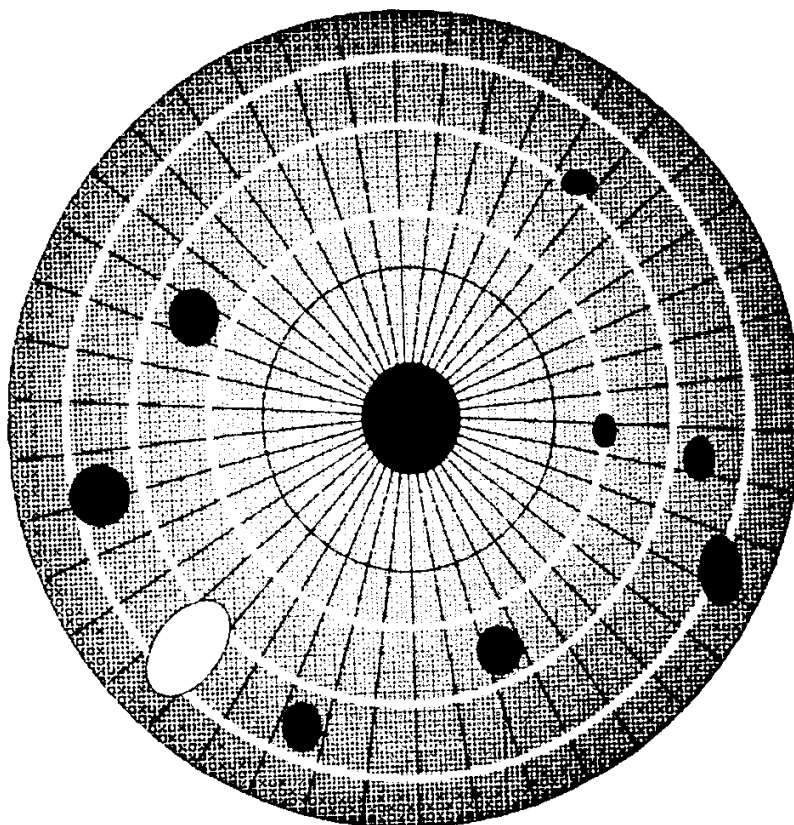

Figura 10. Irisul drept al Michellei prezentând inele de stres, o lacună în zona ficatului și pete de pigment

Tratamentul hipoglicemiei este simplu și totodată dificil: simplu, deoarece eliminarea zahărului rafinat din regimul alimentar este suficientă pentru un efect substanțial, și dificil, deoarece aproape toate alimentele preparate conțin zahăr rafinat. Noi recomandăm întotdeauna pacienților noștri să respecte cu strictețe regimul alimentar propus, timp de cel puțin o lună, apoi să-i aprecieze efectele. Dacă pentru acest interval scurt vor putea respecta regimul, efectele pozitive vor vorbi de la sine deoarece pacienții vor fi mai calmi, având mai multă energie și vitalitate. În cazul Michellei am recomandat 5-6 mese proteice mici pe zi, mai mult decât consuma ea în acea perioadă. La început a fost speriată dar am asigurat-o că nu va câștiga în greutate. Fiecare dintre mesele sale trebuia să conțină o cantitate mică de proteine sub formă de alune, brânză, carne sau iaurt.

Meniul tipic pentru o zi a fost următorul:

Dimineața, după trezire:

un pahar de apă minerală amestecat cu suc
unei jumătăți de lămâie proaspătă

Micul dejun:

o ceașcă de fiertură de cereale asortate, cu
adaos de migdale tocate mărunț și puțin lapte

La mijlocul dimineții:	un iaurt natural proaspăt, cu semințe de floarea soarelui
Prânzul:	o salată verde asortată, cu șuncă slabă sau cu brânză de vaci
La mijlocul după-amiezii:	două chifle din făină integrală de grâu prăjite, unse cu unt de arahide
Cina:	rizotto de pui cu salată, urmat de fructe proaspete
La mijlocul serii:	iaurt natural cu două chifle prăjite

După ce a consumat timp de o lună acest regim, pacienta s-a simțit foarte bine. În tot intervalul a avut o singură dată dureri de cap, în timp ce mai multe dintre acestea apăreau cel puțin o dată pe zi; a câștigat atât de multă energie încât și-a reluat ședințele de înot împreună cu soțul, simțindu-se din nou plină de sentimente bune și fericită.

Bolile noastre se dezvoltă din interiorul organismului, datorită hranei pe care o consumăm și felului de viață pe care-l ducem, astfel încât trebuie să asigurăm un echilibru între un stil de viață sănătos și „excentricitățile” pe care ni le dorim. Am avut odată ocazia să vedem o tânără femeie care vizitase foarte mulți medici. Constituția sa firavă era extrem de vlăguită deoarece suferea de anorexie, de aproape trei ani. În momentul în care am examinat-o nu se mai putea face aproape nimic pentru ea deoarece organele sale interne se aflau într-o stare extrem de gravă, în care orice intervenție era zadarnică. După trei săptămâni era aproape de moarte. Irisul femeii prezenta semne ale unei sensibilități genetice a rinichilor și ale unei îmbolnăviri a ficatului (vezi figura 11).

Prin urmare, irisul constituie cheia care ne ajută să prevenim dezvoltarea unei boli. Atunci când știm care este organul sau sistemul care prezintă veriga slabă, ne aflăm într-o situație mai bună, deoarece putem lua măsuri de îngrijire. Dacă observați o lacună în zona irisului corespunzătoare ficatului este recomandabil să reduceți consumul de alcool pentru a împiedica vătămrile ulterioare ale acestui organ și să luați măsuri menite să-i asigure acele substanțe nutritive de care are nevoie pentru a-și refăce starea de sănătate. În acest caz bioiridologia recomandă supă de macriș pentru refacerea nivelului fierului, morcovi cultivați în condiții naturale, rași prin răzătoare, pentru creșterea nivelului de vitamină A naturală și drojdie de bere uscată, presărată deasupra alimentelor pentru a suplimenta vitaminele din complexul B, toate acestea reprezentând un tratament simplu, dar foarte eficient.

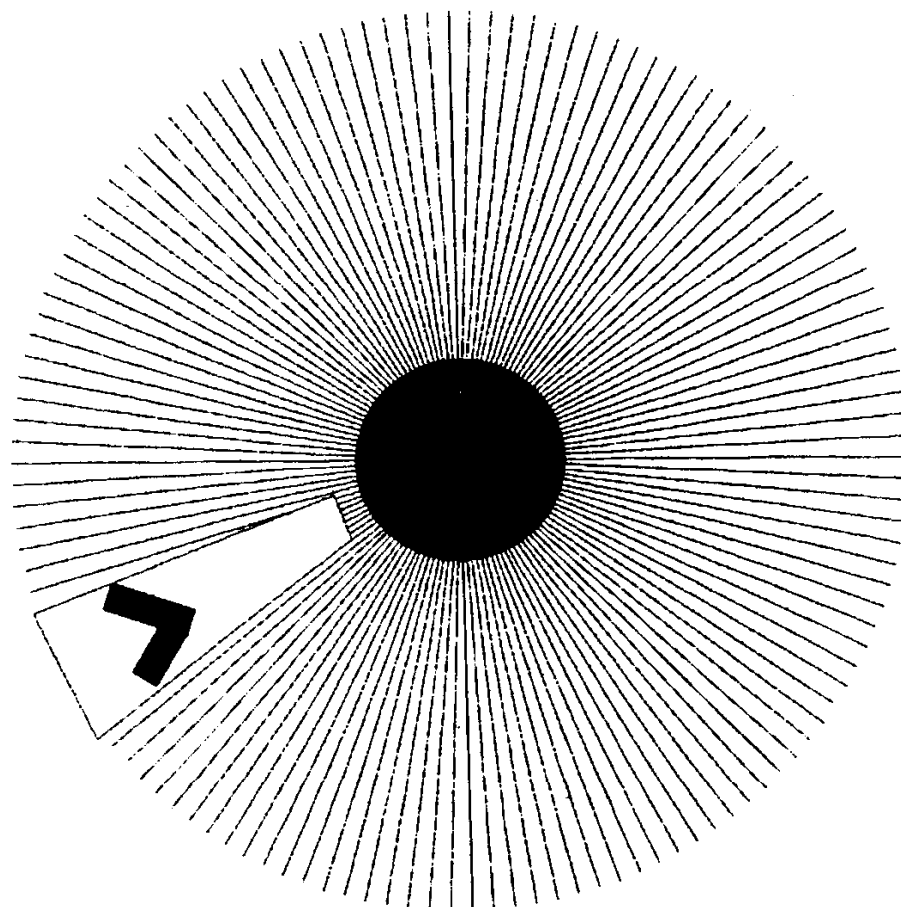

Figura 11. O inserție hepatică de formă aproximativ triunghiulară în zona ficatului indicând ciroza acestui organ

IRISUL ÎN DIAGNOSTICAREA BOLILOR

Există mai multe moduri de utilizare a probelor fizice în vederea determinării unui proces malativ. O modalitate constă în diagnosticarea problemelor de sănătate pe baza amprentelor digitale. Cercetările au arătat că unele modele de amprente indică zone cu probleme de sănătate, într-un anumit moment din viața omului. Unghiile de culoare galbenă sugerează probleme la nivelul bronhiilor, o culoare roșiatică a lunulei de la baza unghiilor poate indica un infarct miocardic, în timp ce unghiile opace, albe, pot ridica suspiciunea unei probleme la nivelul tiroidei. O altă metodă constă în diagnosticul pe baza părului. Rădăcina părului poate fi utilizată ca indicator al prezenței anumitor maladii degenerative. Această dovadă fizică este uneori utilizată separat, dar atunci când este combinată cu iridologia permite identificarea mai exactă a unei boli.

Primul element esențial pentru administrarea unui tratament mai specific și mai eficient constă în diagnosticarea corectă, iar cei care studiază și folosesc iridologia consideră că ea este de un imens ajutor în punerea unui diagnostic corect, fără a necesita intervenție chirurgicală. Ea este, de asemenea, singura metodă care poate fi utilă *înainte* ca procesul maladiv să pună stăpânire pe organism. Testele medicale sunt, în general, ambigue. Precizia lor poate fi afectată de starea funcțională a organismului într-o anumită zi – fie că treceți prin stări de înfierbântare sau răceală, sunteți supărat sau calm, flămând, obosit etc. – sau de condițiile de mediu, ca de pildă vremea foarte călduroasă sau rece, o atmosferă încărcată cu praf sau rece și umedă etc. Unele teste sunt afectate și de poziția subiectului, care poate fi așezat sau în picioare, sau de hrana pe care acesta a consumat-o. Putem spune deci că analizele medicale considerate în afara contextului general nu pot asigura un diagnostic, același lucru fiind valabil și pentru iridologie. Totuși, cuplată cu observațiile fizice, iridologia prezintă anumite avantaje asupra testelor convenționale care adesea nu evidențiază anomalii, în ciuda faptului că pacientul simte că ceva nu merge bine.

Medicina modernă se bazează pe faptul că trupul găzduiește procese malade identificabile dar stadiile incipiente ale acestor procese nu se bucură de atenția cuvenită. Iridologia identifică zonele potențiale de boală, care poate fi tatată în mod eficient, atunci când apar primele simptome. Ea oferă și avantajul cunoașterii acelor tratamente care pot determina organismul să reacționeze excesiv. În general însă, iridologia nu se ocupă cu modalități speciale de vindecare ci se bazează pe ideea de prevenire a îmbolnavirilor, aceasta reprezentând de fapt sfera bioiridologiei. Iridologia nu se sprijină nici pe homeopatie, nici pe chiropractică*, nu se pronunță nici în favoarea medicamentelor față de plantele medicinale, nici în favoarea plantelor medicinale față de factorii nutriționali. Ea se ocupă numai de bunăstarea și calitatea vieții individului.

CE NU POATE RELEVA IRISUL

Există mai multe condiții fiziologice care nu sunt evidențiate la nivelul irisului, dintre care unele nu reprezintă condiții propriu-zise de boală sau disfuncție. Starea de graviditate constituie un exemplu. Concepția și purtarea fătului până la sfârșitul perioadei de sarcină constituie un fapt normal, sănătos și natural, astfel încât situația nu va fi reflectată ca un defect la nivelul irisului. O femeie care a apelat la noi pentru verificarea stării sale de

* vezi capitolul 6

sănătate ne-a reproșat la sfârșitul consultației: „Ah! Dar nu ați observat că sunt gravidă!”. Desigur că nu am văzut aceasta în iris deoarece ea era perfect sănătoasă iar sarcina sa evolua normal. Pe de altă parte însă, dacă ea s-ar fi simțit rău dimineața, dacă ar fi avut dureri de spate, dacă gleznele i s-ar fi umflat și ar fi apărut infecții urinare, punctele slabe ale organismului responsabile pentru astfel de simptome ar fi putut fi observate.

De asemenea, este imposibil să se aprecieze vârsta unei persoane pe baza imaginii irisului. Există irisuri evident foarte tinere, respectiv acelea care se observă că nu sunt complet formate; imediat după naștere, irisul copilului nu este încă complet dezvoltat, întregul ochi fiind acoperit cu o peliculă protectoare uleioasă. Există și irisuri evident bătrâne, caracterizate prin decolorare și fibre în curs de degenerare, pleoapele fiind lăsate iar genele rărite, situații specifice oamenilor în vârstă. Ținând seama de aceste caracteristici se poate face o estimare generală pentru vârstele situate la extremitățile ciclului de viață, dar aceasta nu este foarte precisă. Am văzut ochi albaștri, foarte limpezi, fără urme de acumulări toxice, la mulți bătrâni în vârstă de 90 de ani. Din păcate, am constatat și existența unui potențial genetic pentru boli foarte serioase la grupa de vârstă de 6-14 ani.

Sexul nu poate fi determinat pe baza fotografiei irisului, după cum nu poate fi determinată nici înălțimea sau greutatea. Desigur, dacă o persoană este supraponderală sau subponderală din cauza unei anumite boli sau disfuncții, irisul poate indica, foarte clar, motivul. El nu poate oferi însă indicații privind dimensiunile unei persoane.

Irisul nu reflectă nici infecțiile cu caracter trecător ca de pildă pojarul, oreionul și varicela. Aceste tipuri de boli infecțioase specifice copilăriei nu depind de funcționarea organelor sau a glandelor, astfel încât nu au reflectare la nivelul irisului.

În sfârșit, cercetările noastre arată că personalitatea nu poate fi determinată pe baza cercetării irisului. Acum câțiva ani, i-am invitat pe așa-numiții specialiști în citirea personalității după caracterele irisului să ia parte la un experiment. Am adus patru fotografii de irisuri, două aparținând unor persoane cu deviații severe ale personalității care le conduseseră la suicid, iar două aparținând unor persoane normale. Specialiștii în citirea personalității au fost rugați să identifice victimele suicidului; rezultatele la care au ajuns au fost situate sub nivelul celor pe care le-ar fi obținut dacă s-ar fi bazat numai pe o simplă ghicire. Comparativ, am cerut unui grup de șase foști colegi de școală să ghicească pur și simplu care dintre cei patru indivizi erau sinucigașii, iar rezultatele obținute de ei s-au dovedit mai aproape de adevăr.

Desigur, există posibilitatea de a interpreta anumite simptome drept trăsături ale personalității. De pildă, prezența unor pete mici de culoare

brună pe iris poate indica faptul că persoana suferă de un dezechilibru pancreatic astfel încât este posibil să treacă prin stări depresive și, din când în când, să fie capricioasă și anxioasă. Dar această descriere nu constituie o citire a personalității. Personalitatea omului se modifică, iar dacă irisul ar putea să o reflecte, ar fi de așteptat ca și el să se modifice. De fapt, tiparul irisului nu se alterează și din această cauză el nu poate reflecta nici o modificare a personalității.

Studiu de caz: Helena P., artist

Irisul limfatic al Helenei prezenta toate semnele unei infecții minore, nu destul de severă pentru a fi evidențiată și, prin urmare, imposibil de tratat de către medicul său, dar în același timp suficient de accentuată pentru a-i determina o stare de indispoziție. Am observat că sclerotica sa (partea albă a globului ocular care ar fi trebuit să fie limpede și strălucitoare) era roz, datorită prezenței vizibile a vaselor fine de sânge, semn caracteristic celor mai multe cazuri de alergii și infecții. Pupilele ei erau prea mari, dovedind că sistemul său nervos autonom nu era echilibrat. Dar cel mai important semn la nivelul irisului îl constituia lacuna și defectele depistate în zona corespunzătoare vezicii urinare. Noi am suspectat că infecția se infiltrase în întregul său corp. Atunci când i-au fost adresate întrebări legate de micțiune, ea a mărturisit că, de câteva luni, o suferă o cistită care recidivează mereu. Nici unul dintre remediile aplicate nu părea să fi asigurat o vindecare completă, iar unguentele recomandate de medic nu asigurau decât o îndepărtare temporară a simptomelor de arsură și usturime. În figura 12 este prezentat irisul Helenei.

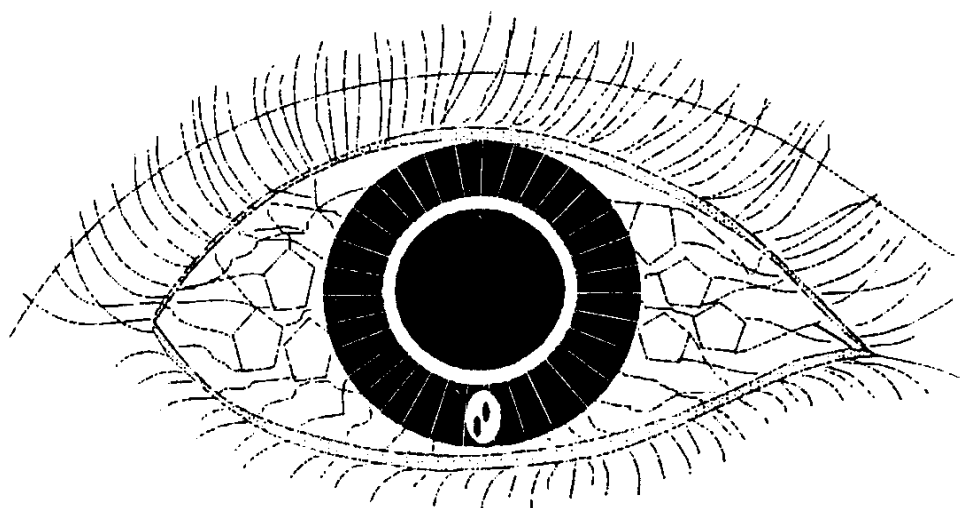

Figura 12. Irisul Helenei P., prezentând vase de sânge pe sclerotică, pupila dilatată și o lacună în zona rinichiului

Prima măsură a fost îndepărtarea factorilor alergici din regimul său alimentar, ca de pildă: ceai chinezesc, cafea, alcool, coca-cola și mulți aditivi alimentari artificiali, trecând-o pe un regim alimentar sănătos. Pasul următor a fost înlăturarea factorilor alergici exteriori, ca de pildă chioloții de nylon, spumanții de baie și tampoanele. I-am sugerat să urineze imediat după un raport sexual și să spele întreaga zonă cu apă rece, fără săpun. Eliminarea urinei, ori de câte ori era necesară, a fost de asemenea importantă. Helena stătea la locul său de muncă ore întregi, fără a-și da seama că vezica sa era plină. La fiecare întrebuințare a hârtiei igienice, mișcarea de ștergere trebuia orientată în direcția față-spate pentru evitarea contaminării țesuturilor vaginale delicate. Ea considerase că deține un bun control asupra vezicii urinare, dar aceasta nu era o idee bună deoarece urina este un produs rezidual care trebuie îndepărtat din corp cât mai curând posibil și nu menținut în interior.

I-am sugerat să înlocuiască iritanții de tipul ceaiului chinezesc sau cafelei cu ceai de mușețel alternând cu suc de mere sau morcovi. I-am prescris vitaminele C și A și tablete de usturoi pentru a o ajuta să combată infecția de care suferea. I-am oferit și o listă de alimente care fortifică vezica urinară, incluzând conopidă, sfeclă, varză proaspătă, nectarine, piersici și spanac dintre care măcar unul trebuia consumat zilnic. După numai o săptămână ea se simțea mai bine iar crizele nu i-au mai revenit nici în următoarele trei luni.

2. ISTORICUL IRIDOLOGIEI

Diagnosticarea pe baza irisului, așa cum este practică astăzi, își are originea în studiile lui Ignacz von Peczely, un medic maghiar care a trăit la sfârșitul secolului trecut. Dar bazele ei, respectiv forța observației pătrunzătoare, are rădăcini adânci care se pierd în trecutul îndepărtat.

CAPACITATEA DE OBSERVAȚIE

Voltaire povestește istoria a doi doctori care priveau un portret. După ce l-au studiat timp de câteva minute, unul dintre ei s-a întors către celălalt, spunând: „Dacă artistul a exprimat precis realitatea, subiectul acestui tablou a murit de inimă.“ Colegul său nu l-a crezut și nu a putut înțelege cum putea face cineva o asemenea remarcă hazardată. Fiind un om de știință prin vocație, el s-a decis să facă investigații. Spre uimirea sa, a aflat că persoana în cauză murise într-adevăr datorită unei boli cardiace. Medicul care avansase presupunerea menționată era Jean Nicholas Corvisart al cărui spirit de observație era foarte ascuțit. Sir Arthur Conan Doyle, medic și scriitor, a fost inspirat în crearea detectivului rafinat Sherlock Holmes de către unul dintre profesorii săi, Dr. Joseph Bell, care avea un simț de observație asemănător. Tocmai această capacitate de observație constituie baza iridologiei. Auto-observarea poate avea o importanță vitală atunci când un anumit marcaj al irisului este corelat cu o condiție fiziologică sau patologică.

Într-adevăr, până acum 50 de ani, principala modalitate de determinare a prezenței unei boli o constituia diagnosticul fizic. Bolnavii se plâng astăzi, în mod frecvent, că medicii își ridică rareori privirile de pe rețetele pe care le prescriu pentru a-și „observa“ pacientul. În anii '40 însă, existau reguli serioase de observare a pacientului. Profesorul Ralph H. Major mergea atât de departe încât

considera că studenților facultății de medicină ar trebui să li se interzică să posede sau să folosească un stetoscop înainte ca ei să fi studiat, timp de cel puțin șase luni, diagnosticarea fizică și percepția precisă.

Cu o minte clară ne putem urma de obicei instinctele deși redescoperirea lor ar putea necesita unele eforturi, majoritatea fiind distruse de „civilizație“. Dar, în timpurile preistorice, observația s-a dezvoltat din instinct. Hipocrate, marele învățat al Greciei antice, vorbea despre importanța observației. După 500 de ani, Galen (130 d. Chr.) a căutat să descopere modul și cauzele funcționării organismului, apelând și el la observație. Acesta a fost momentul nașterii medicinei științifice.

Irisul a constituit, într-o măsură mai redusă, obiectul observației și diagnozei, pur și simplu datorită faptului că observarea cu precizie a unei suprafețe atât de mici a corpului este complicată. Primii iridologi, de la începutul secolului nostru, nu puteau utiliza decât lumina naturală sau lentile cu o putere mică de mărire. Astăzi avem avantajul unei puteri mari de mărire și a fotografiilor clare și precise. Biomicroscopul este instrumente excelente pentru observarea fibrelor irisului situate sub cele de la suprafață.

IGNACZ VON PECZELY (1822-1911)

Descrierea de care dispunem în legătură cu descoperirea lui Peczely privind diagnosticul pe baza irisului ar putea fi apocrifă, dar reprezintă o poveste interesantă. Tânărul Ignacz a crescut în orașul Egervár, Ungaria, și la vârsta de 11 ani și-a dorit un animal-mascotă. Aproape de casa părintească se afla o pădure și, într-o zi, el a văzut o bufniță pe care a reușit să o prindă. Pasărea s-a chinuit să scape, rupându-și piciorul în timpul luptei. Având un suflet sensibil, Ignacz a fost cuprins de remușcări. El a învelit atent bufnița în haina sa și a transportat-o acasă spre a-i acorda îngrijiri. În timp ce bandaja piciorul rupt, el a observat un mic norișor alb care a apărut într-unul din ochii păsării, situat pe aceeași parte cu piciorul rupt. După mai multe zile de îngrijire atentă și afectuoasă, norișorul s-a transformat într-o pată neagră. După ce i s-a vindecat piciorul, pasărea a rămas la Ignacz timp de mai multe luni, deși era liberă să zboare, iar Ignacz a observat că pata de culoare neagră începuse să dispară din ochiul animalului, transformându-se în final într-o linie albă. Această întâmplare l-a determinat să îngrijească și alte animale și să le observe ochii, atât în perioadele de sănătate, cât și în cursul bolii.

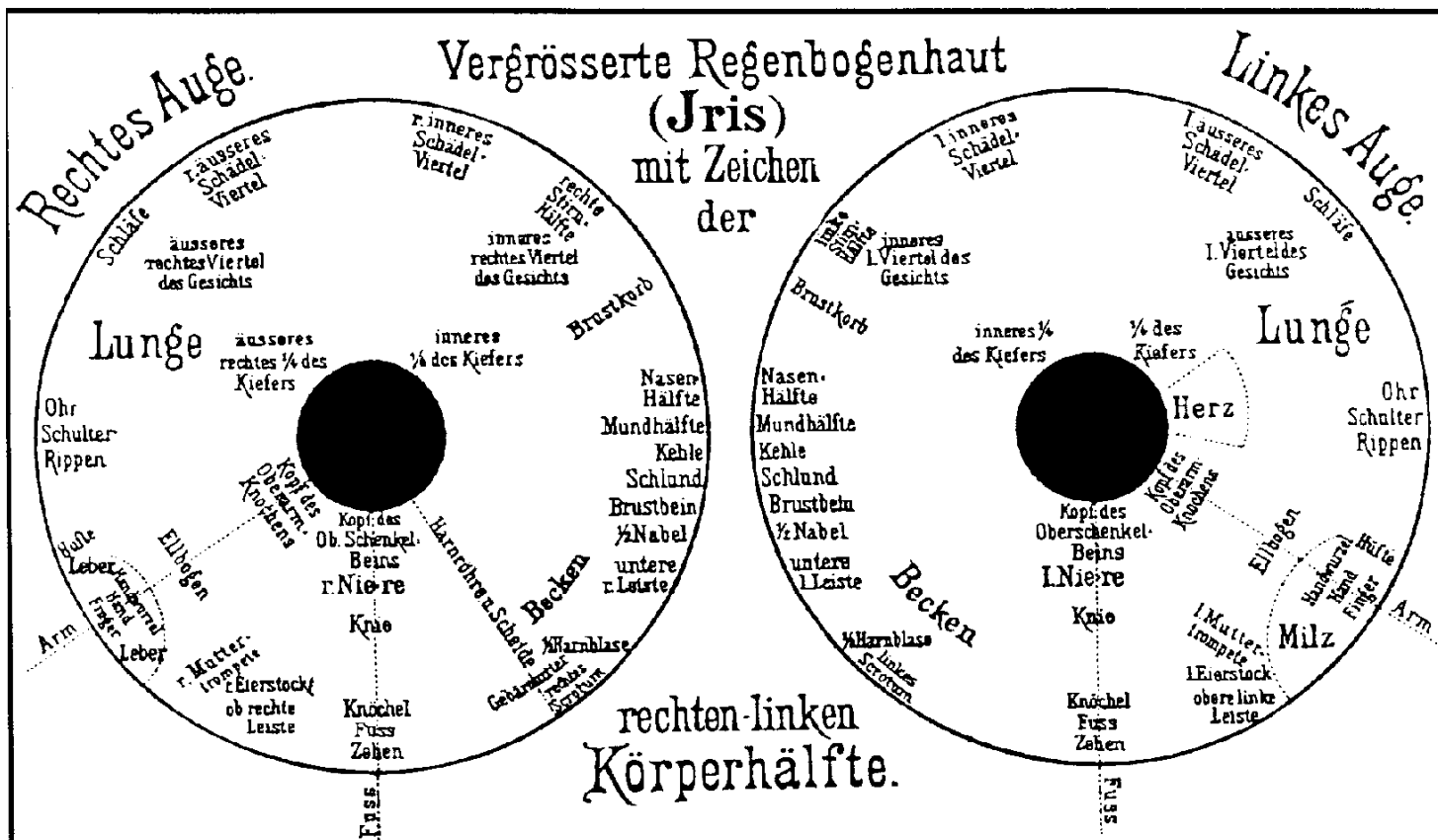
Independent de adevărul acestei istorii, restul vieții lui Peczely constituie un record. El avea talent la desen și pictură și era dotat pentru matematică. În tinerețe a fost implicat în revoluția de la 1848 și a fost închis, fiind considerat activist și instigator. În perioada de detenție, gândurile sale se întorceau mereu la

zilele copilăriei și la bufnița sa și a început să facă observații atente asupra deținuților. Curând, și-a dat seama de amploarea observațiilor sale, deoarece în multe ocazii a identificat bolile de care sufereau deținuții. El și-a folosit timpul de detenție pentru a întocmi note detaliate asupra observațiilor sale, însoțite de concluzii și sugestii.

După eliberarea din închisoare a studiat medicina și, pentru a-și confirma descoperirea și a-și dezvolta în continuare concluziile, s-a hotărât să lucreze în sălile de disecție și operație. A absolvit Universitatea din Budapesta cu diplomă de merit și a devenit Doctor în medicină la Universitatea din Viena, în 1867. O mare parte din timpul său a fost dedicată observării marcajelor irisului persoanelor decedate în urma diferitelor maladii. Secția de chirurgie a spitalului universitar i-a furnizat multe ocazii de a examina ochii pacienților, înainte și după operație, astfel încât a obținut multe confirmări și reconfirmări ale faptului că aceeași condiție determina apariția acelorași marcaje, în aceeași zonă a irisului. După o perioadă îndelungată, el a adunat o serie de note meticuloase pe care le-a comparat cu studiile asupra irisului, alcătuind astfel prima diagramă exactă a irisului (vezi figura 13).

Cu ajutorul unui asistent, și-a dezvoltat ideile într-un studiu pe o perioadă de mai mulți ani. Faima lui s-a răspândit în afara hotarelor țării și există mențiuni că el ar fi consultat câte 20000 de pacienți pe an. În 1881, a publicat lucrarea „*The Discovery in Natural History and Medical Science, a Guide to the Study and Diagnosis from the Eye*” (O descoperire în domeniul istoriei naturale și științelor medicale – Ghid pentru studierea și diagnosticarea pe baza examinării ochiului). Această lucrare a provocat o mare agitație și i-a adus recunoașterea internațională. Interesul pentru stabilirea diagnosticului pe baza irisului s-a mărit, în special în Germania. Dr. E. Schlegel a studiat intensiv acest subiect, interesul său fiind împărtășit și de alții. Toți aceștia l-au vizitat pe Peczely în Ungaria pentru a-i solicita îndrumări. Peczely însuși făcuse progrese atât de importante încât putea distinge în iris diferite zone. Dar confruntările și criticile cărora a trebuit să le facă față i-au provocat de multe ori stări depresive.

Câțiva ani mai târziu, la cererea unui coleg, el a prezentat la o conferință din Londra un material numit „Diagnosticarea pe baza examinării ochiului”. Deși a avut un succes răsunător, instituția organizatoare nu i-a acordat permisiunea să publice textul comunicării și l-a denunțat în mod deschis a fi un „ridicol, cu o reputație teribilă”. La puțin timp după acest atac, Peczely și-a pierdut planul și a renunțat la încercarea de a înscrie iridologia în rândul disciplinelor medicale, ca mijloc valoros de diagnosticare. Se spune că, de atunci, nu a mai părăsit niciodată încăperea în care trăia. El s-a stins în 1911, părăsind-ne cu cuvintele *Hic signum, ubi ulcus?* („Iată marcajul, unde este ulcerul?”).

La sfârșitul vieții, s-a adresat familiei și prietenilor cu cuvintele: „Răspuți-mi cenușa și faceți să-mi dispară numele pentru totdeauna.“ Numele lui Peczely este legat de istoria tragică a unei vieți destinate luptei pentru demonstrarea valorii diagnosticului bazat pe cercetarea irisului. Dacă ar fi fost conștient de faptul că se vor găsi mulți alții gata să ducă mai departe lupta pentru ideea sa, cu siguranță că ar fi murit mult mai fericit.

După ce descoperirile lui Peczely au fost făcute publice, mulți oameni de știință și practicieni din întreaga lume și-au dedicat mult timp activității de perfecționare a acestei științe extraordinare, însă școlile consacrate de medicină clasică au ridiculizat și ignorat valoarea metodei de diagnostic pe baza irisului. Cauza acestei atitudini ar putea fi aceea că metoda propusă de Peczely dovedește falsitatea multora dintre teoriile și practicile medicinei clasice. Faptul nu este nici surprinzător, deoarece mulți oameni mari au fost ridiculizați de-a lungul timpului pentru a fi îndrăznit să avanseze idei noi. Sir Clifford Allbutt, care a murit în 1922, a fost frecvent ridiculizat, ca tânăr medic, deoarece folosea un termometru!

În cursul studiilor sale, Peczely a fost confruntat cu o problemă pentru care nu a găsit nici un răspuns. El și-a dat seama că existau diferențe între marcajele pe care le constata pe iris și datele clinice. Acest lucru l-a neliniștit deoarece, în momentul respectiv, nu a putut găsi nici o explicație.

El a căutat răspunsul studiind mai multe surse, însă științele medicale nu l-au putut ajuta, astfel că nu a obținut răspunsul dorit. Peczely nu dispunea nici de echipamentul tehnologic necesar unei examinări precise a irisului. Singurul instrument pe care îl avea la dispoziție era o lupă de mână cu o putere de mărire de 2x. Microscopul potrivit acestor studii nu s-a inventat decât mai târziu.

SUCCESORII LUI PECZELY

Anii care au urmat s-au caracterizat prin platitudine; era mai ușor să practici medicina decât să efectuezi cercetări. Mulți dintre adepții iridologiei au acordat o atenție redusă preciziei, în timp ce alții, care au găsit marcaje specifice ale irisului corelate cu anumite boli, nu s-au străduit prea mult să-și publice rezultatele. Unii și-au prezentat cazurile în așa fel încât acestea să se încadreze, pur și simplu, în propriile lor teorii, după cum rezultă din faptul că acumulările de pigmenți din iris au fost corelate cu anumite medicamente și substanțe toxice cunoscute în momentul respectiv, ca de pildă gudronul de cărbune, mercurul, bismutul, bromurile și plumbul; deși medicamentele au fost înlocuite ulterior cu altele, mai sofisticate, acumulările de pigmenți considerate ca specifice lor nu au dispărut.

Unul dintre continuatorii activității lui Peczely a fost pastorul E. Felke (1856-1926) care în tinerețe a slujit biserica. Interesul său pentru medicină a crescut din ce în ce mai mult, iar în 1912 a renunțat la funcția de pastor pentru a se dedica exclusiv îngrijirii pacienților. Anii care au urmat l-au făcut cunoscut ca specialist în medicină naturistă și iridolog. El a lucrat foarte mult în cercetări privind structura irisului și a fost primul care a afirmat: „Irisul dictează prescripția.” Faima pe care și-a câștigat-o i-a adus, desigur, și oprobriul profesioniștilor specialiști în medicină tradițională, care l-au acuzat, în 1909, că ar fi provocat moartea unui pacient în vârstă de 18 ani datorită diagnosticului și tratamentului nepotrivit. Tânărul murise datorită perforării apendicelui și, după cum pot confirma mulți clinicieni, problemele de diagnosticare a apendicitei sunt extrem de grele; într-adevăr, majoritatea manualelor medicale moderne arată că aceasta este una dintre cele mai grele diagnosticări. Felke și-a recunoscut limitele însă diagnosticul său nu a fost mai bun sau mai rău decât ar fi fost cel al specialiștilor în medicină clasică din acele timpuri.

Autoritățile medicale au cerut verificarea cunoștințelor de iridologie ale lui Felke, solicitând ca acesta să examineze ochii a 20 de pacienți, necunoscuți lui, fără a-i chestiona sau a urmări istoricul evoluției bolilor lor. Se credea că el dispune de anumite puteri psihice. Dar, la fel ca în oricare procedeu de diagnoză medicală, iridologia reclamă o examinare fizică pentru a stabili zonele dureroase, iar pacientul trebuie chestionat. În condițiile date, nu este surprinzător că metoda a fost considerată inefficientă, iar întregul fiasco s-a încheiat cu achitarea lui Felke. Fără a fi speriat de această experiență, Felke și-a continuat activitatea. În 1936, după zece ani de la moartea sa, i-a fost ridicat un monument ca recunoaștere a meritelor de vindecător.

Experiențele lui Felke au fost consemnate cu mare precizie de către Heinrich Hense (1868-1955), el însuși un iridolog de seamă. El și-a dedicat activitatea studiilor privind topografia irisului și a fost cel care a obținut primele fotografii ale irisului și primele imagini stereoscopice în alb-negru. Curiozitatea l-a împins către studiul heterocromiei (decolorării) irisului, iar lucrările sale sunt și astăzi consultate.

Un alt specialist ale cărui lucrări se bucură și în prezent de interes este Rudolf Schnabel (1882-1952). Schnabel a fost profesor-îndrumător la un colegiu, însă practica și medicina naturistă. La vârsta de 22 de ani, el a vindecat un copil care suferea de o infirmitate a piciorului, fapt care i-a adus multă prețuire. El a studiat medicina naturistă la Zürich. În timpul șederii sale acolo, a publicat lucrarea *The Eye as a Mirror of Health* („Ochiul ca oglindă a sănătății”) care i-a adus excluderea din universitate. Mutându-se la München, el a fondat Laboratorul de științe auxiliare oftalmologico-fiziologice

și de diagnostic. Lucrarea sa cu privire la anomaliiile pupilei nu a fost niciodată depășită, iar universitățile din lume i-au acordat distincții medicale onorifice.

JOSEPH DECK

Născut în Germania, Joseph Deck și-a dedicat viața cercetărilor și aspectelor practice ale iridologiei. În urma activității de o viață a elaborat două manuale *Principles of Iris Diagnosis* („Principiile diagnozei pe baza irisului”) și *Differentiation of Iris Markings* („Diferențierea marcajelor irisului”). El a urmărit ca, prin cercetările sale, să introducă iridologia în medicina generală. Timp de 30 de ani, a ținut un număr mare de conferințe în orașul său de reședință, Ettlingen, prezentându-și rezultatele cercetărilor și ducând o luptă constantă pentru obținerea de fonduri. Nu a renunțat niciodată la această luptă și a elaborat o platformă solidă pentru studiile ulterioare de iridologie.

În 1935, s-a confruntat cu aceeași problemă ca și Peczely: *Hic signum, ubi ulcus?* („Iată marcajul, unde este ulcerul?”). A invitat nume ilustre din domeniul iridologiei să participe la o reuniune unde această problemă să poată fi discutată și rezolvată. Din păcate, din lipsa fondurilor necesare, nimeni nu a fost dispus să-și piardă timpul cu acest studiu. Deck a rămas singur în fața enigmei și curând și-a dat seama ce povară trebuia să fi fost acel mister pentru Peczely. El s-a luptat continuu să găsească răspuns la întrebarea dacă un marcaj indică o problemă curentă sau o condiție latentă. Similar colegilor săi, și-a dedicat un timp îndelungat activității practice și a avut mari satisfacții morale și materiale, iar, sub influența tragicei povești a lui Peczely, a fondat în memoria sa Institutul de cercetări fundamentale în domeniul diagnozei prin studierea ochiului.

Pe măsură ce lucrările sale avansau, Deck și-a găsit mulți adepți în rândul specialiștilor în medicină naturistă și al altor medici dar nu a progresat deloc în ceea ce privește corelarea marcajelor irisului cu problemele clinice. Atunci a intervenit hazardul. Deck povestește evenimentul după cum urmează:

„În 1950, am făcut cunoștință cu un renumit profesor, specialist în medicină, fiind rugat să îl examinez. În irisul său stâng, în poziția corespunzătoare orei unu pe cadranul de ceasornic, am găsit un marcaj focal în aria stomacului, care indica zona abdominală superioară. Au trecut unsprezece ani până să se poată stabili semnificația acestui marcaj latent: o perforație neașteptată a stomacului a făcut necesară efectuarea unei gastrectomii parțiale. Deoarece după examenul efectuat eu îi înmănasem profesorului, în fața unor martori, rezultatele diagnosticului pe baza irisului, împreună cu o schiță, era de așteptat ca el să-și amintească diagnosticul meu și, având în vedere

poziția sa, să-i recunoască validitatea. Speranță deșartă! În general, m-aș fi așteptat la mai mult curaj și dorință de acțiune, în special din partea acelor care răspund, cu aparentă infailibilitate, de destinele școlii de medicină și mă refer la responsabilitățile cercetării. Aceștia sunt însă oameni care își apără cu îndârjire opiniile formate anterior, căutând să oprească accesul opozanților la sursele de fonduri ale statului, pe care ei le folosesc din plin, afirmând că «diagnoza pe baza irisului nu are nici o valoare».

Din: *Principles of Iris Diagnosis* („Principiile diagnozei pe baza irisului“)

Mânia l-a împiedicat, un timp, pe Deck să-și dea seama de semnificația descoperirii sale, anume că, un marcaj al irisului poate indica apariția unor simptome clinice specifice la un moment dat. Lucrările sale aveau acum o direcție clară, iar el s-a concentrat asupra acelor simptome care urmau să se manifeste la o dată ulterioară; astfel a fost stabilit principiul de bază al iridologiei și s-a fundamentat platforma acestei metode, oferindu-se sprijinul necesar tuturor iridologilor din lume. Deck a murit în 1992.

DIAGRAMA IRISULUI UTILIZATĂ ÎN MAREA BRITANIE

După anii '80, în Marea Britanie, iridologia a devenit o tehnică de diagnosticare mult mai larg acceptată și respectată. Acum cincisprezece ani, am început să acționăm în vederea înlăturării miturilor din iridologie. De pildă circula, pe scară largă, opinia că irisul își modifica tiparul înainte sau după o boală. A fost o fisură foarte importantă în cunoștințele de iridologie deși unii dintre adepții acestei metodologii credeau acest lucru. Explicația fenomenului constă în modificarea dimensiunilor pupilei (vezi figura 14). Modificarea dimensiunilor pupilei exercită un efect de „armonică“ asupra fibrelor irisului: o pupilă contractată le întinde, pe câtă vreme o pupilă dilatată produce relaxarea lor. Acest efect modifică modelul irisului, provocând dispariția sau apariția marcajelor. O altă concepție greșită existentă la începuturile dezvoltării iridologiei privea pigmenții străini prezenți în iris, considerați a fi substanțe toxice.

Pentru a clarifica unele dintre aceste aspecte care ridicau probleme, am vizitat, timp de doi ani, o dată pe săptămână, o clinică de cercetare. La acest studiu au participat mai mulți iridologi autorizați și, cu ajutorul unor asistente medicale calificate și al câtorva voluntari, care au depus un volum mare de muncă, am reușit să ne documentăm în problema legăturilor existente între diferite afecțiuni și marcajele irisului. La clinică apelaseră peste 2000 de persoane având tot felul de probleme de sănătate diagnosticate anterior, de la unghii încarnate, până la tumori cerebrale. De la toți pacienții s-au obținut fotografiile ale irisului, care au fost corelate

cu istoricul bolii fiecăruia, înălțimea, greutatea și tensiunea arterială, ceea ce a făcut posibilă identificarea majorității problemelor care fuseseră neclare la început.

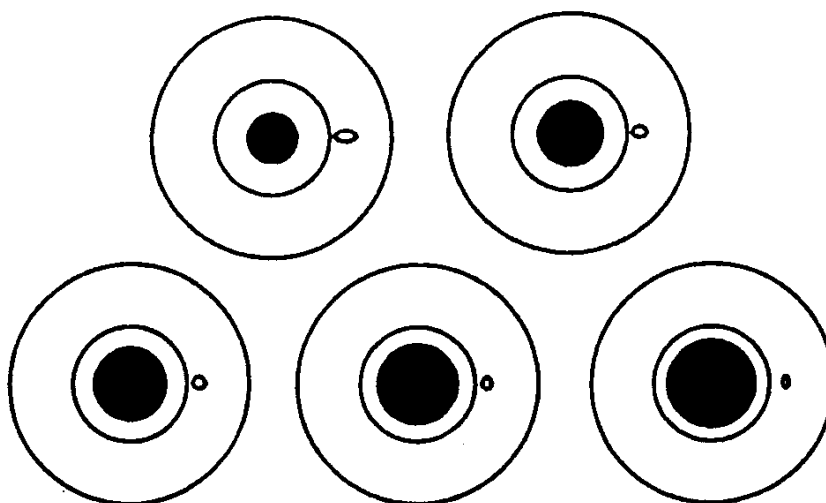

Figura 14. Când pupila se dilată, marcasele irisului își schimbă forma

Acest studiu s-a transformat, în cele din urmă, într-un proiect pe cinci ani în cadrul căruia au fost examinate și catalogate sute de marcase și pigmentări ale irisului. Fiecare stare malativă a fost grupată separat, apoi s-a întocmit o listă a marcajelor comune. Prin clasificarea acestor informații am elaborat, în final, varianta engleză a diagramei irisului (vezi figura 15), care este utilizată astăzi în întreaga lume. Pe această nouă hartă a irisului au apărut mai multe zone care nu corespund cu diagramele existente anterior studiului nostru, astfel încât ne-am adresat specialiștilor care practica iridologia cu rugămintea de a utiliza diagrama noastră și de a o testa. Rezultatele au fost mai bune decât ne-am fi așteptat. Nu numai că o mare parte dintre noile localizări ale organelor s-au dovedit mult mai exacte, oferind iridologilor posibilitatea unui diagnostic mai precis ci, mai mult, numărul zonelor figurate pe diagramă a crescut, ceea ce a permis detalierea cercetărilor privind hipoglicemia, diabetul, encefalomielitea mialgică și alți factori constituționali. Am urmărit de asemenea marcasele latente ale irisului și am observat că multe dintre acestea nu fuseseră descrise anterior, inclusiv un semn hepatic triunghiular, astăzi universal recunoscut.

Am catalogat acest marcaj ca reprezentând ciroza hepatică iar într-unul dintre cazurile studiate faptul a fost confirmat prin necropsie. Alte marcase care urmează a fi definite în viitor se referă la zone corespunzătoare rinichilor și inimii, dar înainte de a da publicității rezultatele, mai sunt necesare cercetări.

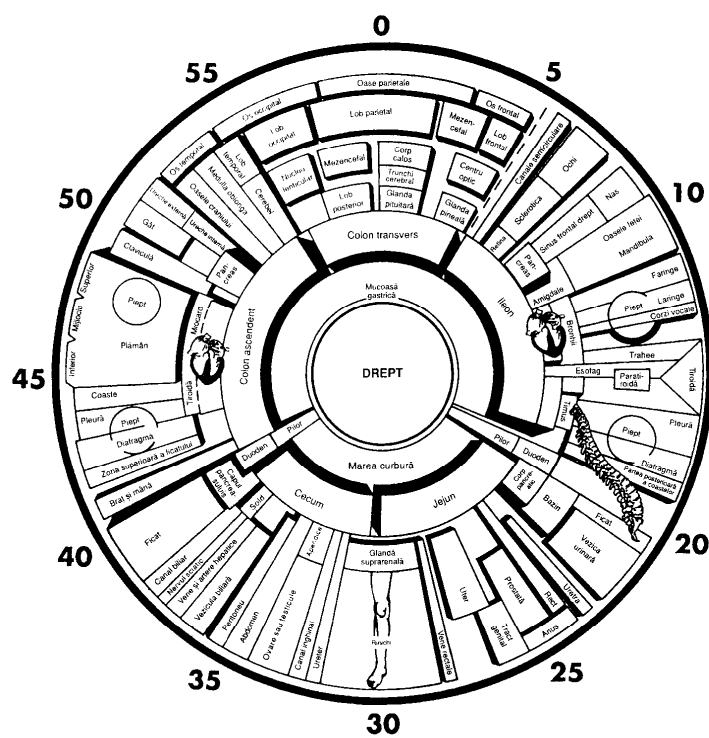

Figura 15. Diagrama irisului utilizată în Marea Britanie

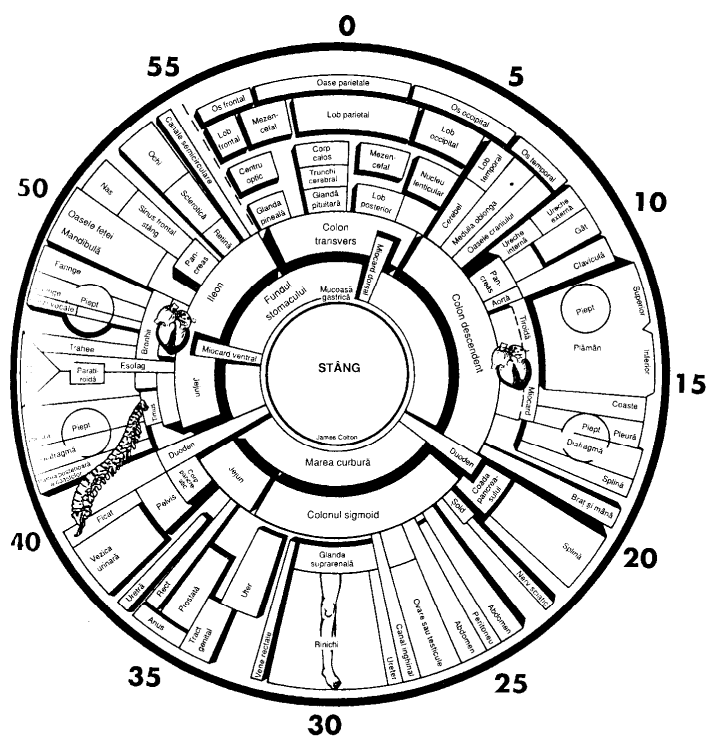

Figura 15. (continuare)

ULTIMELE DEZVOLTĂRI ÎN DOMENIU

În 1982, am înființat prima organizație a iridologilor calificați, Societatea Britanică a Iridologilor. În 1983, a luat ființă o școală nouă, Consiliul Național și Registrul Iridologilor, cunoscut astăzi sub numele de Școala Anglo-europeană de Iridologie care a furnizat noi informații celor interesați să-și însușească arta și știința iridologiei. Pentru prima oară, iridologia a fost organizată pe baze medicale, astfel încât marcajele irisului să poată fi corelate cu diferite organe, glande și funcții ale corpului. Acest fapt permite iridologilor să-și prezinte cercetările medicilor curanți ai pacienților, astfel încât aceștia să le poată înțelege și accepta.

Singurele țări în care se mai efectuează cercetări de iridologie sunt în prezent Germania (modificări ale ADN identificabile la nivelul irisului) și Rusia unde există o bază foarte mare de date de iridologie. În cadrul unui proiect efectuat în Rusia s-a studiat irisul a sute de muncitori dintr-o fabrică. Se presupune, de asemenea, că serviciile secrete ale Rusiei utilizează iridologia, dar obținerea datelor din această țară este încă foarte dificilă.

3. IRISUL ȘI OCHIUL

Irisul este acela care conferă ochilor noștri capacitatea specifică de atracție, individualitatea și, desigur, culoarea. Suntem adesea atrași de o persoană datorită ochilor acesteia. Vorbim despre ochi triști, ochi scăpărași, ochi pătrunzători deoarece ei reflectă și emoțiile noastre. Atunci când suntem în dispoziție romantică, pupilele ni se dilată, făcându-ne mai atractivi, iar când suntem speriați, pupilele ni se micșorează.

Irisul îndeplinește o funcție importantă în structura ochiului. Cu un diametru care măsoară aproximativ 13 mm, irisul acționează ca o perdea protectoare ajustând cantitatea de lumină care ajunge la retina fotosensibilă situată în partea posterioară ochiului. Atunci când ne aflăm într-o cameră întunecoasă, mușchii irisului deschid larg pupila pentru a permite pătrunderea în ochi a cantității maxime de lumină, întocmai cum am da la o parte, dimineata, perdelele, pentru a lăsa să pătrundă soarele. În zilele cu lumină solară strălucitoare, irisul reduce pupila la dimensiuni extrem de mici, pentru a opri pătrunderea în ochi a unei cantități mari de lumină. Dacă lumina este deosebit de strălucitoare, clipim și ne încruntăm, pentru a ajuta pupila să oprească pătrunderea excesului de lumină, care ar putea vătăma retina.

Irisul determină și o împărțire structurală clară în compartimente situate în partea anterioară și posterioară a ochiului, cunoscute sub numele de camere, și poate fi clar observat prin suprafața frontală, transparentă a ochiului, numită corneă (vezi figura 16). Partea anterioară a irisului este menținută continuu în stare umedă de un lichid transparent denumit umoare apoasă, care este returnat în fluxul sanguin. Această umoare conține substanțele nutritive necesare irisului. Ea circulă în interiorul ochiului și poate fi numită „limfa” oculară. Partea posterioară a irisului este menținută în contact cu lentila cristalinului printr-un strat subțire de umoare apoasă.

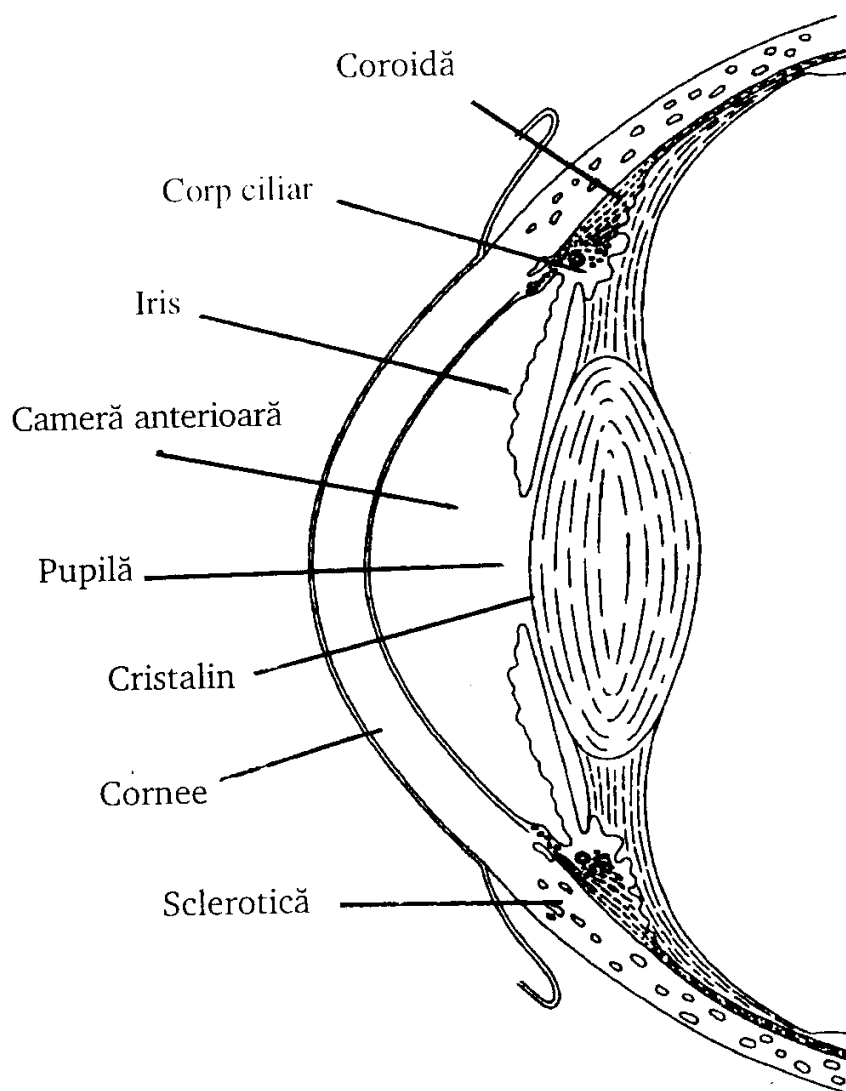

Figura 16. Secțiune transversală prin ochi

Deoarece cristalinul care joacă un rol de lentilă are o formă biconvexă, irisul ia și el o formă similară. În cazul în care cristalinul lipsește sau a fost îndepărtat, se poate observa că irisul tremură, deoarece și-a pierdut componenta de sprijin.

Irisul îndeplinește trei funcții anatomice principale:

- Prin dilatarea sau contracția aperturii sale centrale, pupila, irisul ajută la reglarea cantității de lumină care pătrunde în ochi, ajungând la retină.
- Acțiunea similară a pupilei reduce orice aberații cromatice ale lumini pentru a asigura obținerea unei imagini precis conturate la nivelul retinei.

- Într-o anumită măsură, irisul poate comunica starea emoțională a individului deoarece dilatarea și constricția pupilei sunt determinate de stimularea sistemului nervos simpatic și, respectiv, parasimpatic.

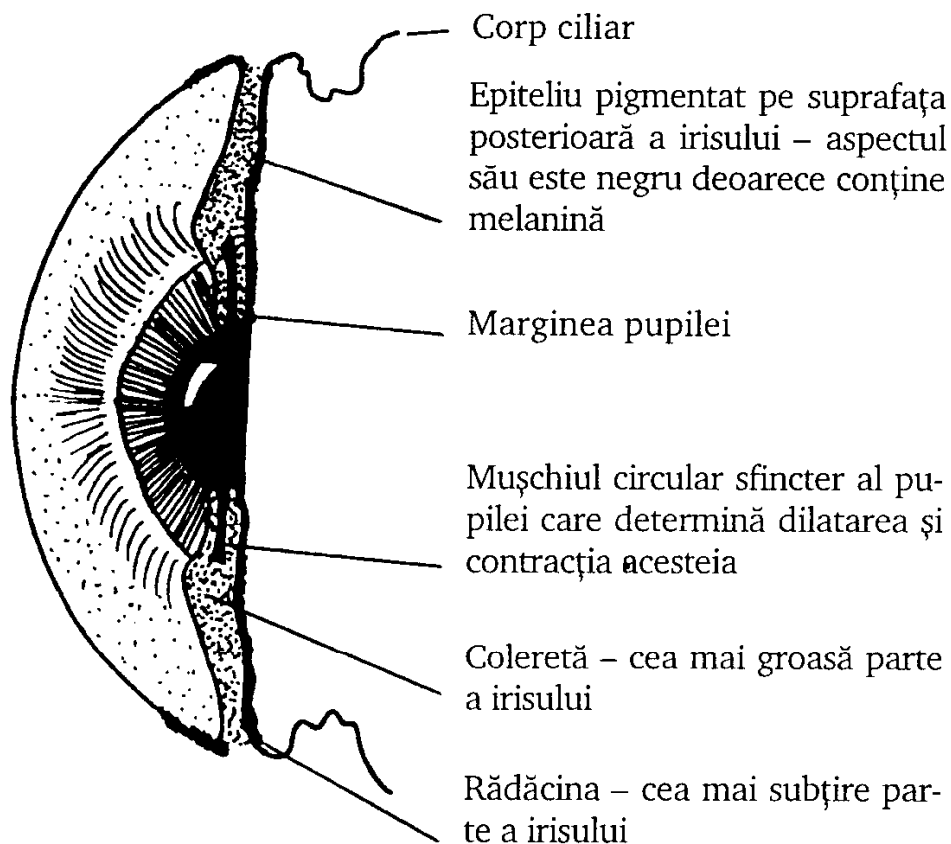

Figura 17. Secțiune transversală prin iris

Culoarea irisului este moștenită genetic, de la părinți și bunici. Ochii căprui reprezintă un caracter dominant iar cei albaștri un caracter recesiv. Cu alte cuvinte, dacă unul dintre părinți are ochi căprui, este foarte probabil că și copilul va avea ochi căprui; dacă ochii ambilor părinți sunt căprui, ochii copilului vor fi în mod sigur căprui. Culoarea irisului depinde în principal de cantitatea de pigment pe care o conțin celulele de pe fața sa anterioară. Cu cât cantitatea de pigment este mai mare, cu atât irisul este mai închis la culoare, deoarece partea interioară a structurii irisului nu este vizibilă. Dacă irisul conține numai o cantitate redusă de pigment la suprafață, lumina se poate împrăști în partea internă a structurii iar irisul va apărea albastru. Dacă însă pigmentul lipsește complet, irisul va fi roz deoarece lumina îl va străbate complet și se va reflecta din țesuturile vasculare situate în interiorul ochiului. Ochii de culoare roz sunt rari, dar reprezintă o caracteristică comună a albinoșilor, care au o lipsă de pigment

la nivelul întregului corp. Alte culori ale irisului ca de pildă verde, căprui deschis, albastru oțel și cenușiu sunt variații datorate amestecului în diferite proporții dintre pigmentii bruni și albaștri. Singurele culori adevărate ale irisului sunt albastru și maro.

Aspectul general al feței anterioare a irisului nu depinde numai de culoare ci și de distribuția depresiunilor de pe suprafață și a cutelor de contracție. Pot exista și zone plate, cu acumulări dense de pigment care formează „pistrui” sau pete de pigment. O variație mai puternică a culorii, cunoscută sub numele de heterocromie, poate afecta o parte a irisului sau, în unele cazuri, întregul iris. Dacă heterocromia este completă, culorile irisurilor celor doi ochi vor fi total diferite, aceeași persoană putând avea un ochi albastru iar celălalt căprui, dar această posibilitate este foarte rară.

AFECTIUNI OBIȘNUTE ALE OCHIULUI

Deși iridologia se ocupă cu starea de sănătate a întregului corp și nu se referă exclusiv la ochi, mulți dintre cei preocupați de iridologie manifestă un interes general pentru ochi. În cele ce urmează prezentăm, pe scurt, câteva din afecțiunile întâlnite la nivelul ochiului.

Pleoapele

Blefarita. Această afecțiune constă în inflamarea extremității libere a pleoapelor care determină iritații, arsuri și dureri la nivelul ochiului și marginii pleoapelor. Există două forme ale acestei boli, dintre care una este mai severă. În blefarita uscată, marginea pleoapelor este roșie, iar în jurul genelor se pot observa descuamații în formă de solzi. Blefarita ulcerantă este forma mai severă, caracterizată prin crăpături ale epidermei, cruste alcătuite din secreții galbene în jurul genelor și ulcerații pe marginea pleoapelor.

Chisturile. De obicei nedureroase, sunt provocate de blocarea canalului unei glande la marginea pleoapei.

Ptoza. Constă în căderea pleoapei superioare, acoperind ochiul, și poate fi congenitată sau contractată ulterior. În cele mai multe cazuri congenitale, ptoza poate fi observată la ambii ochi și este provocată de slăbirea tonusului mușchilor pleoapei. Adesea singurul tratament eficient constă într-o operație de ridicare a pleoapelor.

Urciorul. Este un abces foarte mic provocat de stafilococul auriu care își începe ciclul de viață în glanda sebacee a unui folicul al pleoapei. Zona infectată

se umflă și devine foarte fierbinte și dureroasă, în unele cazuri, forțând uneori închiderea pleoapelor. Urciorul este asociat uneori cu constipația.

Trichiaza. Această afecțiune se caracterizează prin răsucirea spre interior sau inversarea direcției de creștere a uneia sau mai multor gene și este de obicei provocată de cicatricele apărute în urma unei infecții puternice sau a unui accident.

Conjunctiva

Conjunctivita. Este inflamația conjunctivei și apare sub două forme. Prima și cea mai comună este conjunctivita superficială, cauzată în special de bacterii sau de iritații produse de excesul de fum, praf, căldură, lumină sau vapori iritanți. Simptomele pot varia de la ușoare înțepături și senzația de lipire a pleoapelor până la dureri puternice însoțite de secreții vâscoase. Cea de-a doua formă, mai puțin comună, este conjunctivita interstițială, care se caracterizează prin inflamarea straturilor mai profunde, ca și a stratului superior al conjunctivei, iar în forma cea mai gravă poate provoca orbire.

Pterigiumul. Reprezintă o afecțiune degenerativă și este caracterizată prin prezența unei benzi proeminente de țesut fibros care crește din partea nazală către iris și pupilă. Această bandă este colorată de la alb la roz și crește foarte lent, dar poate ajunge în cele din urmă la pupilă, împiedicând vederea normală. Este însă vizibilă cu ochiul liber și, datorită acestui fapt, este îndepărtată de obicei pe cale chirurgicală, mult înainte de a afecta vederea. Nu se cunosc cauzele reale ale bolii dar există opinia că atmosfera fierbinte și praful contribuie la apariția bolii.

Hemoragia subconjunctivală. Apare în urma spargerii unui vas sanguin din conjunctivă și a sângerării, care provoacă apariția, sub conjunctivă, a unei zone având culoarea roșie strălucitoare. Ea poate fi provocată de ridicarea unor greutatea mari, sau tusea excesivă. Dacă o singură apariție a acestui fenomen nu este semnificativă, hemoragiile repetate impun o examinare medicală.

Corneea

Cheratita. Această inflamație a corneei, care este foarte dureroasă, poate provoca multe complicații. Ochiul, în special irisul, devine încețoșat, estompat și chiar opac.

Ulcerul corneei. Poate fi central sau marginal și este datorat infecțiilor provocate de bacterii, virusuri sau chiar ciuperci. Ulcerele determină înroșirea și inflamarea ochiului. Ochii lăcrimează puternic deoarece secreția

de lichid lacrimal este mărită, devenind și sensibili la lumină. Dacă ulcerul este situat în zona pupilei, vederea este afectată.

Arcus senilis. Constă în depunerea de substanțe grase pe corneea, fără să afecteze buna funcționare a ochiului. Se manifestă prin apariția unui inel cenușiu, opac, prezent de obicei la ambii ochi, la persoanele de peste 50 de ani. Nu există simptome, iar vederea nu este afectată.

Irisul

Aniridia. Literal, aniridie înseamnă lipsa irisului. Aceasta este o afecțiune rară, congenitală, în care irisul pare a fi complet absent, pupila se extinde pe întreaga suprafață a corneei și pare a nu reacționa la lumină. La o examinare atentă se constată însă prezența unei benzi înguste aparținând rădăcinii irisului.

Anizocoria. Este o afecțiune caracterizată prin dimensiuni diferite ale pupilelor celor doi ochi, dar acest lucru nu este periculos dacă ambele pupile reacționează normal la lumină. De obicei este generată de afecțiuni ca de pildă traumatisme, inflamații ale irisului, Zona Zoster sau sifilis.

Irita. Reprezintă inflamația irisului. În cazurile acute există dureri puternice, iar ochii sunt sensibili la lumină. Mediile transparente ale ochiului devin cețoase și opace, irisul își pierde culoarea iar vederea se alterează curând. De obicei simptomele nu sunt atât de grave iar vederea poate fi salvată. Cercetările actuale au arătat că irita poate constitui unul dintre primele semne ale prezenței SIDA.

Mai există două afecțiuni care trebuie menționate, anume: cataracta și glaucomul.

Cataracta

Cataracta constituie o afecțiune a cristalinului. Ea se manifestă prin apariția uneia sau mai multor zone opace la nivelul cristalinului și poate fi congenitală sau dobândită. Atunci când cristalinul devine opac, apar dificultăți de vedere, cum ar fi estomparea imaginii, amețeli, modificarea refracției și, în cele din urmă, o reducere drastică a vederii, deși viteza cu care avansează boala variază foarte mult de la un individ la altul. În anumite cazuri de cataractă trec foarte mulți ani înainte ca simptomele să devină sesizabile. Noi am constatat sute de cazuri de cataractă incipientă, în diagnosticarea pe baza irisului, iar pacienții nu erau, adesea, conștienți de prezența unor deficiențe ale vederii.

Există multe cauze ale cataractei, inclusiv următoarele:

- modificări datorate îmbătrânirii;
- modificări metabolice, spre exemplu depunerile de calciu, în cazuri de diabet;
- deficiențe de ordin nutrițional;
- traumatizarea cristalinului prin lovire, cu sau fără leziuni penetrante;
- expunerea la radiații infraroșii;
- iradierea cu ultraviolete în timpul expunerilor industriale.

Atunci când cataracta este „coaptă” sau suficient de avansată, producând o pierdere considerabilă a vederii, se efectuează o operație chirurgicală pentru a înlătura cristalinul din capsula în care este învelit. Ochiul este atunci numit afac, ceea ce înseamnă că este lipsit de lentilă. Deși de obicei bolnavul redobândește o vedere excelentă cu ajutorul unor lentile de corecție, ochiul produce o imagine pe retină cu aproximativ 30% mai mare decât înainte de îndepărtarea cristalinului. Foarte adesea, vederea persoanelor care au un ochi normal și unul afac este corectată cu ajutorul lentilelor de contact sau al unui implant chirurgical pentru a obține o vedere binoculară bună. În condiții normale, după îndepărtarea cataractei se introduce imediat un implant.

Glaucumul

Această afecțiune apare atunci când presiunea din interiorul ochiului crește până la un nivel periculos. Creșterea presiunii intraoculare este rezultatul unui flux redus spre exterior al umorii apoase sau creșterii secreției de lichid. Există două forme de glaucom, respectiv primar și secundar, iar simptomele variază în consecință. Boala se manifestă de obicei printr-o senzație de durere surdă în primele ore ale dimineții, când presiunea este cea mai ridicată, reducerea sau chiar pierderea vederii sau imaginea unor halouri colorate în jurul lucrurilor.

Glaucumul primar. Nu este corelat cu nici o altă boală. El poate fi glaucom simplu, cunoscut sub numele de „glaucom în unghi deschis”, care se datorează blocării drenajului fluidului, sau glaucom congestiv acut. Cunoscut sub numele de „glaucom în unghi închis”, acest tip de glaucom se datorează faptului că irisul vine în contact cu rețeaua trabeculară, împiedicând fluxul de lichid din ochi către exterior.

Tratamentul glaucomului cronic simplu constă în administrarea unor medicamente sub formă de picături în ochi, pentru a reduce presiunea intraoculară și a diminua producerea de lichid. În cazul glaucomului congestiv acut se recurge la intervenții chirurgicale.

Glaucomul secundar. Este provocat, de obicei, de alte boli sau anomalii ale ochiului. Între cauzele care îl produc se numără: traumatismele, iridociclita (inflamarea irisului și corpului ciliar) și efectele secundare ale unor medicamente, ca de pildă steroizii.

TRATAMENTUL BOLILOR OCHIULUI PRIN MIJLOACE NATURALE

Dacă simțiți că aveți o afecțiune oculară, este indicat să consultați imediat doctorul. Ochii sunt foarte prețioși și nu trebuie neglijati. Chiar dacă sunteți perfect sănătos, trebuie să consultați, periodic, un oftalmolog, cel puțin o dată la doi ani. În acest fel pot fi depistate multe simptome în stadiul incipient de boală și se administrează tratamentul adecvat.

În multe boli ale ochiului, medicina naturistă nu s-a dovedit prea eficientă. Cu toate acestea, există anumite plante, vitamine și minerale de care ochiul are nevoie pentru a-și menține starea de sănătate.

Vitamina A

O vedere bună depinde de consumul unor cantități adecvate de vitamină A, anume 2500 UI pe zi. Aceasta poate fi administrată sub formă de tablete de beta caroten sau suc de morcovi.

Vitamina B₂

Pentru a avea ochi limpezi și strălucitori, luați câte 10 mg de vitamină B₂ pe zi. Cele mai potrivite sunt tabletele de B-complex.

Silurul

(*Euphrasia officinalis*) După cum sugerează și denumirea populară a plantei*, este utilă în orice fel de afecțiuni ale ochiului. Se pune o lingură de masă vegetală uscată la ½ litru apă, se fierbe 10 minute, se lasă să se răcească și se strecoară. Lichidul nediluat se folosește pentru comprese oculare. Ceaiul de silur poate fi, de asemenea băut.

Dracila

(*Berberis vulgaris*) Se va utiliza ca tonic general al ochiului sub formă de comprese, ca și în cazul silurului.

*Denumirea populară în limba engleză este „strălucirea ochilor“ (n. trad.)

Molura

(*Foeniculum vulgare*) numită și anasonul mare. Este o plantă foarte delicată care fortifică ochiul, dacă nu există inflamații.

Exerciții ale ochiului

Închideți ochii și imaginați-vă cadranul unui ceas. Mișcați apoi ochii de la ora 12 la ora 6 și de la 3 la 9. Repetați mișcarea și în sens invers.

Dacă lucrați la calculator, acordați ochilor dumneavoastră o pauză, privind din jumătate în jumătate de oră câte un obiect situat la distanță. Atunci când privim în ecranul calculatorului, clipim cu o frecvență mai mică decât cea normală, astfel încât este necesar ca ochii să se odihnească. Învățați-vă, de asemenea, copiii să-și facă obiceiul de a părăsi pentru un timp jocurile de pe calculator, pentru a privi la distanță.

Metoda Bates

Metoda Bates este o teorie bazată pe îmbunătățirea vederii cu ajutorul exercițiilor, relaxării, conștienței, memoriei și imaginației. William H. Bates, care a pus bazele metodei, era de părere că defectele de vedere pot fi corectate deoarece, dacă se produc înrăutățiri există și posibilitatea unor îmbunătățiri. Lucrările sale se bazează pe presupunerea că vederea diferă de la o persoană la alta și că, în mod inerent, vedem, și înțelegem ceea ce vedem, în mod individual. Teoria că vederea constituie un indicator al stării de sănătate mintală, fizică și afectivă este interesantă și mulți dintre noi putem face corelații în acest sens. Încercarea de a reface o vedere slabă numai prin mijloace mecanice, folosind ochelarii, fără a îmbunătăți starea de sănătate a ochiului, pare a fi un punct de vedere destul de îngust. Dacă sănătatea trupului poate fi refăcută prin aplicarea unui tratament corectiv unui organ, de ce nu s-ar putea reface și ochiul?

Deoarece cartea de față nu are ca obiect studiul vederii, nu vom intra în detalii cu privire la metoda Bates ci vă vom oferi numai o idee despre două dintre exercițiile pe care le puteți practica acasă.

Acoperirea cu palmele. Este o metodă de relaxare a ochilor. Acoperiți-vă ușor ochii cu palmele căuș, ținând mâinile încrucișate deasupra frunții. Închideți ochii și blocați trecerea luminii. Ochii nu trebuie presăți, dar mâinile vor fi ținute în contact intim cu fața. Asigurați-vă o poziție confortabilă, cu spatele drept. Efectuați acest exercițiu de câte ori simțiți că ochii vă sunt obosiți sau tensionați.

Pendulările. Scopul acestui exercițiu este de a controla ochii cu ajutorul unui flux de imagini creat prin întoarcerea capului. Începeți prin a privi

drept înainte. Nu vă fixați privirea pe nici un obiect și nici nu priviți „în gol”. Întoarceți complet capul spre stânga fără a tensiona gâtul, lăsând ochii să urmărească această direcție, apoi răsuciți capul spre dreapta. Lăsați privirea să se deplaseze liber, ca și cum ați trasa o linie cu degetul. Acest exercițiu consolidează relația dumneavoastră cu mediul înconjurător.

Exercițiile oculare nu pot înlătura ochelarii și nici nu vor îmbunătăți, în mod semnificativ, vederea. La fel ca orice tehnică nouă, metoda trebuie învățată, iar mijlocul cel mai bun pentru aceasta îl constituie contactarea unui specialist practicant al procedeului Bates.

4. CULOAREA ȘI MARCAJELE IRISULUI

Cu câțva timp în urmă, am participat la o acțiune de caritate. Într-o pauză de conversație s-a auzit o voce strigându-l pe James. Ne-am întors și am văzut o tânără femeie ținând în brațele ridicate un sugar. Cu un zâmbet larg, ea a anunțat cu voce tare: „El este întru totul opera dumneavoastră“. Roșu în obraji și jenat, James nu prea știa ce să-i răspundă. Abia când femeia s-a apropiat împreună cu soțul său, James a recunoscut-o.

Acest cuplu încercase timp de mai mulți ani să pună bazele unei familii, dar fără succes. În disperare de cauză, ei au apelat la o clinică de iridologie, care acorda consultații gratuite o dată pe săptămână. Culoarea și modelul irisului femeii ne-au indicat care erau problemele. După model, irisul său aparținea unei subgrupe din grupa irisurilor albastre (hidrogenoide) și prezenta țesuturi de legătură laxe (vezi fig. 18 și 23). S-a dovedit că femeia avea o „cădere“ a organelor interne; în zona corespunzătoare ovarului stâng, irisul ei prezenta pigmenți galbeni până la brun, iar în zona corespunzătoare celuilalt ovar s-a identificat marcajul unui defect. Dacă organele reproducătoare sunt dislocate, pătrunderea spermatozoizilor în ovar poate fi blocată. Singurul simptom pe care femeia îl avea consta într-un ciclu menstrual abundent și prelungit, încă din perioada când avea 17 ani. Deși fusese supusă, împreună cu soțul său, la multe teste medicale, nu se putuse depista nici o neregulă. Noi i-am sugerat un tratament pe bază de ceaiuri de *Hydrastis canadensis**, păpădie și nalbă mare (*Althaea officinalis*) având un efect de curățire a intestinelor, doze mici de vitamina E și un program de

* Plantă medicinală din flora americană (n. trad.)

exerciții menit să fortifice mușchii și organele din zona pelviană. Rezultatul s-a materializat în băiețelul încântător și sănătos pe care tocmai ni-l arătase.

Culoarea irisului este datorată unui pigment special. Ea variază de la albastru deschis la maro închis și poate fi diferită de la un ochi la altul, la aceeași persoană, precum și între diferite zone ale aceluiași iris. Irisul de culoare albastră conține mai puțin pigment în celulele specializate, numite melanocite, decât un iris maro. Culoarea pe care o percepem este de asemenea determinată de absorbția luminii. La oamenii din rasa albă, irisul este de obicei albastru la naștere. Pe măsură ce copilul crește, culoarea irisului se închide deoarece în melanocitele superficiale se acumulează melanină. Melanina în concentrație mare este cea care determină culoarea maro închis a irisului negrilor deoarece în acest strat, puternic pigmentat, se absorb mai multe raze de lumină.

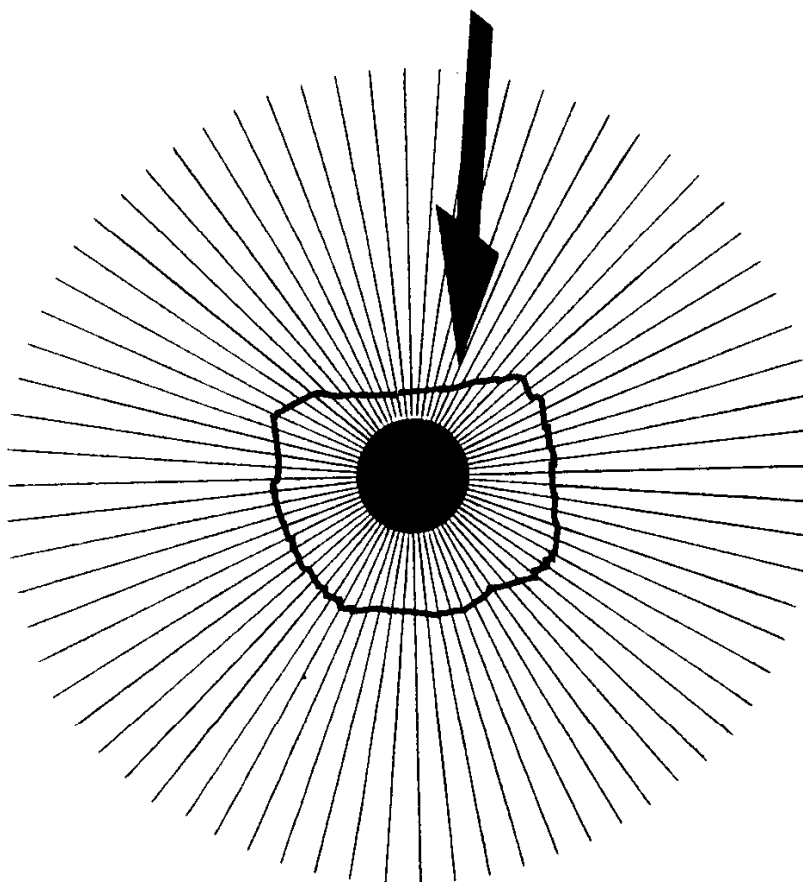

Figura 18. „Căderea“ colonului transvers este reflectată în existența unui țesut de legătură lax al irisului. Acest lucru indică dislocarea, în jos, a colonului transvers ceea ce creează dificultăți în deplasarea produselor digestiei. O astfel de problemă ar putea fi constipația.

Albastrul și maroul sunt singurele culori reale ale irisului, dar adesea se pot observa irisuri de culoare cafeniu deschis, considerate a fi „verzi”. Acestea sunt un amestec de albastru și maro și se datorează unui număr mare de hibridări care au avut loc de-a lungul secolelor între rasele cu ochi albaştri și cele cu ochi de culoare maro. Dar dacă există numai două culori adevărate, de unde provin celelalte culori (în afară de cafeniu)? Cea mai mare parte a acestora sunt considerate de iridologi ca fiind determinate de pigmenti „anormali” ai irisului, datorându-se funcției excesive a unei glande și producerii unei cantități mari de hormoni sau toxine, care pătrund în sistemul circulator. În anumite boli, ca de pildă hepatita, putem constata prezența în ochi a excesului unuia dintre acești pigmenti, bilirubina (pigment biliar), care pătrunde în sânge determinând îngălbenirea ochiului. Această colorare reprezintă un simptom determinat de disfuncția veziculei biliare.

Iridologia clasifică irisurile în trei grupe principale, după culoare. Aceste grupe sunt: grupa limfatică (albastru), hematogenă (maro) și biliară (mixtă), fiecare corespunzând unui anumit tip structural.

IRISUL ALBASTRU

Irisul albastru pur este corelat cu o sensibilitate a tractului respirator superior. Copiii cu ochi albaştri sunt mai predispuși la amigdalită, eczeme, guturai, astm și tulburări respiratorii. Astmaticii au, de obicei, ochi albaştri. Indivizii maturi care au ochi de culoare albastru pur prezintă mai des probleme de reumatism și/sau artrită, precum și tulburări respiratorii. Atunci când această observație a fost comunicată în cadrul unei prelegeri ținute în fața unui grup de medici, un membru al auditoriului a contestat-o. El a afirmat că, având în vedere calitatea sa de medic la secția de reumatologie a spitalului din localitate, ar fi observat dacă toți pacienții săi aveau ochii albaştri. Cu toate acestea, a fost de acord să-și privească mai atent pacienții în cursul vizitelor următoare. După câteva zile, ne-a telefonat pentru a ne face cunoscut că, spre surprinderea sa, toți pacienții din salonul de reumatologie, cu o singură excepție, aveau ochi albaştri!

Persoanele aparținând tipului structural limfatic au, de asemenea, globule albe din abundență. Datorită acestui fapt, ele au de obicei un sistem imunitar activ sau hiperactiv. Aceasta nu înseamnă că persoanele cu ochi albaştri nu vor răci niciodată, ci că, atunci când răcesc, corpul lor produce foarte multe globule albe pentru a sprijini lupta împotriva infecției.

Deși rinichii nu constituie o problemă pentru limfatici, în anumite cazuri ei pot prezenta totuși afecțiuni. În aceste situații, consumul de ceai din frunze de țelină în locul ceaiului obișnuit va ajuta la fortificarea rinichilor.

Aspectul irisului limfatic este caracterizat printr-o structură dezordonată. Fibrele par a ieși din coleretă similar razelor solare care strălucesc pe undele unui lac, sau urmelor pe care le lasă pieptenele în păr. În jurul coleretei există întotdeauna un inel alb care dă impresia că partea exterioară a irisului este mai închisă la culoare.

Tratamente pentru persoane cu iris limfatic

Dacă irisul dumneavoastră este albastru pur, ar trebui să evitați produsele lactate, cum ar fi laptele, smântâna, untul și brânza. Ele au tendința de a stimula secreția mucusului și de a mări aciditatea gastrică. În locul lor, consumați din belșug fructe moi ca banane, piersici și papaia.

Plante medicinale recomandate

Drăgaica (*Galium aparine*) se găsește din belșug în Marea Britanie*, crescând ca buruiiană, pe lângă garduri. Această plantă activează sistemul limfatic și stimulează descongestionarea glandelor limfatice. Sistemul circulației limfatice asigură transportul toxinelor de la țesuturi înapoi, în sânge, pentru îndepărtarea lor din corp. Drăgaica ajută la desfășurarea în condiții bune a acestui proces facilitând excreția toxinelor, care trec din sânge în urină. Este motivul pentru care specialiștii în plante medicinale consideră această specie un purificator al sângelui. Ea este folosită cu succes în tratamentul eczemelor, psoriazisului și artritei. Specialiștii în medicina naturistă o utilizează în tratamentul cancerelor sistemului limfatic.

Echinacea (*Echinacea angustifolia*) reprezintă una dintre cele mai eficiente plante medicinale din farmacopeea naturistă. Ea crește spontan în anumite părți ale Americii însă în Marea Britanie este cultivată. Din punct de vedere medical, ea este utilizată ca fortifiant al sistemului imunitar în bolile de piele și într-un spectru larg de infecții. Specialiștii moderni o consideră un excelent purificator al sângelui și o utilizează pentru diferite afecțiuni ale pielii ca de pildă arsuri și abcese, acestea din urmă fiind adesea provocate de impuritățile prezente în sânge. Echinacea a fost utilizată și ca remediu excelent pentru amigdalite, boli ale plămânilor și tractului digestiv.

Filnicica (*Calendula officinalis*)** crește spontan în Europa de Sud. Părțile utilizate ale plantei sunt rădăcinile proaspete și frunzele. Este folosită ca tonic digestiv fiind ideală în anemie și litiază biliară și perfectă pentru reumatism.

* Este prezentă și în flora spontană a țării noastre, pe lângă garduri, tufișuri și în păduri. (n. trad.)

** În țara noastră este prezentă ca specie cultivată (n. trad.)

Brusturul (*Arctium lappa*) este originar din Europa dar crește și în unele părți ale Americii de Nord. Este o altă plantă tradițională. Partea utilizată este de obicei rădăcina, în stare proaspătă sau uscată, recoltată din primul an de creștere. Fructele pot fi și ele folosite, dar frunzele se utilizează rar. Această specie are calități diuretice ajutând corpul să elimine lichidul acumulat și măbind rezistența la infecții; se folosește pentru tratarea diferitelor boli de piele, în special psoriazis și eczeme.

Baptisia tinctoria este utilizată în amigdalite, faringite, infecții catarale acute, inflamații ale ganglionilor limfatici precum și în infecții la nivelul căilor respiratorii superioare.

Cârmâzul (*Phytolacca decandra*)* este foarte larg răspândită în partea de Est a Americii, fiind o specie ideală pentru tratamentul reumatismului cronic.

În cele ce urmează prezentăm o formulă foarte bună pentru fortificarea și susținerea întregului sistem limfatic. Este de preferat ca amestecul prezentat, ca și alte rețete, să fie preparate de către un farmacist specialist în plante medicinale. Cea mai bună formă de administrare a amestecului o constituie capsulele.

400 mg drăgaică
250 mg echinacea
150 mg filnicică
100 mg Baptista tinctoria
50 mg cârmâz

IRISUL BRUN (CĂPRUI)

Persoanele care au irisul hematogen, de culoare brună pură, sunt susceptibile la afecțiuni circulatorii, boli ale sângelui. Cele mai frecvente sunt anemia și congestia ficatului, posibil a fi determinate de nivelul scăzut al mineralelor esențiale. Deși aceste substanțe minerale sunt suficiente în cantități foarte mici, ele au o importanță vitală, în special pentru buna funcționare a glandelor. Anemia prin deficit de fier este încă foarte răspândită la cea de-a doua generație a negrilor care au imigrat în zone cu climă mai rece, deoarece acești indivizi au nevoie de mai mult soare decât albi pentru buna absorbție a fierului, necesitatea fiind determinată genetic.

*Prezentă și în flora țării noastre, spontană sau cultivată (n. trad.)

La o primă examinare, irisul brun pur arată ca o catifea groasă, dar dacă este bine luminat putem distinge pe suprafața sa modele individuale. El este foarte puternic pigmentat părănd a conține în structură, găuri fără fund. Fibrele acestui iris sunt adesea groase și dispuse în perechi. Petele de culoare mai deschisă care caracterizează acest tip structural pot părea galbene prin contrast cu fibrele maro închis. În jurul marginii exterioare a irisului poate exista un inel alb, numit inel de colesterol.

Multe dintre persoanele cu ochi de culoare brună duc o viață care nu respectă necesitățile lor constituționale. Acum câțiva ani, am fost solicitați de către un prezentator de televiziune și asistenta sa pentru o diagnosticare pe baza irisului. După ce am stabilit diagnosticul prezentatorului, atenția noastră s-a îndreptat asupra asistentei, pe care o vom numi Helen. Ea avea irisul de culoare brună și era convinsă că suferea de o afecțiune a tubului digestiv, determinată de Candida albicans, o stare maladivă caracterizată prin înmulțirea excesivă a acestei ciuperci în intestin. La momentul respectiv era o boală „la modă“, iar asistenta consultase mai mulți medici de frunte din Marea Britanie și se deplasase chiar în America în căutarea unui „remediu“. Noi i-am explicat că irisul ei nu prezenta nici un fel de semne ale sindromului menționat și i-am sugerat să-și ajusteze stilul de viață la necesitățile sale constituționale. Ea a strâmbat din nas la ideea că are nevoie de mai multă mișcare, pretinzând că programul său agitat nu-i permitea. Sursa ei de energie o constituia, așa după cum afirma, cafeaua preparată în grabă la un aparat cu filtru, deși noi i-am atras atenția că are nevoie de suc natural de lămâie și de o cură de minerale pentru a-și reface funcțiile glandulare. Un timp nu am auzit nimic despre ea. Apoi, doi ani mai târziu, ne-a scris o scrisoare caldă, descriindu-ne noul său stil de viață în cadrul unei comunități rurale din Scoția, unde i se oferea posibilitatea să facă exerciții fizice din belșug și avea la dispoziție hrană sănătoasă. Toate simptomele de tip candidozic îi dispăruseră, iar ea se simțea altă persoană, fapt pentru care ne-a mulțumit, considerând că am avut dreptate.

Tratamente pentru persoane cu iris hematogen

Deoarece nivelul mineralelor din corp este adesea scăzut, trebuie administrate în mod regulat și continuu doze mici de substanțe minerale. Pentru a stimula o circulație genetic deficitară, corpul are nevoie de multă mișcare, desigur în limitele specifice fiecărui individ. Dacă nu știți cât de multe exerciții fizice trebuie să efectuați trebuie să contactați un specialist dintr-un centru local de specialitate pentru a vi se indica un program de exerciții, corespunzător necesităților dumneavoastră.

Pentru reducerea cantității colesterolului sanguin, luați în fiecare zi câte 800 mg untură de pește iar dacă sunteți vegetarian sau „vegan“* luați câte două comprimate cu concentrat de usturoi.

Plante medicinale recomandate

Urzica (*Urtica dioica*) crește aproape peste tot, preferând solurile bogate. Constituie una dintre cele mai valoroase plante, deoarece stimulează ficatul și rinichii și are acțiune specifică împotriva eczemelor de natură nervoasă.

Ghimbirul (*Zingiber officinale*) crește în India de Vest și China. Mirosul său este determinat de un ulei eteric, galben, ginerolul, un amestec de fenoli. Utilizările sale specifice sunt în caz de colici intestinale și flatulență.

Brusturul (*Arctium lappa*). În China, semințele acestei plante sunt numite *niu bang zi*. Este probabil cel mai bine cunoscut datorită sferelor țepoase și lipicioase cu care copiii obișnuiesc să arunce unul în celălalt. Frunzele sunt mai puțin active decât rădăcinile. Are o acțiune specifică de înlăturare a toxinelor din corp.

Măcrișul (*Rumex crispus*) este originar din Marea Britanie. Are un efect direct asupra ficatului și veziculei biliare.

Tătăneasa (*Symphytum officinale*) are o acțiune specifică asupra tractului digestiv și este utilizată în tratamentul ulcerelor gastrice. Exerciță un efect de vindecare a afecțiunilor sistemului digestiv. Trebuie utilizată în cantități foarte mici deoarece conține alcaloizi pirolizidinici.

Păpădia (*Taraxacum officinale*) este cunoscută în Franța sub numele de *pisenlis* („udă așternutul“). Frunzele sunt bogate în potasiu și datorită acestui fapt este unul dintre cele mai eficiente diuretice pentru că înlocuiește potasiul pierdut din organism prin urina în exces. Rădăcina este un stimulator ideal al ficatului.

Pipărușul (*Capsicum minimum*). Fructele iuți ale acestei plante sunt ideale pentru toate problemele intestinale în care membrana mucoasă nu este vătămată. Este util și în migrene. Nu se vor folosi semințele, deoarece sunt toxice și nu se vor consuma fructele în timpul sarcinii, al alăptării sau în cazurile de ulcer digestiv.

*Cuvânt obținut prin restrângerea termenului francez *vegetarian*, desemnând o categorie extremă de vegetarieni care nu consumă nici un fel de hrană animală, nici chiar produse lactate (n. trad.)

Circulația sanguină poate fi îmbunătățită prin următoarea formulă de amestec:

- 400 mg urzică
- 175 mg ghimbir
- 100 mg brustur
- 100 mg măcriș
- 100 mg tătăneasă
- 100 mg păpădie
- 25 mg pipăruș (nu se va utiliza în cazuri de ulcer peptic)

IRISUL BILIAR DE TIP MIXT (Verzi)

Prin mărire și examinare atentă se poate observa clar că fibrele unui iris verde sunt colorate în nuanțe de maro deschis până la cafeniu gălbui, din straturile profunde răzbătând, de obicei, culoarea albastră. Iridologii clasifică irisul verde drept iris de tip biliar sau mixt deoarece el este în realitate un amestec de culori.

Tipul structural biliar manifestă o predispoziție ereditară spre afecțiunile tractului biliar: ficatul, vezicula biliară și canalele biliare. Funcția digestivă este în mod clar sensibilă, iar multe persoane având un iris biliar au dificultăți în digestia grăsimilor, având frecvent senzații de greață și disfuncții sau chiar boli ale ficatului. Datorită insuficienței florei intestinale se produc balonări, diaree sau constipație.

Structura acestui iris poate prelua, în măsură mai mare sau mai mică, caracteristici aparținând atât tipului constituțional limfatic cât și hemato-gen. Foarte des se constată prezența unui inel brun, mai întunecat, în jurul zonei digestive centrale, cunoscut sub numele de zonă heterocromă centrală. La mărirea imaginii irisului se poate observa existența caracteristică a unor zone alcătuite din pete albastre și brune. Adesea apar pete pigmentate în maro închis care indică o predispoziție către dezechilibre ale nivelului de zahăr din sânge datorită disfuncției ficatului.

Tratamente pentru persoane cu iris biliar

Se va adopta un regim alimentar sărac în grăsimi animale, iar grăsimile hidrogenate se vor evita complet. Totuși corpul nostru are nevoie de grăsimi și, oricum, grăsimile sunt greu de eliminat complet din alimentație. Cele mai bune alternative sunt uleiul de măsline pur și uleiul din semințe de susan. Alcoolul se va evita complet, în special băuturile tari cum ar fi gin,

whisky, vodcă etc. Cafeaua sau ceaiul chinezesc vor trebui înlocuite cu suc de sfeclă roșie, care este extrem de bun pentru ficat.

Dacă în iris există pete de pigment de culoare brun închis și bănuți că nivelul zahărului din sângele dumneavoastră creează probleme, încercați să luați mai multe mese pe zi, reduse ca volum și bogate în proteine.

În ultimii ani multe persoane se plâng de lipsă de energie și oboseală permanentă. Deci, dacă aveți stări de oboseală care apar brusc, dureri de cap în a doua parte a zilei, dacă simțiți nevoia de a consuma multă ciocolată și v-ați săturat să aveți stări psihice depresive adoptați, timp de o lună, următorul regim și veți fi uimit de creșterea nivelului energiei dumneavoastră.

- Mâncați șase mese pe zi, fiecare conținând proteine ca: iaurt, alune, carne albă slabă sau pește.
- Evitați zahărul rafinat și produsele zaharoase, inclusiv mierea.
- În nici un caz nu săriți peste micul dejun deoarece aceasta este cea mai importantă masă pentru corpul dumneavoastră.
- La începutul tratamentului evitați efortul fizic intens deoarece acesta consumă rezervele energetice ale trupului.

Dacă în iris apar pete brune asemănătoare pistruilor, pe tot parcursul vieții ar putea exista un nivel redus de zahăr în sânge, dar cu o supraveghere atentă a consumului de glucide situația poate fi menținută ușor sub control.

Plante medicinale recomandate

Ghimbirul (*Zingiber officinale*) este originar din Asia de Sud-Est, China și India de Vest. Este bine cunoscut ca plantă aromatică de uz culinar, dar are și proprietăți medicinale. În China, rădăcinile proaspete de ghimbir sunt numite *Shen Jiang*, fiind utilizate pentru stimularea transpirației. Uleiurile eterice pe care le conține se folosesc frecvent pentru combaterea balonărilor și febrei. S-a stabilit că rizomul uscat al acestei plante este superior dimenhidrinatului, un medicament cu acțiune antihistaminică.

Dracila (*Berberis vulgaris*) este un arbust obișnuit de grădină, cu răspândire largă în lume. Planta conține o substanță numită berbamină care este un puternic agent antibacterian, eficient împotriva stafilococului. El mărește numărul globulelor albe din sânge și amplifică funcția imunitară. În China a fost utilizat pentru tratarea unor afecțiuni apărute în urma chimioterapiei. Are o acțiune specifică asupra ficatului.

Dioscorea villosa este răspândită în America Centrală și de Est, fiind utilizată ca agent cu capacitate stimulativă medie pentru transpirație. Este

folosită și pentru tratarea diferitelor tipuri de reumatism, ca și pentru colici ale veziculei biliare.

Menta (*Mentha piperita*). Există peste treizeci de specii de mentă, planta având și utilizare culinară foarte răspândită. Este folosită ca tonic digestiv și stimulează eliminarea bilei din vezicula biliară. Uleiul de mentă este frecvent utilizat în indigestii și în preparatele contra colicilor.

Păpădia (*Taraxacum officinale*) și-a făcut apariția în tratamentul medical bazat pe plante, încă din 1485. Ea conține vitaminele: A (mai mult decât morcovii), B, C și D și este foarte bogată în fier. În China este folosită pentru îndepărtarea toxinelor din sânge. În Europa, frunzele sunt utilizate ca tonic digestiv iar rădăcinile ca tonic hepatic.

Peumus boldo. Specia este originară din Chile. Frunzele se utilizează în mod tradițional ca stimulator al funcției hepatice și diuretice. Ea asigură un tratament specific pentru calculii veziculei biliare și este adesea o componentă a rețetelor pentru slăbire.

Încercați această rețetă pe bază de plante medicinale (nu însă dacă sunteți sau doriți să rămâneți curând însărcinată):

- 200 mg anghinare
- 200 mg spin (*Carduus sp*)
- 150 mg ghimbir
- 100 mg dracilă
- 100 mg Dioscorea villosa
- 100 mg mentă
- 100 mg păpădie
- 50 mg Peumus boldo

SUBGRUPE

Fiecare din cele trei grupe constituționale este împărțită în subgrupe.

Subgrupe ale tipului limfatic

Hidrogenoid: albastru cu pete albe în jurul marginii. Este caracterizată prin tendința de retenție a lichidelor în corp și umflarea țesuturilor subcutanate (vezi figura 19).

Neurogenoid: albastru cu fibre întinse și uniforme. Caracterizat prin energie nervoasă. Persoanele cu acest tip de iris nu admit, de obicei, că se simt rău deoarece au o constituție puternică. Pot munci până la epuizare.

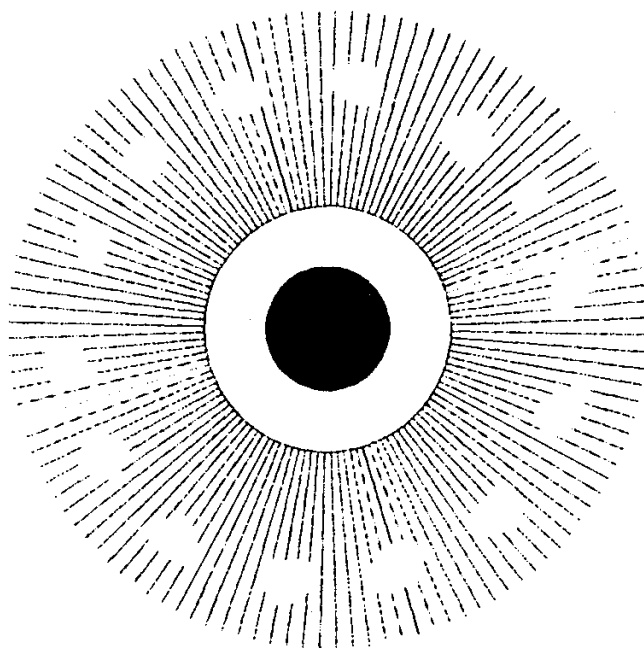

Figura 19. O constituție hidrogenoidă

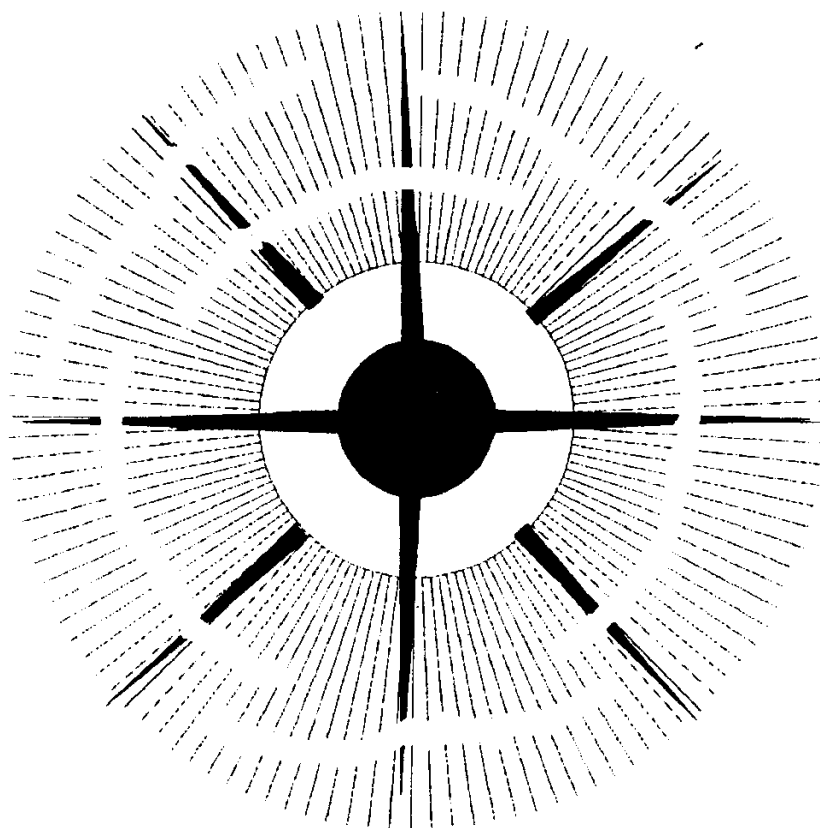

Figura 20. O constituție lavato-tetanică

Tipul cu diateză urică: cenușiu spre albastru ca și când ar fi încetșat. Nu este prea colorat însă nu este nici brun. Prezintă susceptibilitate la artrită, reumatism și gută.

Subgrupe ale tipului hematogen

Lavato-tetanic: iris brun cu inele de albe de stres vizibile pe suprafața lui și cu linii întunecate asemănătoare spițelor unei roți distribuite radial, de la pupilă către marginea exterioară (vezi figura 20). Prezintă tendințe de stres. Persoanele aparținând acestei grupe au mișcări nervoase, nu pot sta liniștite. Pentru a vă face o impresie, comparați comportamentul cerbului sau iepurelui, al căror iris are inele de stres, cu al elefantului sau urangutanului. Cerbul și iepurele sunt sperioși, supraviețuirea lor depinzând de energia nervoasă de care dispun, în timp ce elefantul își iese rareori din fire. Persoanele stresate au adesea foarte multă energie care, dacă nu este folosită, se transformă în energie negativă și creează stări depresive.

Studiu de caz: Amy H., pensionară

Amy H. a suferit de multe boli de-a lungul anilor. Sănătatea ei a început să se deterioreze de la vârsta de 25 de ani, în preajma sfârșitului celui de-al Doilea Război Mondial. Ea a dat naștere unui făt mort și s-a îmbolnăvit de astm care era pe cale de a se croniciza, creându-i probleme pentru tot restul vieții. Zece ani mai târziu, i-a apărut o ulcerăție a piciorului care ar fi deranjat-o mulți ani. A apelat la noi atunci când bolile de care suferea erau deja în evoluție însă ultima problemă care o îngrijora era creșterea prea mare în greutate, observând că, indiferent cât de puțin mânca, ea continua să se îngrășe. Consuma numai trei chifle prăjite la micul dejun, o banană la prânz și o cină foarte modestă, preparată în casă, fără legume verzi, care nu îi plăceau. Irisul ei era tipic neurogenoid ceea ce demonstra că nu era persoana care să renunțe ușor, iar problemele de sănătate pe care le avea erau privite destul de ușor. Urmărind zona bronhiilor am suspectat existența astmului. Zona corespunzătoare ulcerăției gambei a fost mai greu de identificat deoarece marcajele situate în regiunea specifică, în dreptul poziției de 30 minute pe cadranul ceasornicului, sunt de obicei legate de funcționarea rinichiului. Întrebând-o despre eventuale probleme cu rinichii, femeia a menționat că totul era în ordine. Totuși, șapte ani mai târziu, am descoperit, din întâmplare, că ea se născuse cu un singur rinichi.

Ar putea fi oare aceasta cauza pentru care marcajul indica o „problemă”? Marcajul considerat de noi drept cel mai semnificativ se afla în zona tiroidei, fiind prezent în ambii ochi. I-am pus întrebări privind și alte simptome, în afară de greutatea corporală, ca de pildă vocea și nivelul de energie de care

dispunea. Examinându-i pielea, am găsit-o aspră și uscată, simptome clasice pentru o funcție deficitară a glandei tiroide. Temperatura și pulsul ei erau scăzute, fapt care mi-a confirmat existența unei probleme la nivelul tiroidei; irisul femeii avea și un inel de colesterol, cea ce reprezintă un alt simptom de hipotiroidism. În figura 21 sunt prezentate marcasele irisului său.

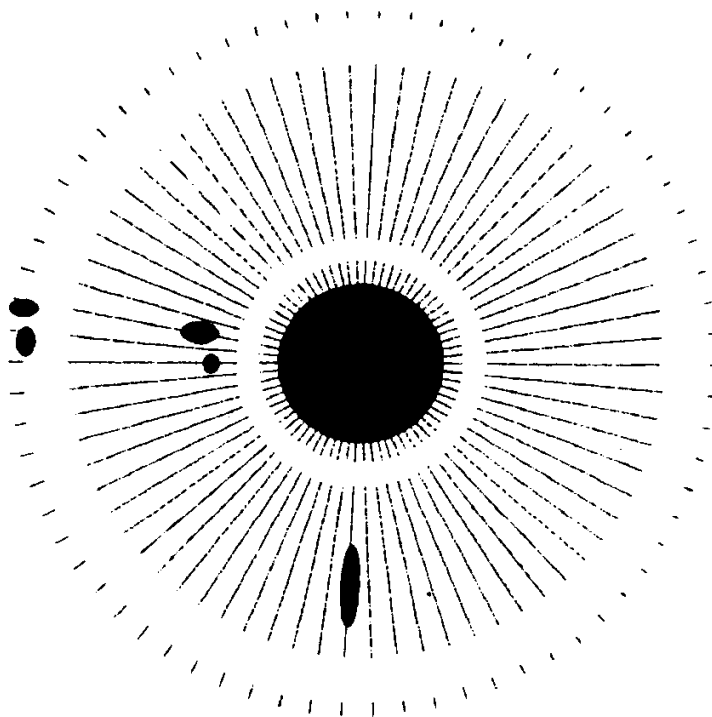

Figura 21. Irisul stâng al pacientei Amy H., prezentând marcase specifice pentru tiroidă, bronhii și rinichi

În mod normal, rezerva de iod a corpului este de 30 mg, din care aproximativ 8 mg sunt depozitate în tiroida sănătoasă. Am sugerat imediat acestei paciente să treacă la un regim bogat în iod natural. Alimente cum ar fi pește, iaurt, ouă, legume cu frunze verzi, struguri și migdale trebuiau consumate zilnic, urmând a fi completate cu un supliment zilnic de vareh* sub formă de tablete.

La vizita următoare, după câteva săptămâni, se simțea mult mai bine. Greutatea corporală nu se redusese foarte mult, dar prezenta semne pozitive, în sensul că existau semnale de continuare a procesului de slăbire până la restabilirea echilibrului. Îmbunătățirea stării generale a pacientei a fost impresionantă: era mai bine dispusă și mult mai energică decât fusese înainte, ani de-a rândul.

* Este vorba despre planta *Macrocystis pyrifera* (n. trad.)

Subgrupe ale tipului biliar

Ferocromatoza: culoare mixtă cu pete vizibile de nuanță închisă, roșiatică sau brună, dispuse în formă radiară, între coleretă și marginea exterioară a irisului. Această subgrupă este caracterizată printr-o tendință de absorbție insuficientă a fierului la nivelul ficatului, ceea ce determină o creștere a cantității de fier în sânge.

Alte grupe

Există și alte grupe care depășesc limitele acestor tipuri structurale „pure”. Aceste grupe pot apărea la toate culorile de iris.

Irisul de tip margaretă: deși acest tip apare cel mai des la irisul albastru, el poate fi întâlnit și la celelalte două grupe principale. În acest iris se observă formațiuni mari, asemănătoare petalelor unei flori (vezi figura 22). Acest grup manifestă tendință de retenție a lichidelor și umflare a țesuturilor subcutanate, precum și dereglări glandulare, în special ale pancreasului.

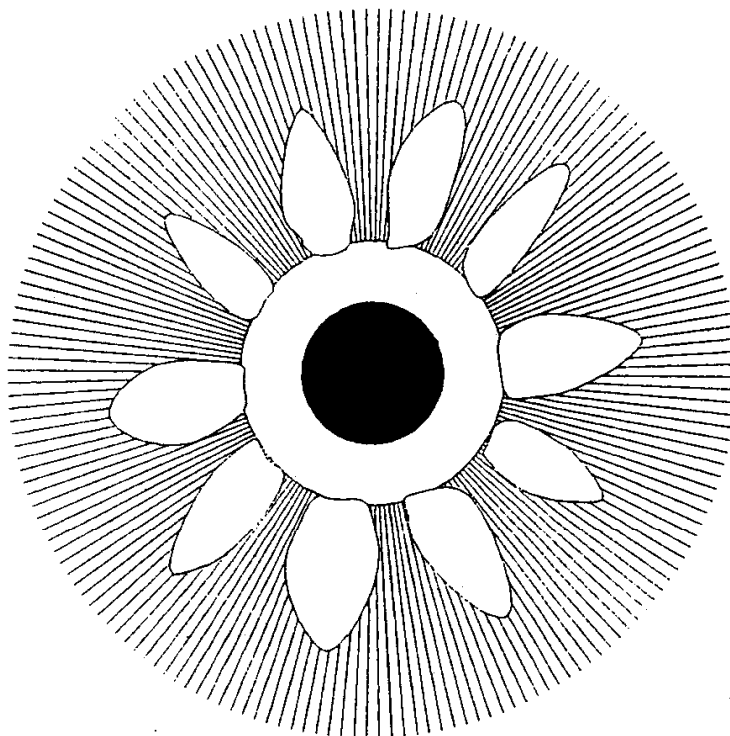

Figura 22. Iris de tip margaretă

Țesut de legătură lax: acest tip apare în principal la irisurile albastre, dar poate exista și în oricare din celelalte grupe. Acest iris arată ca o rețea laxă de fibre, cu lacune deschise și închise, distribuite la întâmplare în structura sa

(vezi figura 23). La acest grup există o predispoziție către leziuni fizice, dureri de spate și întinderi de tendoane și ligamente. Dacă irisul dumneavoastră aparține acestei grupe, nu practicați alergările pe asfalt și nici sporturile dure, care vă pun în pericol articulațiile, ca de pildă „squash”^{*}.

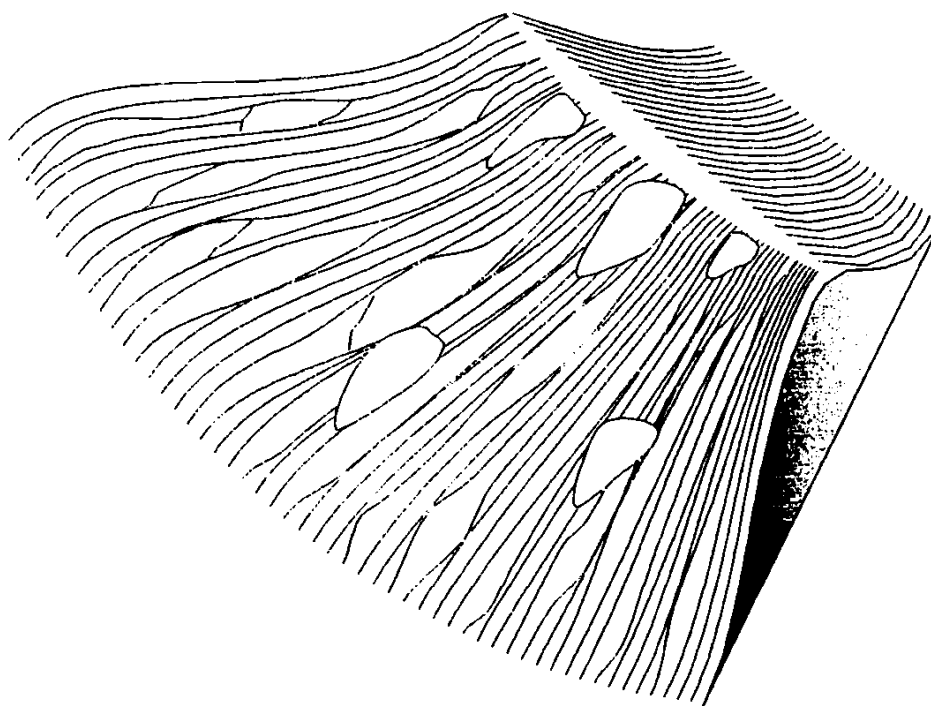

Figura 23. Țesut de legătură lax

Studiu de caz: Arthur H., pensionar

Irisul lui Arthur era foarte interesant: o rețea de lacune, fibre grosiere și variații de culoare. În cazul irisurilor de acest tip este important să se evite a se acorda atenție prea mare modelului structural și să se identifice puținele marcaje care apar pe iris. În cazul lui Arthur a fost ușor deoarece irisul său stâng prezenta un defect mic, însă foarte semnificativ, de la care pornea o fibră situată în dreptul poziției de 15 minute pe cadranul de ceasornic, ceea ce corespundea zonei inimii. Deoarece diagnosticul pe baza irisului este pus înainte de consultarea fișei medicale a pacientului, noi nu știam nimic despre atacul de cord recent suferit de Arthur. Ne-am manifestat, de asemenea, interesul pentru sistemul digestiv deoarece irisul său prezenta multe fibre separate și decolorări în zona corespunzătoare acestui sistem. Ultimul marcaj ne indica faptul că suferise, timp de mulți ani, de senzații de arsuri gastrice și indigestie însoțite de eructații puternice. Aceste simptome ar fi putut genera

^{*} Joc cu rachete și mingi asemănător tenisului (n. trad.)

atacul său cardiac deoarece indigestia cronică are un efect negativ asupra funcției cardiace. În figura 24 sunt prezentate marcajele irisului lui Arthur.

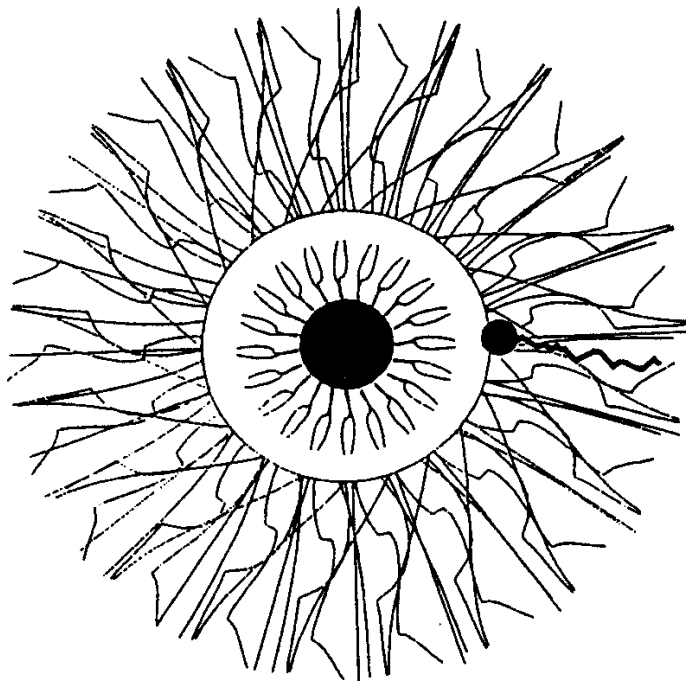

Figura 24. Irisul stâng al pacientului Arthur H., prezentând o rețea laxă de fibre și marcaje digestive

Deoarece regimul său alimentar cuprindea cantități mari de sare și oțet, era foarte important ca acesta să-i fie modificat radical. I-am explicat modul în care ingredientele pe care le consuma îi afectau sănătatea și i-am sugerat să le evite complet. Concomitent, i-am propus să consume alimente cu efecte de fortificare a inimii și sistemului digestiv, ca de pildă usturoi, cu efecte excelente în acest sens, iaurt proaspăt pentru refacerea florei intestinale și sucuri din legume crude, inclusiv un amestec de morcovi și spanac cultivate în condiții naturale. Carnea de vită a fost înlocuită, de cel puțin trei ori pe săptămână, cu produse pe bază de soia și microproteine. Ca supliment i s-au indicat: lecitina, care favorizează descompunerea colesterolului depus pe pereții interiori ai arterelor și EPA (acidul epicosapentenoic), un ulei conținând lipide de origine marină, ideal pentru scăderea colesterolului, cu care trebuia stropită masa de cereale de dimineața sau care se putea administra sub formă de capsule, precum și vitaminele A, C și E.

PIGMENTI STRĂINI

Am văzut cum culoarea irisului este determinată genetic. În cazul când culoarea unui iris diferă față de culorile adevărate, faptul se datorează pigmentilor străini care apar în urma dezechilibrelor din corp, aceștia fiind foarte importanți

în diagnoză. Pigmenții străini, împreună cu alte semne, sunt numiți de iridologi marcaje ale bolii. Aplicând un tratament corect, pigmenții pot fi înlăturați, astfel încât să devină evidentă culoarea adevărată a irisului, dar acest proces poate necesita un timp îndelungat. Există două tipuri de pigmenți: exogeni, care provin din afara corpului și endogeni, care își au originea în corp.

Pigmenți exogeni

Pigmenții exogeni provin din compuși chimici sau substanțe din afara corpului, cum ar fi aditivi alimentari, ca de pildă tartrazina, o substanță chimică intens colorată, absorbită la nivelul tractului gastro-intestinal.

Datorită numărului copleșitor al aditivilor alimentari și al substanțelor chimice existente în mediul înconjurător este imposibil să se indice cu exactitate culorile pigmenților care ar putea apărea în interiorul irisului. Acești aditivi și substanțe chimice determină adesea organele și glandele să producă ceea ce ar putea fi considerați pigmenți endogeni. Este deci foarte important să stabilim dacă un pacient consumă cantități mari de aditivi alimentari sau alte substanțe chimice. Am examinat odată un pacient care prezenta accese de pancreatită (inflamația pancreasului). Irisul său nu evidenția nici un fel de semn de debilitate a pancreasului, deși zona corespunzătoare acestui organ era colorată în galben-brun. El era strict „vegan” și am crezut, complet greșit, că nu consuma substanțele nutritive necesare. I-am verificat întregul regim alimentar, precum și stilul de viață și, în afara încrederii sale puternice în regimul vegetarian, totul părea în ordine. Tocmai când era pe punctul de plecare am auzit-o pe soția sa menționând cantitatea mare de oțet pe care pacientul o consuma. L-am chemat înapoi și i-am explicat cât de vătămător poate fi oțetul. El a oprit consumul de oțet și, ultima dată când am primit vești de la el, accesele de pancreatită dispăruseră.

Pigmenți endogeni

Acumularea pigmenților endogeni se datorează toxinelor din interiorul corpului. De pildă, sinteza de histamină în exces poate provoca apariția unor marcaje specifice în iris. La copii se găsesc rareori pigmenți străini deoarece aceștia încep să se acumuleze numai la pubertate, cu excepția unor depuneri psoriatice moștenite, care apar uneori înainte de pubertate.

Tofusuri albe

Tofusurile* albe care apar în jurul marginii irisului, în aglomerări mici asemănătoare unor norișori transparenți distribuiți pe întreaga suprafață a

* Depozite de urați care apar în cartilaje sau în diverse articulații (n. trad.)

irisului, pot indica două situații. Prima este o predispoziție spre încetinirea activității sistemului limfatic, iar cea de-a doua reprezintă o aciditate excesivă ca rezultat al unui dezechilibru între aciditatea și alcalinitatea fluidelor din corp, care provoacă tulburări în activitatea celulară esențială. Aceasta constituie o vulnerabilitate moștenită a echilibrului sistemului limfatic, fiind cunoscută de iridologi sub numele de diateză urică.

Deoarece am tratat foarte multe persoane care prezentau tofusuri la periferia irisului ne-am dat seama că unora dintre pacienții noștri li se prescriseseră, de către medici bine intenționați, tratamente inutile. Tot ceea ce este necesar pentru menținerea unui organism sănătos sunt câteva vitamine, substanțe minerale și suplimente fitoterapeutice alese cu atenție și administrate în doze mici.

Dacă sunt observate tofusuri izolate, este important să se identifice orice simptome care ar putea confirma existența unui proces activ de boală. Iridologul va identifica, de asemenea, orice marcaj al irisului prezent în zona tofusurilor, ca de pildă o acumulare de pigment în zona de amplasare a marcajului unui organ. De pildă, existența unui pigment în poziția corespunzătoare de 30 de minute pe cadranul ceasornicului însoțit de un semn de tip fagure va indica o boală cronică cu tulburări posibile de funcționare a rinichiului corespunzător. Este necesară observarea clinică atentă a simptomelor pentru a se confirma existența unei stări de boală.

Pigmenții galbeni

Pigmenții galbeni sunt asociați cu rinichii și sistemul digestiv și apar de obicei la irisurile de tip limfatic datorită unui consum ridicat de produse din carne. Carnea conține cantități mari de triptofan (aminoacid), care este descompus în timpul procesului de digestie. Atunci când corpul nu mai poate face față în mod eficient acestei descompuneri, se produce indol (mirosul caracteristic eliminărilor de gaze). Triptofanul este eliminat și prin urină, sub formă de indican.

Adesea avem de-a face cu pacienți aflați sub tratamentul unor specialiști în chiropractică sau osteopatie, pentru dureri lombare, care însă nu reușesc să scape de suferință. Acest lucru s-ar putea datora unor probleme determinate de afectarea rinichilor după cum rezultă din marcajele irisului și acumulările de pigment galben. Datorită acestui fapt, numai tratarea rinichilor poate înlătura durerea.

Pigmentația galbenă la copii indică boli ale amigdalelor dar rinichii sunt adesea afectați de infecții secundare determinate de amigdale.

Pigmentul galben poate apărea în zona corespunzătoare rinichilor, și în acest caz, foarte frecvent se constată apariția pielonefritelor (infecții bacteriene ale rinichilor). Prezența pigmentului galben în zona intestinală indică existența

unui proces de putrefacție a proteinelor. Acesta este provocat de descompunerea enzimatică a alimentelor, care generează gaze cu miros respingător. El are loc la nivelul colonului și este însoțit de usturimi anale persistente sau eczeme la nivelul anusului. Toate aceste simptome sunt reprezentate în iris printr-o pigmentație galben-roz care constituie marcajul bolii; este vorba despre un pigment urinar, așa numita uro-rozeină (marcajul galben-rozaceu) care se formează în colon din acidul indoxil acetic, un produs rezultat din descompunerea triptofanului, în procesul putrefacției proteinelor. Dacă la nivelul veziculei biliare apar tulburări funcționale, lichidul biliar stagnează, se îngroașă și este absorbit. Difuziunea lui în țesuturi determină pigmentația galben-brună a organelor sau glandelor cu cea mai scăzută rezistență. Pigmentul uro-rozeinic se localizează în iris, în zona corespunzătoare rinichilor, formând striuri, dar poate fi remarcat și în zona intestinală datorită prezenței în intestin a unei flore bacteriene patologice.

Prin urmare, este important ca atunci când aveți dureri lombare însoțite de o pigmentație galbenă a irisului, să nu considerați că acestea sunt provocate de afecțiuni ale coloanei vertebrale. Va trebui să căutați și alte cauze. De pildă, dacă ați suferit de constipație timp de mulți ani, însoțită de dureri puternice de cap și dacă pigmentul din iris corespunde zonei intestinale, va trebui să suspectați și o disfuncție a rinichilor. În acest caz, este recomandabil să efectuați analize medicale suplimentare și să fiți consultat de medic.

Pigmenții bruni

Dacă suferiți de diabet, este foarte probabil că irisul dumneavoastră va avea pete brune asemănătoare pistruiilor. Acestea nu sunt semne „plutitoare” pe care le puteți vedea adesea în lumina solară puternică ci sunt dispuse la suprafața irisului și nu pot fi, de obicei, observate decât dacă vă priviți în oglindă de la distanță foarte mică. Petele apar în iris datorită producerii în exces a unor hormoni sau enzime de către pancreas. Acest mecanism însoțește în mod reflex activitatea hormonală, iar cauza poate fi variabilă, de la stres, la pancreatită acută. Enzimele și hormonii ajută la digerarea hranei. Dacă hrana rămâne prea mult în tubul digestiv, traversarea intestinului fiind prelungită, se descompune înainte de a fi absorbită, iar elementele proteice pe care le conține intră în putrefacție, fiind transformate în scatol și indol, după care sunt eliminate. Ficatul, un organ deosebit de specializat, este de obicei capabil să filtreze, să neutralizeze și să detoxificeze organismul de scatol, fenol și histamine rezultate din putrefacția intestinală și să limiteze astfel pătrunderea acestora în sânge. Însă, dacă ficatul nu este sănătos, sau nu este destul de puternic, sau dacă pancreasul nu poate produce suficient tripsinogen, la nivelul irisului apar marcaje secundare de boală, sub formă de pigmenți bruni.

Pigmenții roșii

Se găsesc în multe părți ale irisului. Uneori, pigmentul roșu se suprapune peste un pigment brun; în acest caz microscopul ne este de mare ajutor, deoarece ne permite să distingem cu claritate culorile diferite ale celor doi pigmenți. Pigmenții roșii sunt asociați ficatului și funcției acestuia. Pigmentul brun împreună cu cel roșu semnaleză atât implicarea ficatului cât și a pancreasului.

Sub pigmentul roșu se află, de obicei, o lacună care apare ca un contur alb în jurul formei pe care o ia pigmentul, reprezentând un semn de iritare a organului sau glandei. Fenomenul care se produce este o congestiune a stromei irisului, țesutul din care s-a dezvoltat irisul. Această pigmentație poate fi observată sub forma unei prelungiri către partea exterioară a irisului, devenind tot mai deschisă pe măsură ce se îndepărtează de principala zonă colorată. Efectul se datorează unei umflături minuscule a țesutului irisului. La microscop se poate observa că masa de pigment din celulele cromatofore (celulele pigmentare) s-a dispersat.

Prezența pigmenților roșii a fost asociată de către unii autori cu cancerul. Conform experienței noastre privind cancerul, pigmenții roșii se dispersează total în iris, apărând sub forma unor pistrui minuscule. Marcajele irisului devin neclare, reacționând la umflarea stromei, ceea ce face ca localizarea cancerului să devină dificilă. Cu toate acestea, am văzut pacienți care prezentau un iris cu aspect „pistruiat” fără ca stroma să fie congestionată, ceea ce a permis ca marcajele să-și mențină o margine distinctă. Acest tablou indică o stare precanceroasă.

Inelul corneean Kayser-Fleischer

Este un inel galben-marونیu situat la limita exterioară a corneei. El semnifică un depozit anormal de cupru, deși nivelurile acestui element în sânge sunt, în mod specific, reduse.

Pigmenții roșu-bruni

Pigmenții roșu-bruni se găsesc adesea în zonele irisului care corespund ficatului, veziculei biliare și capului pancreasului. Acești pigmenți sunt alcătuiți din substanțe care se formează în timpul procesului de descompunere a hemoglobinei (prezentă în globulele sanguine purtătoare de oxigen) de către ficat. Toxinele periculoase, atât exogene cât și endogene, provoacă disfuncții ale celulelor Kupffer, celule care captează anumite zone ale ficatului și sunt implicate în special în formarea bilei.

Pigmenții fuscini

Acești pigmenți de culoare galben-brun se găsesc adesea în iris, în zonele corespunzătoare ficatului, veziculei biliare și capului pancreasului. Ei sunt

substanțe care se formează în ficat, în urma descompunerii hemoglobinei și a derivaților acesteia. Atât toxinele interne, cât și externe determină disfuncții ale celulelor Kupffer, celule care căptușesc capilarele sinusoide ale ficatului și care au, în principal, funcția de formare a bilei. Ele conțin adesea fragmente de globule roșii și granule de pigment rezultat în urma degradării hemoglobinei, iar această stare poate conduce la descompunerea patofiziologică a eritrocitelor (globule roșii).

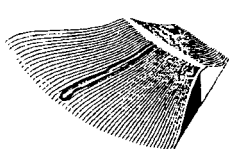
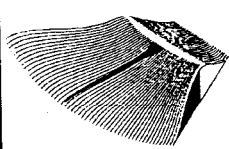
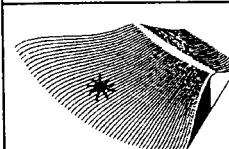
Pe de altă parte, dacă prin compresiunea exercitată de capul pancreatic este stânjenită eliminarea bilei din vezicula biliară (o dereglare datorată unui calcul biliar), sau dacă vezicula biliară este lipsită de un tonus normal, în zona irisului, corespunzătoare veziculei biliare, va predomina pigmentația roșu-brună.

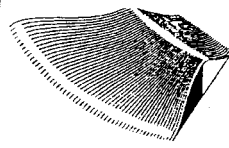
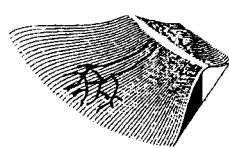
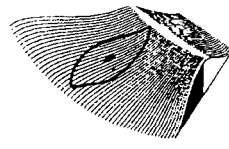
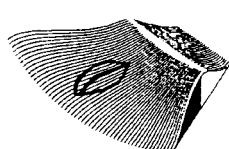
Prezența pigmentilor străini în iris este semnificativă, dar nu vă faceți griji dacă i-ați observat în irisul dumneavoastră. Ei se pot afla acolo datorită unor boli anterioare sau se poate întâmpla să nu aibă nici o semnificație în momentul respectiv.

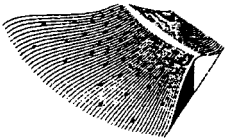
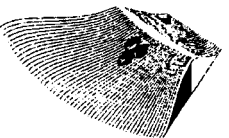
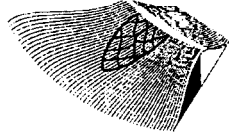
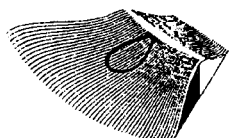
Uneori însă, trebuie luate măsuri specifice. De pildă, dacă aveți în iris un pigment galben situat în zona digestivă, acesta indică o putrefacție a proteinelor care, după cum am văzut, determină instalarea unor tulburări ale acidității. Prin simplul consum de iaurt proaspăt, în fiecare zi, vă puteți rezolva problema foarte rapid, deși este bine să vă amintiți că putrefacția proteinelor este ea însăși provocată de un factor care nu trebuie trecut cu vederea. Ar fi de dorit să consultați un iridolog cu experiență, care să identifice cauza primară și, dacă este posibil, să o înlăture, restabilind un echilibru adevărat în organism.

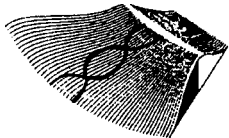
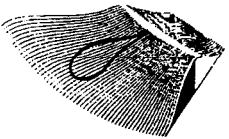
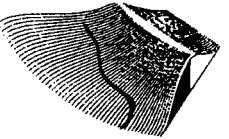
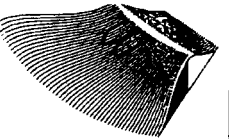
MARCAJELE IRISULUI

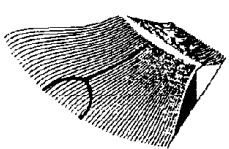
Un marcaj este definit ca „o deviație de la structura și forma normală a modelului irisului”. Unele dintre marcaje apar la toate tipurile structurale de iris. Tabelul care urmează ilustrează și descrie fiecare marcaj, explicându-i semnificația și sugerând modul în care poate fi tratată problema identificată.

Marcaj	Nume	Descriere	Semnificație	Tratament
	Linia necazului	Vizibilă în zona cores-punzătoare inimii, în pozițiile 15 și 45 minute, sub forma unei linii sim-ple, de culoare albă.	Indică o stare de hiper-excitație a inimii deși nu neapărat o boală cardiacă specifică.	Dacă palpitațiile sunt pro-vocate de stres, rezolvați problema prin înlătura-re acestuia. Complexul de vitamine B va fi de ajutor.
	Vârf de sparanghel	Arată ca un singur fir de sparanghel și este si-tuat de obicei în partea inferioară a irisului.	Indică o boală malignă a uterului sau colului uterin.	Apelați la ajutorul unui specialist dacă suspec-țați o boală. Pentru început, apelați la medi-cul dumneavoastră cu-rant pentru efectuarea unui frotiu.
	Creasta astenică	Linie de culoare neagră îndreptată de la interior către exterior, plecând de obicei din coleretă. Caracteristic este faptul că baza acestei linii este mai lată decât extreni-tatea distală.	Sistem nervos cu proble-me. Atunci când apare în zona capului indică, de obicei, dureri puter-nice de cap.	În general, complexul de vitamine B și vi-tamina C. Fiecare organ poate necesita un tra-tament specific.
	Pigmentul părului negru	O mică acumulare de pigment negru cu ex-pansiuni de tipul firelor de păr.	Modificări celulare care au loc, de obicei, la nivelul glandelor.	Regim alimentar sănătos, fără carne, fără aditivi, cu administrare de vitamine C și A con-form necesităților glan-dei implicate.

Marcaj	Nume	Descriere	Semnificație	Tratament
	Inel de colesterol	Inel alb, opac, vizibil la nivelul părții exterioare a irisului. Poate fi observat cu ochiul liber, adesea la persoanele în vârstă, fiind recunoscut de medicina tradițională.	Un marcaj nespecific al ficatului indicând un dezechilibru lipidic. Pot fi prezente niveluri ridicate ale colesterolului în sânge sau calculi în vezicula biliară.	Se vor exclude grăsimile animale din regimul ali-mentar dar se vor include uleiuri de origine marină. Ca supliment se reco-mandă lecitina și usturoiul.
	Structură coraliformă	Marcaje coraliforme în mănunchi, prezente, cel mai des, în zonele pulmonare.	Indică bronșită, astm și tuberculoză.	Se va renunța la fumat. Se vor evita mediile cu fum și se vor practica exerciții yoga de respi-rație profundă.
	Lacună criptiformă	Marcaj sub forma unei lacune întinse în care este inclus un defect de dimen-siuni mari.	Indică un polip cervical și prolaps genital – căderea uterului și colului uterin.	Exerciții pentru întărirea musculaturii din zona pelvisului, inclusiv opri-re din urinare la mijlo-cul micțiunii. Aceste exerciții fortifică muscu-latura din pelvis, evitân-du-se prolapsul.
	Lacună încapsulată	Lacună de forma unui bob de grâu care apare mai proeminentă la cen-tru și este înconjurată de fibre albe.	Indică o predispoziție spre ulcer, deși marcajul poate apărea cu mulți ani îna-nte de manifestarea bolii. Adesea poate fi văzut în zona duodenului.	Cea mai bună metodă este prevenirea: evitați hrana cu condimente iuți și mențineți echilibrul di-gestiv. A se evita interi-orizarea sentimentelor.

Marcaj	Nume	Descriere	Semnificație	Tratament
	Pigment granular	Irisul arată ca și cum ar fi fost împrăscat cu cerneală neagră, conținând sute de puncte mici de pigment suplimentar.	Pigmentul cu fier indică faptul că ficatul nu depozitează în mod corespunzător fierul. Poate fi prezentă anemia.	Consumul unor cantități mari de legume bogate în fier, ca de pildă spanacul, legumele cu frunze verzi, precum și vitamina C pentru a facilita absorbția fierului.
	Lacună în formă de strugure	Are înfățișarea unui ciorchine de struguri negri. Adesea vizibilă în zone corespunzătoare glandelor.	Indică o modificare a țesutului fibros al glandelor, în special al tiroidei.	Dacă apare în zona tiroidei, consumul de vareh este cel mai potrivit; se va administra și vitamina C.
	Lacună de iod	Spre deosebire de lacunele obișnuite, acestea sunt mai late la bază și nu au formă de picătură. De obicei sunt marcaje întinse.	Marcajul arată că tiroida are dificultăți de depozitare a iodului, elementul de care are nevoie pentru o funcționare normală.	Ca și în cazul anterior, varehul reprezintă cea mai indicată sursă de elemente nutritive necesare și trebuie consumat în doze mici, pe parcursul câtorva luni.
	Lacună	Marcaj al irisului, în formă de picătură. Poate apărea aproape oriunde în partea exterioară a irisului.	Marcaj moștenit care indică o funcție diminuată, de obicei a unei glande.	Asigurați glandei căreia îi corespunde lacuna cantități suplimentare ale elementelor nutritive care îi sunt de ajutor.

Marcaj	Nume	Descriere	Semnificație	Tratament
	Împletitură radială	Două sau mai multe fibre se intersectează cel puțin o dată, formând o structură cu aspect împletit.	Marcajul semnalează o iritație cronică, iar dacă după apariția simptomelor nu se aplică nici un tratament, situația poate determina modificări mai grave la nivelul celulelor.	Căutați să identificați și să eliminați orice factor iritant extern, de pildă factorii alergici de natură chimică sau alimentară.
	Lacună tiroxinică	O lacună întinsă ca suprafață, cu margini rotunjite și o bază îngustă, care poate apărea oriunde în iris, dar în orice localizare indică glanda tiroidă.	Marcaj tiroidian evident, indicând tendința de funcționare anormală a acestei glande, respectiv de a produce tiroxină în exces sau, cel mai probabil, de a secreta o cantitate mai mică de hormoni.	Varehul este una dintre cele mai potrivite plante pentru restabilirea unui echilibru corect al glandei tiroide. Dacă apar simptome, consultați medicul.
	Linie transversală	O singură fibră cu direcție transversală față de restul fibrelor irisului. Ea poate fi roșie.	Indică o modificare produsă în zona în care este vizibilă. Adesea apare în zona spinală sau a gâtului.	Dacă apare în zona spinală, consultați un specialist în chiropractică sau osteopatie pentru un control.
	Lacune gemene	Lacune identice, mici, așezate una lângă cealaltă între fibrele irisului. Adesea sunt vizibile în zona corespunzătoare glandelor suprarenale.	Apar frecvent în cazul unor tumori benigne ale glandei suprarenale.	Complexul de vitamine B, vitamina C și măsurile de combatere a stresului vor ajuta la restabilirea funcției normale a glandei suprarenale.

Marcaj	Nume	Descriere	Semnificație	Tratament
	Lalea	Două fibre care se separă către marginea exterioară a irisului. Apare de obicei în zona corespunzătoare capului, în special în zona sinusurilor.	Indică tensiuni la nivelul capului, în special probleme cronice ale sinusurilor.	Renunțați la produsele lactate din regimul dumneavoastră alimentar deoarece acestea stimulează secreția mucusului în corp. Fructele și legumele proaspete, precum și usturoiul vor fi de ajutor. În cazul unei crize, faceți inhalatii cu eucalipt și ulei mentolat.

5. IRIDOLOGIA CA METODĂ DE AUTODIAGNOSTICARE

AUTOEXAMINAREA IRISULUI

Iridologii de profesie folosesc o serie de instrumente pentru examinarea ochilor. Noi preferăm o lampă medicală cu fantă (similară celei utilizate de oftalmologi), însă lămpile de acest tip sunt mari, scumpe și nu este bine să fie mutate dintr-un loc în altul. Cea mai simplă modalitate de examinare a irisului presupune o lupă de mână, la care se adaugă o lampă cu baterii, tip stilou; este un procedeu simplu, nedureros și eficient, fiind însușit de toți iridologii la cursurile de instruire. O altă metodă constă în obținerea unei fotografii a irisului, folosind un aparat special adaptat și efectuarea observațiilor pe această fotografie. Este foarte util să aveți o fotografie a irisului realizată de un iridolog de profesie, atât datorită faptului că aceasta vă oferă o imagine de referință pentru viitor cât și pentru că vă puteți examina irisul mai ușor. Totuși, fotografierea irisului constituie un domeniu specializat și poate avea unele neajunsuri importante. Fiecare fabricant de pelicule fotografice produce filme având o anumită „culoare de fond”, adică o culoare dominantă. La anumite filme, această culoare este albastru, la altele roșu, iar altele variază între albastru și roșu. Utilizarea unor pelicule fotografice diferite va conduce la obținerea unor fotografii ale irisului având diferite culori dominante. Din acest motiv, pentru toate imaginile irisului va trebui să se folosească același tip de film. De asemenea, este necesar să ne asigurăm că dimensiunile pupilei sunt aceleași în toate imaginile fotografice. Variația dimensiunilor pupilei modifică forma irisului, ceea ce creează impresia de apariție sau dispariție totală a marcajelor (vezi figura 14, pagina 41). Totodată,

este util să se obțină în paralel două imagini: una în care punctul de focalizare să se afle în zona „digestivă” a irisului și o alta în care acesta să fie situat în partea exterioară a irisului, deoarece profunzimea focalizării în fotografia cu mărire puternică a imaginii este foarte mică. Cum ochiul are, în general, o formă sferică, o imagine cu focalizare pe o zonă a irisului va fi ușor neclară pentru o altă zonă.

Pentru autoexaminare, cea mai eficientă metodă este de a utiliza un contactoscop. Acesta este un dispozitiv cu reflexie destinat purtătorilor de lentile de contact, cărora le oferă posibilitatea de autoexaminare a ochilor, fiind ideal pentru iris. Acest tip de aparat este accesibil, ieftin și poate fi obținut de la cabinetele de optică. Dacă nu dispuneți de un astfel de dispozitiv, lumina naturală și o oglindă bună, curată, vă vor fi de ajutor. S-ar putea să aveți nevoie de cineva care să vă ajute să identificați anumite zone ale irisului. Dacă apălați la ajutor, va trebui să rugați persoana respectivă să deseneze ceea ce vede și să noteze poziția marcajelor.

Dacă nu dispuneți de nici un fel de echipament de examinare a irisului, veți avea nevoie de:

- o diagramă a irisului (vă puteți folosi de cea prezentată în paginile 42-43 ale acestei cărți, sau vă puteți procura o hartă de la Societatea Britanică a Iridologilor);
- creioane sau cretă colorată și un blocnotes;
- multă lumină naturală;
- o oglindă bună poziționată astfel încât să asigure o reflexie maximă a luminii în ochi.

Pentru a studia irisul altei persoane veți avea nevoie de o lupă asferică având puterea de mărire de 6x și o lampă tip stilou, ambele putând fi obținute de la Societatea Britanică a Iridologilor sau de la un magazin de optică.

Începeți prin a vă examina culoarea irisului și stabiliți care este tipul constituțional de iris de care vă apropiați cel mai mult. Aceasta vă va arăta care este tipul general al sănătății dumneavoastră. Priviți zona situată în jurul pupilei și notați toate variațiile de culoare și liniile negre. O imagine întunecată indică o absorbție deficitară a substanțelor nutritive în corp (vezi figura 25, pagina 83); liniile negre distribuite radier, asemănător spițelor unei roți (vezi figura 8, pagina 23) indică un stomac hiperexcitabil. Priviți apoi mai departe, în spațiul limitat de coleretă, și notați prezența lacunelor, precum și poziționarea lor în această zonă. Pentru a putea localiza zonele din corp cărora le corespund marcajele, va trebui să consultați harta irisului.

Priviți apoi colereta. Este traseul acesteia definit clar pe tot parcursul irisului, sau există locuri cu devieri în afară? Ea trebuie să fie mai deschisă și

uneori să iasă în evidență față de restul irisului dar trebuie să aibă o formă regulată de jur împrejur. Dacă este întreruptă, zimțată (vezi figura 26, pagina 84), sau foarte albicioasă indică o iritație a colonului.

În partea exterioară a irisului urmăriți dacă există inele albe sau inele discontinue, distribuite la suprafața irisului. Acestea sunt așa-numitele inele de stres care sunt foarte frecvente la anumite tipuri de iris. Ele sunt adevărate caneluri ale irisului (vezi figura 27, pagina 84), dar atunci când lumina cade asupra lor, se dovedesc a fi albe. După cum sugerează numele lor, marcajele indică existența stresului și arată că sunteți o persoană stresată. Prezența inelelor de stres nu înseamnă că sunteți o persoană nervoasă ci confirmă, pur și simplu, o predispoziție de a dezvolta energie nervoasă.

Pentru a putea localiza pe iris diferite zone ale corpului, gândiți-vă că irisul este un cadran de ceasornic pe care trebuie să urmăriți marcajele. Începeți de la poziția de 60 de minute, corespunzătoare zonei superioare a ochiului, treceți în jos la 30 de minute și apoi parcurgeți mai departe traseul până ajungeți înapoi la 60 de minute. Procedând în acest fel nu veți scăpa nici un marcaj.

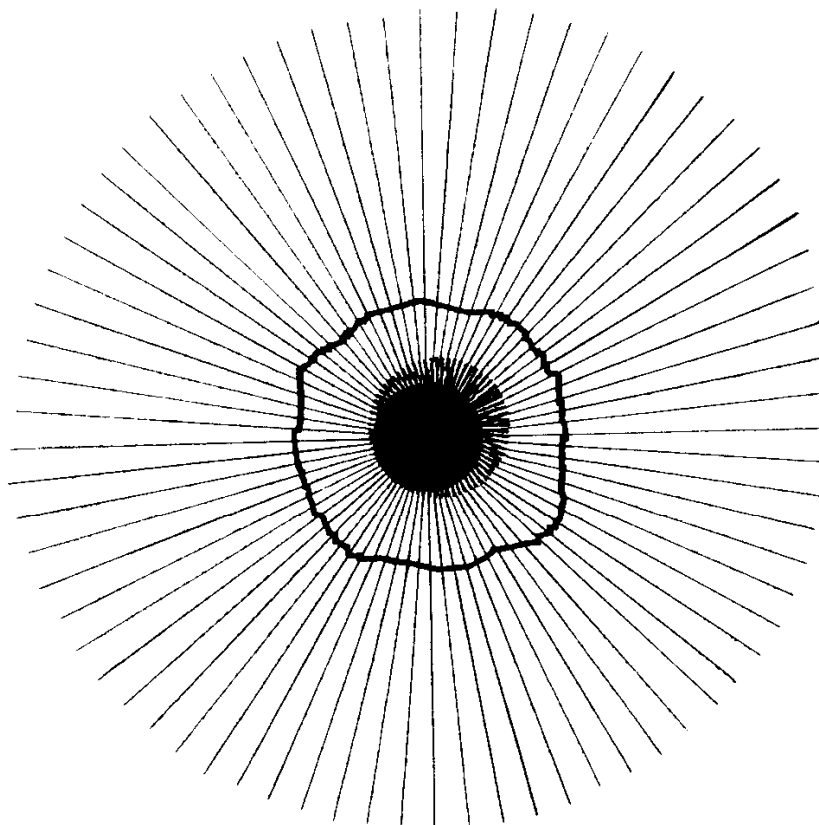

Figura 25. Zonă gastrică întunecată, adesea prezentă la persoanele în vârstă. Umbra indică o absorbție necorespunzătoare a hranei. Dacă ea apare la tineri, semnifică probleme privind acizii digestivi.

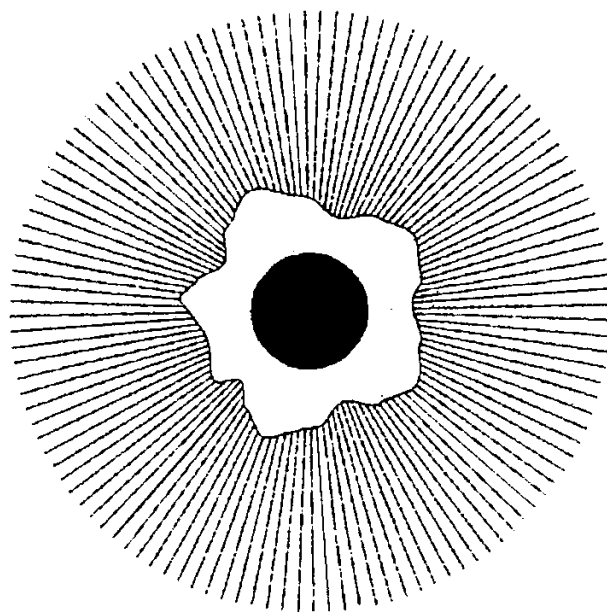

Figura 26. Coleretă zimțată

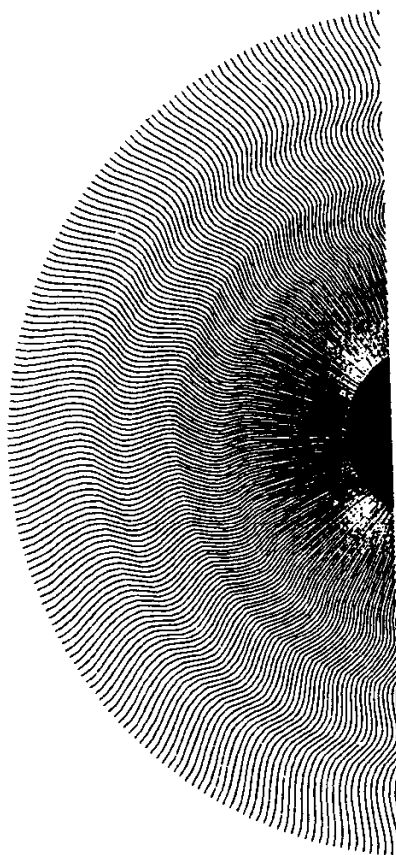

Figura 27. Așa-numitele inele de stres

Priviți apoi restul irisului pentru a identifica orice marcaje distincte sau care par diferite față de restul modelului irisului. Acestea pot avea formă de lacune, puncte negre (defecte), fibre orientate diferit (transversal) față de restul fibrelor sau zone care par a conține mai puține fibre. Aceste *diferențe* reprezintă elemente importante și indică o funcționare deficitară sau absența funcționării organelor din corp care corespund zonelor irisului în care le depistați.

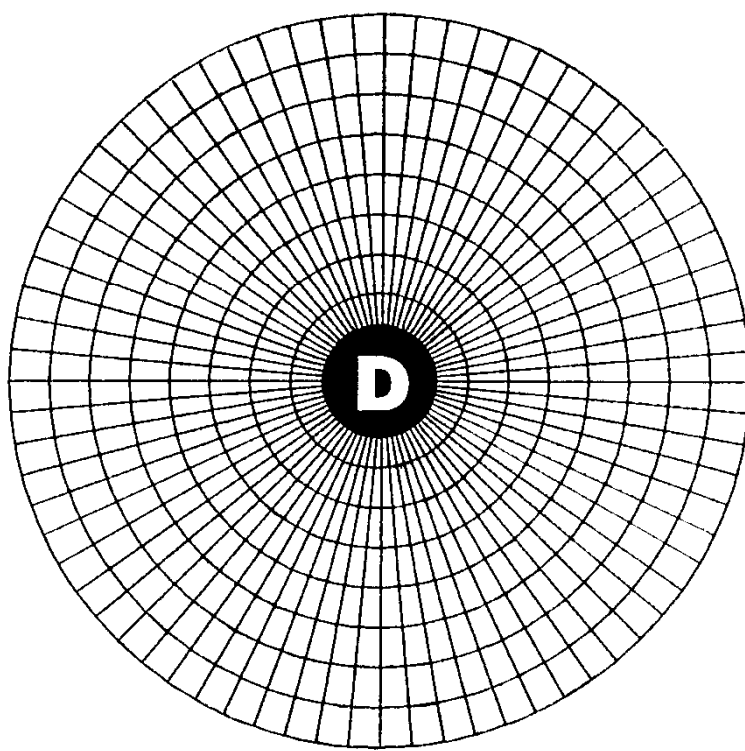
Începeți din nou din poziția de 60 de minute, urmărind acum variațiile de culoare ale irisului. Observați prezența petelor galbene care arată că rinichiul nu elimină corespunzător toxinele din corp și a petelor de pigment brun care arată de obicei că pancreasul sau ficatul nu face față, în mod adecvat, metabolismului glucidic.

Dacă utilizați o lampă tip stilou, nu mențineți spotul luminos asupra irisului mai mult de un minut deoarece ochiul este un organ foarte sensibil. Acordați-vă sau acordați partenerului dumneavoastră pauze de odihnă, la intervale regulate. Întotdeauna există posibilitatea să reluați o examinare. De asemenea, nu uitați să clipiți, deoarece acest lucru, deși pare normal, în cazul când efectuați o examinare atentă pentru identificarea marcajelor irisului, puteți ușor uita să vă odihniți ochii prin clipire. Menținerea ochilor larg deschiși determină lăcrimarea și congestionarea, afectând structura lor delicată.

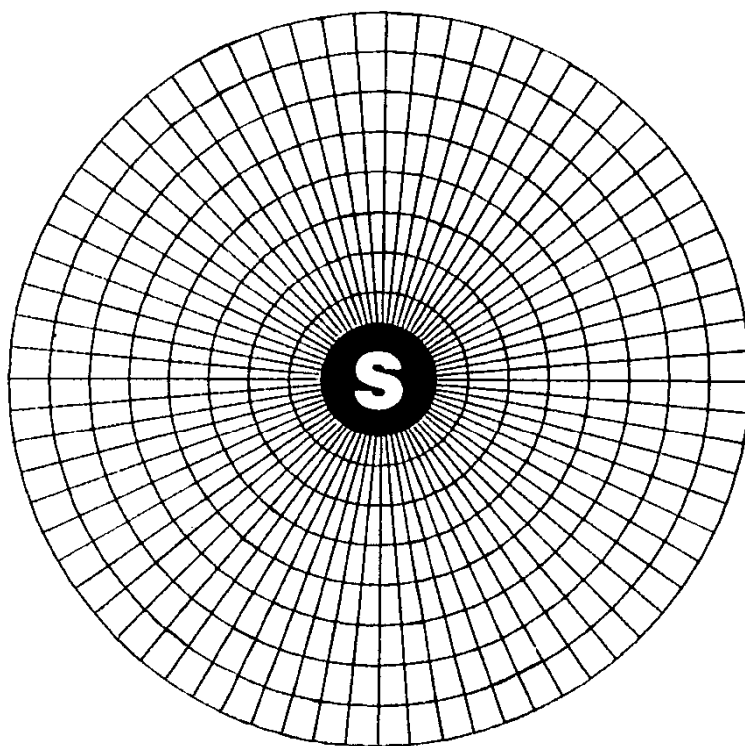
Nu vă alertați datorită marcajelor pe care le vedeți. La început, poate fi îngrijorător că vedeți și altceva decât culoarea pură a irisului. De obicei, atunci când privim în oglindă, nu ne observăm ochii așa cum trebuie, așa încât examinarea irisului poate constitui ocazia de a stabili variațiile de la nivelul acestui organ. Irisul tuturor persoanelor prezintă variații, deoarece fiecare dintre noi avem organe sau glande care funcționează mai slab. De aceea, atunci când observați diferite modele și pete de pigment, nu vă îngrijorați.

Înainte de a trece mai departe, va trebui să desenați imaginea irisului dumneavoastră cu ajutorul unei grile în alb-negru, de tipul celei din figura 28, pe care veți marca, cu creioane colorate, zonele pigmentate. Figurați toate marcajele stabilind poziția lor pe grilă. După ce ați stabilit culoarea adecvată a irisului, consultați capitolul 3 și încadrați irisul în tipul constituțional corespunzător, apoi notați-vă recomandările specifice pentru menținerea sau îmbunătățirea stării de sănătate. Identificați toate marcajele structurale care pot fi prezente. Verificați acum marcajele și sensul acestora cu ajutorul tabelului prezentat în paginile 76-80.

Această primă examinare a irisului poate crea o oarecare confuzie, dar ea vă va fi de folos dacă urmăriți cele patru reguli de bază pe care le vom prezenta.

Irisul drept

Irisul stâng

Figura 28. Grilă pentru reprezentarea diagramei irisului

1. Determinați-vă constituția pe baza culorii generale a irisului.
2. Examinați irisul ca tot unitar, apoi pe zone individuale.
3. Examinarea irisului ca un tot unitar ajută la stabilirea problemelor de sănătate pe termen lung.
4. Examinarea pe zone individuale identifică problemele imediate de sănătate.

Stresul

În absența unei alimentații corecte, acele funcții ale corpului a căror îndeplinire depinde de un consum de elemente nutritive pentru susținerea vitalității și sănătății vor fi, cu timpul, afectate. Ceea ce deosebește vitalitatea de lipsa de putere și oboseală este forța vitală. Forța vitală este uneori diminuată deoarece organismul nu funcționează bine, energia se pierde și se instalează oboseala. Problemele fizice au tendința de a se înmulți deoarece diferite părți ale trupului pot fi cuprinse de oboseală. Pentru ca corpul să funcționeze eficient trebuie să dispună de o anumită forță vitală, necesară întreținerii organelor implicate în eliminarea toxinelor.

Stresul este unul dintre cele mai mari probleme cu care suntem confrunțați. Următoarea istorie aparținând filosofiei Zen ilustrează neajunsurile create de situația în care ne lăsăm copleșiți de necazuri care conduc la stres. Doi călugări se întorceau acasă. În drumul lor, au dat peste un râu adânc și repede. Lângă râu se afla o femeie care nu putea să traverseze apa. Unul dintre călugări s-a oferit să o ajute. Când au ajuns pe malul celălalt, femeia i-a mulțumit, iar ei și-au continuat drumul. După un timp, al doilea călugăr s-a întors spre prietenul său și i-a spus: „Cum ai putut să o ajuți pe femeia aceea să treacă râul? Ea nu avea dreptul să-ți accepte ajutorul.” Călugărul care a ajutat femeia i-a răspuns: „Mai duci încă femeia aceea pe umeri? Eu am lăsat-o jos pe malul râului, dar tu îi mai porți povara.”

Morala este că trebuie să trecem peste necazuri și temeri și să nu le păstrăm mai mult decât este necesar, așa cum s-a întâmplat cu cel de-al doilea călugăr. Îngrijorându-ne pentru ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor, sau pentru un incident din trecut, nu facem altceva decât să ne consumăm resursele de energie și capacitatea minții, slăbindu-ne și epuizându-ne forța vitală. Practicați metoda „lăsării deoparte”, la început cu incidente mici, apoi încercați să lăsați în urmă necazuri mai mari. Atunci când privim viața din alt unghi, ne dăm seama că este mai bine să acționăm decât doar să ne necăjim, pur și simplu. Viața capătă astfel un sens mai profund.

Stresul poate avea un efect devastator asupra sistemului digestiv, iar orice punct slab la nivelul acestui sistem va deveni repede vizibil, în special dacă irisul prezintă marcaje în zona relevantă (vezi figurile 29 și 30). Simp-

tomele nu trebuie trecute niciodată cu vederea. Dacă reziduurile alimentare stagnează un interval prea îndelungat pe tractul gastrointestinal, în organism se acumulează substanțe toxice. Încep să se instaleze procesele de autointoxicare și putrefacție. Acest lucru se observă în irisul albastru sub forma unui pigment galben-pai, clar vizibil în perimetrul zonei intestinale. Substanțele toxice sunt apoi deversate în fluxul circulator iar în intestin se dezvoltă o floră bacteriană dăunătoare. Aceasta poate determina diminuarea funcției rinichilor, în special dacă există deja o stare precară a acestora. Dintre semnele care avertizează asupra unei acumulări de toxine fac parte durerile de cap, balonarea abdominală și producerea excesivă de gaze. Una dintre metodele cele mai simple și mai eficiente de a reinstala activitatea normală a intestinului este de a merge la toaletă în fiecare dimineață la aceeași oră, fără încordare, până când în cele din urmă creierul primește mesajul. Pe de altă parte, orice tip de laxativ acționează prin iritație a intestinului iar efectul său este numai temporar.

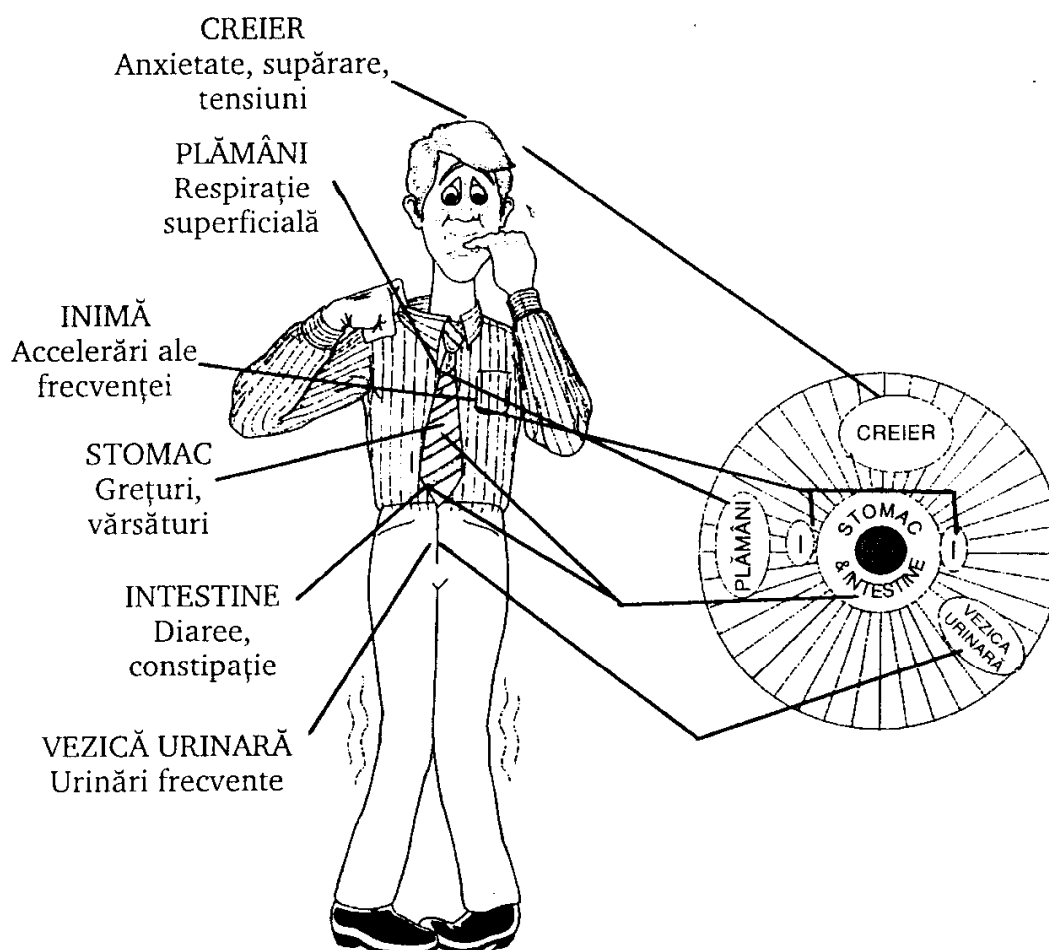
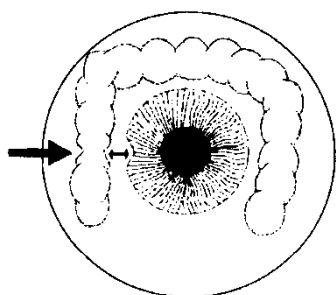
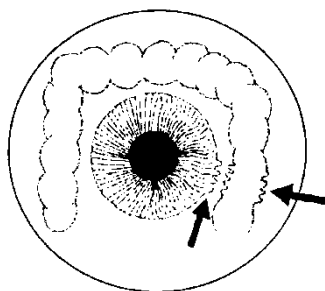

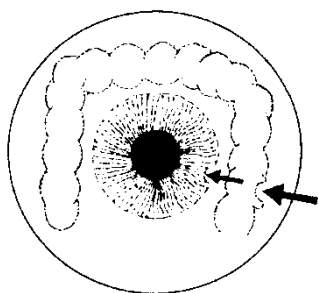
Figura 29. Stresul și efectele acestuia asupra organismului

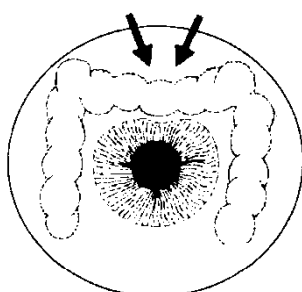
Retracția parțială a coleretei în zona corespunzătoare colonului ascendent indică o contracție a tractului intestinal, care poate fi moștenită, sau provocată de spasme.

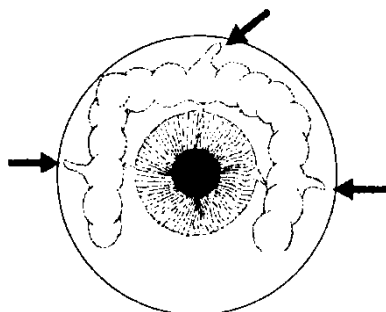
Marginea coleretei în zigzag indică perturbări spastice temporare ale motilității musculaturii intestinale. Cauza constă în tulburări de natură osmotică având ca rezultat alternanțe frecvente de diaree și constipație. S-au observat accese de epilepsie dar situația s-a îmbunătățit atunci când a fost corectat echilibrul hidric.

Retracția parțială a coleretei în zona corespunzătoare colonului descendent indică existența contracțiilor tractului intestinal, fie ca tulburare moștenită genetic, fie provocată de spasme.

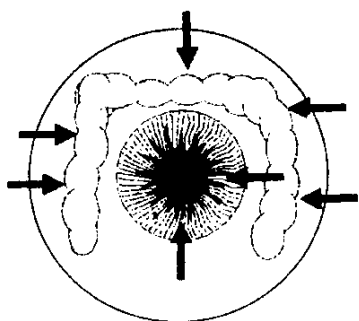

Convexitatea pronunțată spre interior poate indica o influență asupra altor organe ca de pildă uterul, prostata și vezica urinară datorită căderii colonului transvers care produce presiuni asupra organelor situate în poziție inferioară lui.

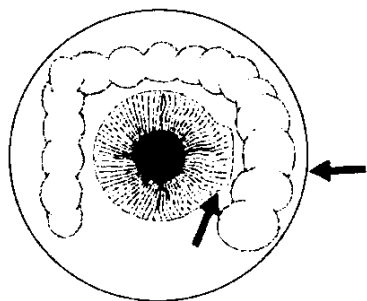

Protuberanțele coleretei reprezintă semne ale unei predispoziții la formarea de diverticuli de-a lungul tractului intestinal.

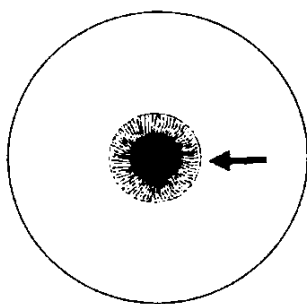
Figura 30. Marcaje ale coleretei indicând tulburări digestive

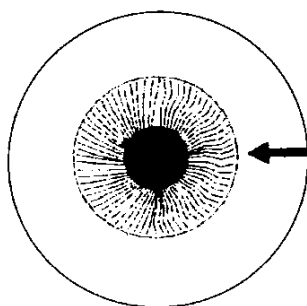
Canalele de spasm indică o funcție slabă a nervilor gastrici. Pacienții care au acest tip de marcaje prezintă adesea dureri de cap sub formă de migrene.

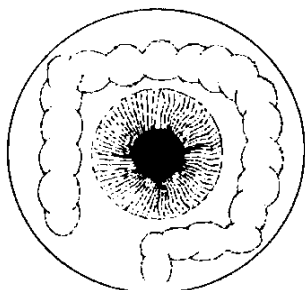
Lărgirile parțiale ale coleretei indică o dilatare a intestinului, fie moștenită genetic, fie neuromusculară, cunoscută sub numele de atonie (tonus muscular redus, musculatură slabă).

Coleretă strânsă indică un stomac mic.

Coleretă laxă indică un stomac mare.

Structura normală a intestinului vizualizată la nivelul irisului.

Figura 30. (continuare)

În situațiile de stres, care au efecte asupra digestiei, trebuie luate câteva măsuri simple care vor fi menționate. Aceste măsuri oferă un ajutor suplimentar pentru structurile și zonele corpului care își consumă resursele foarte repede în asemenea momente.

Pentru cei care au irisul de culoare brun deschis, sau de tip biliar, sucul de lămâie este foarte util. Sucul proaspăt, obținut prin presarea unei jumătăți de lămâie, amestecat cu un pahar de apă caldă, va trebui să facă parte din rutina alimentară zilnică. Faceți-vă obiceiul de a bea acest suc dimineața, pe stomacul gol, înainte de cafea.

Dacă irisul dumneavoastră este brun închis, regimul alimentar va trebui să includă suplimente de vitamină C sau puteți consuma portocale proaspete în fiecare zi. Pentru irisurile brune cu inele de stres, cel mai bun remediu îl constituie exercițiile. Cei care nu sunt prea obișnuiți cu mișcarea trebuie să înceapă cu activități fizice ușoare, să mărească apoi, în fiecare zi, distanțele și viteza de deplasare. Efectuați în total 20 de minute de plimbare, cu pas vior, zilnic.

Dacă irisul dumneavoastră este albastru, reduceți consumul de proteine animale; prea multe proteine animale vor înrăutăți situația și vă vor încălca sistemul digestiv cu toxine. În locul lor, încercați proteine vegetale, alune și cereale, care sunt foarte potrivite pentru suferinzi având ochi albaştri. Cei cu părul roșu și pielea palidă trebuie să consume ca supliment alimentar vitamină C.

Introduceți schimbările lent și considerați-le ca parte componentă a vieții cotidiene. Pentru a evita stresul, nu trebuie să luați niciodată masa atunci când sunteți supărat, agitat sau nervos, trebuie să mâncați încet și să mestecați bine hrana, iar apa trebuie băută la sfârșitul mesei.

În perioada de stres sau oboseală foarte puternică, corpul reacționează prin apariția unor simptome la nivelul organelor mai slabe. De pildă, dacă irisul dumneavoastră prezintă marcaje în zona corespunzătoare pancreasului, perioadele de stres pot provoca scăderi ale concentrației zahărului din sânge și puteți manifesta modificări de dispoziție psihică, iritabilitate nervoasă și stări bruște de oboseală. Situația poate fi comparată cu cea a unui pod care a fost proiectat pentru a suporta o sarcină de 10 tone și care, dintr-o dată, trebuie să facă față unei încărcături de 20 de tone; sub influența acestei tensiuni, podul va ceda în cel mai slab punct al său. Dacă sunteți conștient care este cea mai slabă verigă a structurii corpului dumneavoastră, veți putea evita catastrofa, fie prin întărirea acestei verigi, fie prin evitarea supraîncărcării. Aici intervine iridologia prin rolul său de a vă ajuta să deveniți conștient.

Dacă stresul constituie un factor din viața dumneavoastră, selectați următoarele modalități de a vă recrea, în funcție de culoarea ochilor.

Ochi albaștri: yoga, meditație, activități casnice ca de pildă decupajele, prepararea dulciurilor, aranjarea florilor; scrieți poezii sau povești pentru copii, practicați sporturi de tip badminton, biliard sau popice.

Ochi căprui: vorbitul în public, sporturi de tip fotbal, rugby, baschet, scufundări subacvatice, înot; urmărirea curselor de motociclete; practicarea săriturilor pe plase elastice; restaurarea antichităților; renovarea clădirilor vechi.

AUTOTERAPIA

Tratamente de bioiridologie

După cum am mai arătat, bioiridologia oferă tratamente preventive simple și eficiente care pot fi utilizate de către persoanele al căror iris prezintă marcaje corespunzătoare afectării anumitor organe. În cele ce urmează prezentăm câteva exemple de acest fel.

Tratamentele menționate trebuie utilizate în corelație cu sugestiile de fitoterapie prezentate în capitolul 4 și în funcție de marcajele irisului. În primul rând, va trebui să aveți grijă de starea dumneavoastră fizică în general, iar în al doilea rând, să tratați acele zone pe care irisul le relevă ca fiind mai slabe. Puteți să solicitați medicului dumneavoastră o examinare pentru a vă confirma că simptomele pe care le-ați constatat sunt legate de zonele mai debile. Dacă însă știți că suferiți de o anumită boală, este cel mai indicat să solicitați medicului un program de tratament.

Ficat. Beți dimineața, pe stomacul gol, sucul unei jumătăți de lămâie stors într-un pahar cu apă. Evitați ceaiul, cafeaua și coca-cola; înlocuiți aceste băuturi cu ceaiul de pădăie.

Rinichi. Consumați multe fructe cărnoase ca piersici, nectarine și papaia. Includeți în regimul alimentar țelină proaspătă, cât mai des posibil – ceaiul din frunze de țelină este, de asemenea, foarte gustos. Mergeți la toaletă cât mai des posibil, nu rețineți prea mult urina.

Inimă. Renunțați la fumat și nu consumați prea mult alcool. Totuși, se apreciază că un pahar de vin alb, băut la masa principală, vă ajută la digestie. Reduceți drastic consumul de sare și introduceți mult usturoi în stare naturală. Rezultate bune dă lecitina cu care puteți stropi mâncarea pe bază de cereale iar pentru întărirea inimii încercați ceaiul de păducel.

Pancreas. Reduceți alimentele dulci și cele cu un aport ridicat de calorii inutile, ca de pildă prăjiturile de cofetărie și biscuiții. Luați în fiecare zi o

doză mică de zinc și serviți mese frecvente, de volum redus, conținând proteine superioare, ca de pildă nuci, diferite semințe și iaurturi fără arome.

Vezicula biliară. Renunțați pe cât posibil la grăsimile animale. Corpul dumneavoastră are însă nevoie de grăsimi, iar pe acestea le veți lua din uleiul de măsline pur. Consumați câte o lingură pe zi, la masă. De pildă încercați să turnați ulei de măsline peste cartofii copti în loc de a folosi unt.

Plămâni. Dacă fumați, renunțați imediat. Dacă aveți un marcaj în zona corespunzătoare plămânilor, este bine să opriți fumatul înainte de a fi prea târziu. Respirați aer curat, dacă este posibil pe litoral, și încercați ceaiul de podbal.

Sinusuri. Evitați toate produsele lactate care congestionează mucoasele și luați câte 500 mg de vitamina C pe zi.

Coloana vertebrală/gât. Chiar dacă nu aveți dureri, este bine să vi se facă un consult de către un specialist în chiropractică. Solicitați recomandarea unor exerciții pentru spate, pentru a întări musculatura din zona respectivă.

Uter. Luați o soluție pe bază de fier care poate fi găsită la farmacii. Practicați exerciții fizice din poziția culcată pentru întărirea musculaturii din zona bazinului. Evitați tampoanele, care nu sunt agreate de organism, și folosiți bandajele, mult mai potrivite. Luați în considerare posibilitatea renunțării la pilulele anticoncepționale dacă dispuneți și de alte mijloace.

Ovar. Aplicați aceleași recomandări ca și în cazul uterului. Dacă în ambele zone, respectiv cea corespunzătoare uterului și cea corespunzătoare ovarelor, există marcaje ale irisului, solicitați un examen medical.

Testicule. Luați un supliment zilnic de zinc, în doze reduse, și supuneți-vă unor examene medicale regulate.

Sâni. Majoritatea femeilor cunosc faptul că trebuie să-și examineze regulat sânii, dar câte fac într-adevăr asta? Obișnuiți-vă să vă autopalpați sânii. Ei sunt glande care prezintă acumulări neuniforme de țesut și nu trebuie să vă concentrați atenția pe o anumită aglomerare de acest tip ci este necesar să urmăriți modificările, acționând în consecință.

Tiroidă. Tabletele pe bază de vareh reprezintă un mijloc foarte potrivit și sigur de restaurare a echilibrului acestei glande importante. Complexul vitaminelor B este vital pentru o tiroidă sănătoasă. Dacă puteți, măsurați-vă pulsul pentru a stabili dacă tiroida manifestă o hipo- sau hiperfuncție. Un puls rapid indică hiperfuncție, iar un puls lent, o funcție diminuată. Încercați să

obțineți indicații de tratament din partea unui specialist, dacă pulsul este peste 120 sau sub 60 de bătăi pe minut.

Glande suprarenale. Sunt cunoscute sub denumirea de glande de stres. Dacă este posibil, faceți cât mai multe exerciții afară pentru a elimina în mod pozitiv excesul de adrenalină. Luați în fiecare zi o tabletă de B complex și una de vitamina C. Dacă trăiți în atmosfera plină de fum și plumb a unui oraș, ambele afectând funcția suprarenalei, veți avea nevoie de un supliment de vitamine A, C și E. Pentru indicații mai detaliate urmăriți paragraful referitor la stres (paginile 87-92).

Stomac. În acest caz, semnul cel mai frecvent al irisului îl constituie canalele de stres (vezi figura 8, pagina 23) care indică un stomac hiperexcitabil. Încercați să mâncați într-o atmosferă relaxată; nu mâncați pe apucate, în timp ce lucrați. Chiar vizionarea la televizor în timpul mesei poate afecta echilibrul delicat al digestiei. Nu mâncați atunci când sunteți abătut sau supărat deoarece organismul va înceta să producă sucuri digestive, în situația în care corpul trebuie să se mobilizeze pentru a reacționa împotriva excesului de adrenalină.

Piele. Pielea este asemănătoare unui al treilea rinichi deoarece contribuie la reglarea balanței hidrice a corpului. Noi uităm adesea că ea este un organ – și încă unul foarte important – și că trebuie îngrijită în mod corespunzător. Luați vitaminele A și D pentru a ameliora eventualele afecțiuni și frecați pielea cu o perie aspră, în fiecare zi. Pentru cazurile speciale, solicitați ajutorul unui fitoterapeut specializat în uleiuri pentru îngrijirea pielii.

Ochi. În caz de usturime și înțepături, este necesar să se consume vitaminele complexului B. Vederea trebuie verificată regulat de către un oftalmolog. Unii oftalmologi sunt de părere că toți cei care au depășit vârsta de 40 de ani au afecțiuni ale ochilor dar, cu o nutriție adecvată, deteriorările globului ocular pot fi amânate mai mult timp. Ochii reprezintă un bun barometru al stării generale a sănătății și sunt primii care reacționează față de îmbunătățirea acesteia.

6. IRIDOLOGIA ȘI METODELE DE TERAPIE NATURISTĂ

Iridologia poate fi utilizată în corelație cu multe alte sisteme medicale, inclusiv medicina tradițională. Într-adevăr, este greu de conceput că ar putea exista vreun sistem care să nu poată beneficia de avantajele pe care le oferă această metodă de diagnostic sigură, nedureroasă și neinvazivă. Capitolul de față se concentrează asupra acelor terapii naturiste care pot fi cel mai adecvat combinate cu iridologia și în cazul cărora practicienii recurg, de obicei la ambele procedee. Faptul că nu sunt menționate unele sisteme nu înseamnă că acestea nu pot fi aplicate împreună cu iridologia; omisiunea se datorează numai considerentelor legate de spațiul tipografic a cărui limitare ne-a determinat să le prezentăm pe cele mai comune.

CHIROPRACTICA

Chiropractica reprezintă o formă de terapie manipulativă prin care articulațiile și coloana vertebrală sunt aduse în poziție corectă. Această reechilibrare a corpului ajută la redobândirea funcționării optime.

Deși majoritatea specialiștilor în chiropractică posedă metode de diagnostic structural, iridologia poate oferi un sprijin important pentru cazurile în care nu există disfuncții structurale evidente, în special atunci când un pacient nu reacționează la tratament. Luați exemplul unui pacient care se plânge de dureri ale umerilor. Acționând asupra articulațiilor umărului și coloanei am putea obține o înlăturare temporară a durerilor, dar iridologia

ne poate indica o inflamare a ficatului. Aceasta ar însemna că este necesar să se acționeze mai delicat asupra zonelor sensibile și că trebuie să se aplice un alt tratament care să ajute la refacerea ficatului. Durerile de cap reprezintă un alt simptom tratat adesea, cu succes, de către specialiștii în chiropractică, dar ce putem spune despre durerile care se instalează și apoi trec fără să se încadreze într-un anumit tipar? Iridologia poate releva cauza apariției durerilor de cap – ca de pildă perturbările hormonale, tulburările digestive sau stresul necontrolat. Având aceste cunoștințe de bază, eficiența tratamentului aplicat de specialistul în chiropractică poate fi mărită.

Studiu de caz: Carol H., funcționar public

Carol ne-a vizitat datorită faptului că utiliza de mulți ani laxative pentru a stimula mișcările zilnice ale intestinului și începuse să se îngrijoreze că acestea ar putea avea efecte negative, pe termen lung. Ea a menționat că încercase totul, de la acupunctură la terapie zonală, pentru a scăpa de constipația cronică iar acum se orientase asupra iridologiei. După ce i-am examinat irisul, alcătuit dintr-un țesut de legătură lax, având o țesătură impresionantă de fibre, am observat un defect foarte mic, dar important, de culoare neagră, în zona corespunzătoare părții inferioare a coloanei vertebrale. Acesta era singurul defect din țesătura largă de fibre. Am depistat imediat care era problema: una dintre vertebrele coloanei inferioare nu era perfect aliniată cu celelalte și aceasta provoca constipația. Nu este de mirare că nici un tratament administrat pe cale orală nu avea efect. În figura 31 poate fi observat marcajul din irisul Carolei.

I-am recomandat să solicite o consultație unui coleg specializat în chiropractică după metoda McTimoney, un procedeu mai delicat. Vertebra sa lombară, L3, era dislocată; pacientei i-au fost aplicate trei tratamente, iar intestinul său și-a revenit la normal. Ea nu mai folosește laxative.

ACUPUNCTURA

Acupunctura este o metodă de tratament bazată pe înfigerea în piele a unor ace sterile, foarte fine, amplasate în zone extrem de precise ale trupului, în scopul de a atinge anumite meridiane sau canale energetice. Atunci când acele sunt așezate după anumite direcții și la adâncimi specifice, ele pot direcționa fluxul energetic spre acea parte a corpului care creează probleme.

Medicina chineză străveche, care include și acupunctura ca procedeu terapeutic, este bazată pe fluxurile energetice din corp și pe echilibrul dintre principiile complementare yin și yang. Iridologia oferă o dimensiune suplimentară

stării genetice a fluxului energetic și echilibrului yin/yang, la nivelul fiecărui organ din trup. Prin adăugarea iridologiei la procedeele lor de diagnoză, specialiștii în acupunctură pot avea un acces mai rapid la starea genetică a funcțiilor organismului. Este ușor și simplu să privești un iris și să-ți dai seama, de exemplu, că fluxul energiei Chi ar putea fi blocat la nivelul veziculei biliare, deoarece irisul prezintă un defect în zona respectivă.

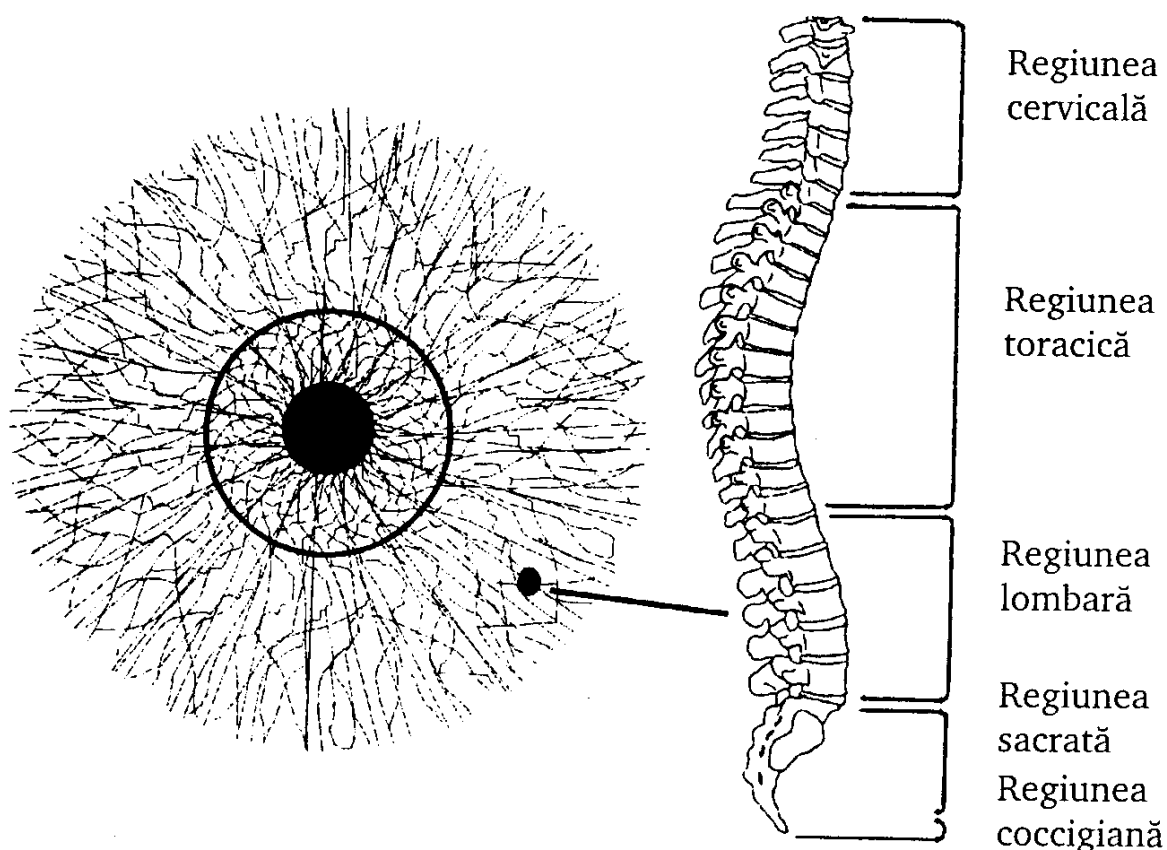

Figura 31. Irisul drept al pacientei Carol H., evidențiind un marcaj de defect în zona corespunzătoare celei de-a treia vertebre lombare

NATUROPATIA

Naturopatia este un termen larg care include multe terapii naturiste dar care pune, de obicei, accentul pe capacitatea internă de vindecare a trupului, cunoscută și sub numele de forță vitală (vezi pagina 87). La un moment dat, naturopatia era cunoscută sub numele de „terapie naturală” și se baza exclusiv pe prescrierea apei și alimentelor ca medicamente. Specialiștii în naturopatie recunosc astăzi valoarea vitaminelor, mineralelor, plantelor

medicinale și remediilor florale ca parte componentă a regimului pe care-l recomandă.

Iridologia și naturopatia se completează reciproc foarte bine și mulți specialiști în naturopatie apelează la iridologie. Principiul de bază al naturopatiei constă în îndepărtarea din trup a toxinelor și substanțelor reziduale nocive ceea ce asigură o creștere a forței vitale, reinstalând o stare bună de sănătate, nu numai sub aspectul absenței simptomelor ci în general. Iridologia constituie soluția pentru a stabili unde anume sunt reținute toxinele în corp, respectiv la nivelul sângelui, glandelor, organelor sau altor țesuturi. Pe de o parte iridologia ne poate indica acele organe implicate în eliminarea substanțelor toxice care sunt genetic dotate cu o capacitate de funcționare suficient de puternică pentru a-și îndeplini eficient funcția, curățând corpul de toxine, iar pe de altă parte ea ne poate avertiza asupra acelor organe care ar putea să nu facă față suprasolicităților provocate de acumulările prea mari de materii toxice. De pildă, balonările din perioada premenstruală ar putea indica o toxicitate la nivelul organelor sistemului reproducător, ceea ce necesită tratament. Observarea irisului în aceste cazuri poate evidenția o sensibilitate a uterului care nu trebuie forțat să intervină în procesul de detoxifiere; așadar, trebuie intensificată activitatea ficatului și intestinelor pentru ca eliminarea reziduurilor să se producă mai eficient. Astfel, organul care este deja sensibil nu este solicitat în mod suplimentar, ceea ce permite ca recuperarea să fie blândă dar rapidă.

HOMEOPATIA

Homeopatia constituie un sistem al medicinei energetice bazat pe principiul „cui pe cui se scoate“. Persoanelor bolnave li se administrează cantități foarte mici, adesea doar urme, dintr-o substanță, pentru a vindeca o boală care ar putea fi cauzată de aceeași substanță în cazul administrării ei unei persoane sănătoase. Această metodă de terapie poate deveni, în mâna unui homeopat bine instruit, o armă foarte puternică.

Mulți homeopați folosesc cunoștințele de iridologie în stabilirea diagnosticului, ca o completare a chestionării detaliate a pacientului, specifică homeopatiei. Analiza pe care o face homeopatul pornește de la caracteristicile individuale ale pacientului, dar irisul reprezintă o parte a acestei unicități, oferind terapeutului un indiciu în plus pentru înțelegerea bolnavului. Sistemul homeopatic de diagnosticare se bazează în mare parte pe tipul structural determinat genetic, ținând seama de înălțime, greutate, constituție corporală. Irisul este o parte vizibilă a acestei constituții corporale genetice

FITOTERAPIA

În aproape toate culturile, găsim elemente de fitoterapie tradițională care s-au transmis de-a lungul timpului; aceasta este cea mai veche formă de tratament cunoscută ființelor umane. Civilizația occidentală se reîntoarce astăzi la implicațiile medicale puternice oferite de plante, ca element natural. Multe plante medicinale au fost testate clinic și s-au dovedit a avea anumite efecte asupra corpului uman.

Plantele pot exercita un efect pozitiv și puternic asupra corpului atunci când sunt administrate direct, dar, evident, este mai bine să se știe exact, înainte de a se indica un tratament, unde anume este problema și care sunt organele care ar trebui ajutate. De pildă, un pacient poate solicita ajutorul unui fitoterapeut într-o problemă legată de constipație, iar tratamentul cu plante medicinale poate da rezultate pozitive. Este însă mai bine să analizăm problema mai în profunzime și să ne întrebăm din ce cauză s-a instalat constipația. Irisul ne va arăta dacă aceasta constituie rezultatul unei dereglări hormonale sau dacă este determinată de dislocarea unei vertebre din partea inferioară a coloanei. Cunoașterea acestor elemente va mări eficiența oricărui tratament.

REFLEXOLOGIA

Pe picior se găsesc anumite puncte reflexe conectate la toate organele și glandele din corp. Când se face masaj în aceste puncte, ele trimit către organul afectat anumite fluxuri energetice stimulative. Acest masaj exercitat în scop corectiv poate reda echilibrul și starea bună a corpului.

Atunci când masajele de tip reflexologic sunt prescrise ținându-se seama și de informațiile de diagnosticare pe baza irisului, se pot obține rezultate foarte bune. În mod normal, dacă un organ nu funcționează bine, pe picior, în regiunea corespunzătoare acestuia, apare o zonă sensibilă. Dacă organul este caracterizat printr-o slabă funcționare, genetic determinată, dar care nu se manifestă încă simptomatologic, pe picior nu apare nici un punct sensibil. Însă dacă ținem seama de faptul că irisul indică un rinichi sensibil, prin masarea zonei corespunzătoare de la nivelul piciorului, energia vitală poate fi transferată la rinichi, chiar înainte ca simptomele să indice existența unei probleme.

7. O VIZITĂ LA IRIDOLOG

După cum am văzut până acum, oricine își poate analiza starea generală a sănătății prin observarea individuală a culorii, marcajelor și modelului irisului sau prin solicitarea ajutorului unui alt observator. Dacă însă vă îngrijorează ceea ce ați constatat, este de dorit să solicitați ajutorul unui iridolog. Pierdem foarte mult timp pentru a ne întreține automobilele într-o bună stare de funcționare. Nu este oare normal să acordăm un interval de timp similar pentru menținerea unei stări bune de sănătate a trupului nostru? Un examen anual, efectuat de către iridolog, poate determina evitarea multor neplăceri pentru mulți ani.

Mulți dintre pacienții aflați pentru prima oară într-un cabinet de iridologie rămân uimiți de cantitatea mare de informații pe care o obțin în urma unei consultații, nu numai în ceea ce privește vitaminele și plantele medicinale de care au nevoie și momentele administrării acestora, ci și în legătură cu unele aspecte ale mediului de viață, care influențează sănătatea. Pacienții dobândesc, de asemenea, cunoștințe bogate despre trupul lor și modul în care acesta funcționează. Corpul nostru este unic și avem datoria de a-l îngriji cât mai bine putem. Trebuie să-l menținem într-o condiție cât mai bună posibil, în limitele fondului genetic pe care l-am moștenit.

ALEGEREA IRIDOLOGULUI

Cea mai mare parte a iridologilor autorizați sunt animați de setea de a dobândi cunoștințe despre corpul uman și secretele lui. Așa cum se întâmplă în orice profesiune, unii iridologi sunt mai buni decât alții, iar dumneavoastră veți dori probabil să-l selectați pe cel mai bun. Un prim pas va trebui să fie contac-

țarea celei mai apropiate clinici de medicină alternativă unde va trebui să întrebați dacă în evidența lor există vreun iridolog autorizat. Această informație constituie ea însăși o bună recomandare deoarece majoritatea clinicilor verifică scrisorile de acreditare ale profesioniștilor pe care urmează să-i includă în colectivul lor. Dacă nu puteți proceda în acest mod, adresați întrebări prietenilor și familiei dumneavoastră deoarece recomandările personale sunt, de obicei, demne de încredere. Dacă nu ați reușit nici în acest mod, luați legătura cu una dintre organizațiile din Canada, Europa sau Statele Unite pe care le găsiți specificate la sfârșitul acestei cărți. Aveți totuși grijă să evitați orice terapeut, inclusiv iridolog, care a urmat un curs de specializare pe termen scurt deoarece însușirea cunoștințelor de iridologie reclamă un timp mai îndelungat.

Unii dintre practicieni sunt exclusiv iridologi și își câștigă existența prin analiza irisului. Alții au experiență și calificare suplimentară, în alte domenii, și și-au dat seama de utilitatea iridologiei ca metodă de susținere a altor procedee terapeutice. Deci căutați un iridolog care să dispună și de cunoștințe de osteopatie, chiropractică, nutriție, homeopatie, aromopatie, care să acționeze ca vindecător, reflexolog sau fitoterapeut.

PROGRAMAREA VIZITEI

Spre deosebire de medicii specialiști în medicina tradițională, iridologul nu solicită o recomandare din partea medicului dumneavoastră curant; el nu solicită nici un fel de recomandare. Majoritatea iridologilor lucrează independent, fie făcând parte dintr-o echipă care activează în cadrul unei clinici de medicină alternativă, fie că dispun de un cabinet particular, amenajat în locuința proprie.

Îndată ce ați obținut cantitatea maximă de informații despre iridologul pentru care ați optat, solicitați telefonic detalii cu privire la taxa aplicată pentru vizită și programare. Specialiștii buni sunt de obicei ocupați, așa încât trebuie să fiți pregătit să așteptați timp de câteva săptămâni. Dacă vi se oferă o programare pentru ziua imediat următoare, procedați cu grijă. Încercați întotdeauna să vorbiți personal cu iridologul, nu prin intermediul unei secretare; un practician înțelegător și prietenos va fi bucuros să vă furnizeze toate informațiile despre procedură, note de plată etc.

CONSULTAȚIA

Dacă purtați lentile de contact, îndepărtați-le înainte de consultație. Deși se poate face o diagnosticare bună și prin lentilele de contact, este mai ușor să se lucreze fără umbra pe care o aruncă ele. Lentilele de contact nu se vor

îndepărta și nu se vor aplica în incinta cabinetului de iridologie deoarece nu este igienic.

Consultația dumneavoastră trebuie să înceapă cu o explicație prietenoasă din partea iridologului cu privire la ceea ce se va întâmpla în următorul interval. Iridologul își va nota datele dumneavoastră personale, respectiv numele, adresa, data nașterii și eventualele consultații avute în alte cabinete de specialitate, apoi va începe consultația propriu-zisă. Înainte de examinarea irisului, nu trebuie să se procedeze la nici un interviu de amploare. De altfel, nu are nici un rost să menționați iridologului care sunt zonele problemă ale corpului dumneavoastră; este de datoria lui să descopere și nu numai să confirme, „oh, da, văd aceasta în irisul dumneavoastră!”. Este mult mai bine ca specialistul în iridologie să-și emită opiniile proprii, bazate numai pe analiză; aceasta vă va ajuta să obțineți un diagnostic mai precis.

Figura 32. Observarea irisului utilizând lupa și o lampă tubulară

Este foarte probabil că ochii dumneavoastră vor fi observați cu ajutorul unei lupe de mână și a unei lămpi tubulare care va fi folosită pentru iluminarea irisului (vezi figura 32). Uneori se utilizează o lampă medicală cu fantă, de tipul celor folosite de către opticieni. Unii iridologi obișnuiesc să facă și fotografii ale irisului pe care le puteți păstra pentru examinările ulterioare. Observațiile care se efectuează asupra irisului sunt complet nedureroase, dar, în cazul puțin probabil că ochii dumneavoastră au o sensibilitate specială la lumina puternică, s-ar putea ca această consultație să vă deranjeze puțin. Dacă lucrurile stau astfel, iridologul își va da seama

ușor și va lua măsurile necesare pentru a vă asigura condiții cât mai confortabile.

Iridologul va examina pe rând irisul fiecărui ochi folosind lupa și lampa cu fantă, pentru iluminare. Lampa va fi deplasată în jurul părții exterioare pentru a crea spoturi luminoase și umbre, astfel încât nici un marcaj să nu treacă neobservat; totodată va lua note și va întocmi o schiță generală a modelului irisului, având ca referință o diagramă a irisului pentru a amplasa exact fiecare marcaj.

După ce au fost notate toate marcajele, petele de pigmenti și culorile, iridologul va începe să discute cu dumneavoastră asupra zonelor relevante, punându-vă o serie de întrebări care s-ar putea să vi se pară lipsite de legătură. Nu vă îngrijorați, deoarece specialistul încearcă astfel să stabilească gama simptomelor corelate cu un anumit marcaj, pentru a putea să-și facă o imagine completă asupra stării sănătății dumneavoastră în momentul respectiv.

După o jumătate de oră, veți fi discutat deja multe probleme de sănătate, de la frecvența cu care vă alimentați, până la funcția intestinelor și dincolo de aceasta. S-ar putea să fie abordate și unele conexiuni de ordin genetic cu membrii familiei dumneavoastră. Fiți pregătit pentru o discuție îndelungată, dar puneți și întrebări și nu lăsați iridologul să treacă peste un subiect despre care ați dori mai multe informații. Obțineți cât mai mult posibil dintr-o informație deoarece, în definitiv, este vorba despre corpul dumneavoastră, pe care trebuie să-l descoperiți și să-l înțelegeți!

Deoarece iridologii sunt de obicei inițiați într-una sau chiar mai multe metode de terapie naturistă, ei vor putea recomanda tratamente preventive pentru o gamă largă de situații. Există însă momente în care orice medic trebuie să îndrume un pacient către un specialist, iar iridologii nu au nici o rețineră în a vă dirija către o persoană specializată în domeniul de care aveți nevoie. Dacă irisul evidențiază dislocarea unor vertebre, cea mai potrivită persoană pentru tratarea dumneavoastră va fi un osteopat sau un specialist în chiropractică. Dacă stresul constituie sursa principală a simptomelor fizice, veți fi dirijat către un specialist în terapia stresului. Iridologul îi va cunoaște pe cei mai buni specialiști, astfel încât veți putea preîntâmpina orice problemă.

La încheierea consultației, asigurați-vă că ați înțeles bine toate informațiile primite. Dacă simțiți că este necesar, notați-vă perioadele de tratament, dozele de medicament, cantitatea de vitamine, numele mărcilor indicate etc. Dacă s-a efectuat o fotografie a irisului, este posibil să mai programați o vizită astfel încât ea să poată fi examinată. Solicitați acest serviciu.

De obicei recomandăm ca, pe perioada tratamentului să se țină o evidență a stării de sănătate. Putem uita cu ușurință o durere sau o jenă pe care am avut-o cu 3-4 luni în urmă și există uneori pacienți care, revenind pentru un

control, afirmă că starea sănătății lor s-a îmbunătățit doar foarte puțin. Cu toate acestea, atunci când sunt chestionați despre durerile lor de cap ei răspund: „Oh, nu mai am dureri de cap!“. În acest caz, o scurtă trecere în revistă a jurnalului privind starea sănătății pacientului respectiv îl va ajuta să-și dea seama în ce măsură s-a îmbunătățit sănătatea și vitalitatea sa. Mai mult decât atât, vindecarea poate fi un proces de durată, în special după ani îndelungați de boală cronică sau dureri continue. Noi considerăm că, pentru fiecare an de boală, este necesar un proces de recuperare cu durata de o lună.

Recomandăm să se efectueze o vizită anuală la iridolog, nu pentru a constata modificările survenite la nivelul irisului, ci pentru a observa schimbarea stării sănătății dumneavoastră. O stare bună a sănătății nu reprezintă atât un eveniment, cât un proces constând într-o serie de modificări care se succed într-o anumită perioadă de timp.

BIOIRIDOLOGIA

După ce vi s-a stabilit diagnosticul, vi se poate recomanda un tratament bioiridologic. Cele două elemente de bază ale iridologiei sunt fitoterapia și controlul nutriției, deși există și alte forme de medicină alternativă care pot fi de un imens ajutor, având un protocol propriu. Pentru menținerea unei stări bune a sănătății este deosebit de important să se poată asigura tratamentul unei anumite regiuni din corp, înainte ca o simplă debilitate să devină simptomatică, același tratament poate fi aplicat însă și dacă procesul de boală este deja evident.

Nutriția se află în prima linie a bătăliei pentru menținerea unei stări bune a sănătății. Un organ sau o glandă debilitată va reacționa pozitiv față de substanța nutritivă de care are nevoie, dacă aceasta este administrată în cantitatea necesară. Cercetări recente au arătat că mari doze de vitamina E pot împiedica dezvoltarea unor boli cardiace, în timp ce vitamina B împiedică apariția la făt a afecțiunii cunoscute sub numele de „spina bifida“*. Deși astăzi se aplică pe scară largă suplimentarea regimului alimentar cu vitamine și minerale, bioiridologia se pronunță în favoarea unui regim nutritiv bogat în vitamine, considerându-l mai eficient decât tabletele.

Conform principiilor bioiridologiei, pacientul nu trebuie supus unor modificări radicale ale regimului de nutriție sau stilului de viață. De pildă, odată, am închis cabinetul pentru pauza de prânz, după 10 minute de la

* Malformație congenitală a canalului vertebral, în special în regiunea lombo-sacrată, caracterizată prin lipsa de sudură a arcului vertebral al uneia sau mai multor vertebre (n. trad.)

examinarea unui pacient. În drumul către destinația noastră ne-am ciocnit de pacientul pe care abia îl examinaserăm. Era înconjurat de familia sa și, în momentul în care treceam, am observat că tocmai ascunsese la spate un cornet cu înghețată. Roșu în obraji, el a încercat să se scuze, dar noi l-am oprit, arătându-i că o cantitate redusă dintr-un aliment preferat face bine organismului. Renunțarea la micile plăceri ale vieții are efecte negative, iar râsul trebuie considerat unul dintre cele mai importante daruri cu care natura ne-a înzestrat. În sensul celor menționate, regimul alimentar nu trebuie împins prea departe. Cei care au ocazia să petreacă uneori o seară în compania prietenilor își limpezesc creierul din punct de vedere chimic, chiar dacă respectiva seară înseamnă o masă la care se servește mâncare chinezească saturată cu sare de sodiu sau o pungă de cartofi prăjiți.

În bioiridologie, plantele medicinale joacă și ele un rol important. Ele pot fi administrate timp de multe luni fără teama unor efecte secundare și, cu cât doza este mai mică, cu atât este mai ușoară ridicarea zonelor mai slabe ale corpului la nivelul celorlalte. Adeseori, organismul nu utilizează elementele nutritive la maximum decât dacă sunt administrate în cantități mici. Organele sau glandele congenital sensibile nu pot ține pasul cu activitatea vitală a celor sănătoase. De pildă, este greu ca o inimă slabă să funcționeze în același ritm cu un ficat sănătos a cărui activitate a fost chiar stimulată prin administrarea unor doze mari de vitamine și minerale. Similar, o inimă sănătoasă, stimulată, nu poate funcționa bine dacă ficatul funcționează inefficient. Este esențial deci ca organele și glandele care funcționează deficitar să beneficieze de acele substanțe nutritive care le sunt utile. Fitoterapia acționează la nivelul celulei pe principiul cererii și nu al invitării. Celula este capabilă să absoarbă elementele nutritive din plantele medicinale deoarece acestea „vibrează” la aceeași frecvență cu corpul nostru. Pe măsură ce fiecare celulă se reproduce, în timp ce utilizează elementele nutritive necesare, absorbția celulară devine tot mai puternică până când, în final, procesul de vindecare este complet.

Lacunele sunt marcajele cele mai comune ale irisului și constituie semne ale unei debilități congenitale. Dacă acest tip de marcaj al irisului este însoțit de o stare de boală, starea respectivă poate fi ușor remediată cu condiția identificării stimulilor din mediu implicați. O lacună situată în zona irisului corespunzătoare inimii poate fi rezultatul fumatului, dacă există simptome cardiace. O lacună pancreatică poate fi corelată cu simptome de hipoglicemie datorate consumului excesiv de zahăr. Foarte adesea este necesară simpla îndepărtare a stimulilor negativi care determină simptomele pentru a redobândi o stare bună a organismului. Terapiile corective trebuie să includă îndepărtarea factorilor de mediu negativi, dacă este posibil, și administrarea acelor substanțe nutritive menționate

în capitolul 4, paginile 76-80, sub formă de tablete și/sau alimente care conțin vitaminele, mineralele și substanțele fitochimice necesare.

Plantele medicinale se utilizează în doze mici și într-o manieră precisă pentru a putea restabili echilibrul. Administrarea plantelor medicinale trebuie să se efectueze pe baza principiului „o săptămână de tratament, două zile de pauză” pentru marcajele de tip latent (neînsoțite de simptome) și „șase zile de tratament, o zi de pauză” pentru marcajele active (însoțite de simptome). Dacă există simptome, trebuie să consultați medicul dumneavoastră curant.

Băi de picioare cu plante medicinale

Încă de acum câțiva ani, am început să-i sfătuim pe pacienții noștri să apeleze la plantele medicinale administrate ca băi de picioare sau băi ale mâinilor. Această formă de tratament este extrem de benefică deoarece ea ocolește stomacul, iar procesul de osmoză permite trecerea fluidelor din exterior, prin piele, în fluidele din corp. Pielea deține o importanță covârșitoare în menținerea homeostaziei, rolul ei incluzând și protecția organismului, reglarea termică, sinteza unor importante substanțe chimice și hormoni, și excreția apei și sărurilor. Prin piele pot fi absorbite substanțele liposolubile de tipul vitaminelor A, D, E și K. Prin piele trec estrogenii și alți hormoni sexuali, hormonii corticoizi și anumite substanțe chimice, ca de pildă salicilatul de metil (uleiul de perișor*) și dimetil sulfoxidul.

Consultându-vă cu un fitoterapeut, vă puteți prepara singur băile de picioare. Fierbeți un litru de apă timp de cinci minute apoi lăsați-l la răcit. Când apa este caldă, treceți-o într-un vas de plastic (nu metal). Adăugați amestecul de plante medicinale mărunțite sau tocate și lăsați să se macereze timp de cinci ore. Turnați preparatul într-un vas de sticlă curat. Acesta este extractul vegetal pe care îl veți folosi pentru baie.

Baia de picioare

Fierbeți doi litri de apă și lăsați-o să se răcească timp de cinci minute. Adăugați ¼ litri de extract vegetal. Restul extractului poate fi păstrat și reîncălzit dar fără a-l fierbe sau a adăuga apă. Se poate folosi timp de opt zile, apoi se aruncă. Faceți două băi de picioare pe zi, una dimineața, înainte de dejun, timp de opt minute, la temperatură cât mai ridicată posibil, iar cealaltă seara, înainte de cină.

* Specia *Pirola minor* (n. trad.)

CONCLUZII

Iridologia constituie un mijloc sigur și valoros de diagnosticare, ajutându-vă să înțelegeți în ce fel și din ce cauză corpul dumneavoastră funcționează așa cum funcționează. Metoda este lipsită de pericole deoarece nu necesită nici un fel de intervenție: nu sunt necesare ace de seringă, nici experimente, nimic. Pentru a stabili fondul genetic al rezistenței diferitelor organe sau funcții ale corpului nu este necesar nici măcar un interviu. Importanța procedurii constă în faptul că, în afară de îndrumarea către tratamentul corect al unei anumite stări sau al unor simptome, el asigură oprirea procesului maladiiv încă din stadiile de debut, când simptomele nu sunt vizibile.

Cartea de față a fost concepută ca o introducere generală în diagnosticarea stării de sănătate pe baza irisului și sperăm că o veți găsi suficient de incitantă pentru a dori să vă îmbogățiți cunoștințele. Dacă încă nu ați privit ochii prietenilor sau rudelor, faceți-o acum și veți constata că fiecare iris este diferit. Faptul că ați optat pentru această carte dovedește că aveți o minte iscoditoare, deci veți dori probabil să aflați mai multe amănunte despre marcajele irisului și ceea ce reprezintă ele. În acest sens puteți urma cursuri de instruire, puteți consulta mai multă literatură sau puteți participa la seminarii, pentru toate acestea existând material audio și video.

Iridologia se află încă la începuturile dezvoltării sale dar va deveni curând un instrument acceptat și utilizat de mulți medici. Ea este o disciplină care se bucură de atenție și este studiată serios cu scopul de a fi – sperăm noi – complet integrată în sistemul de îngrijire a sănătății. În acest mod ea va putea fi utilă, nu doar prozeților medicinei alternative, ci și tuturor celor care doresc să evite pe cât posibil procedeele chirurgicale, iradierea cu raze X și terapia medicamentoasă. Noi considerăm că iridologia trebuie să devină „o primă opțiune” în orice diagnosticare medicală și vom continua să acționăm energic în acest scop.

LECTURI SUPLIMENTARE

- Angerer, Josef. *Ophtalmotrope Phanomenologie*, Marcell, 1981
- Angerer, Josef. *Handbuch der Augendiagnostik*, Marcell, 1981
- British Herbal Medical Association. *Herbal Pharmacopoeia*, BHMA, 1983
- Colton, James & Sheelagh. *Iridology: A Patient's Guide*, Thorsons, 1988
- Colton, James & Sheelagh. *Principal Iris Signs*, British Society of Iridologists, 1987
- Dawkins, Richard. *The Selfish Gene*, Oxford University Press, 1978
- Deck, Josef. *Principles of Iris Diagnosis*, Deck, 1980
- Deck, Josef. *Differentiation of Iris Markings*, Deck, 1980
- Dwyer, John. *Body at War*, Unwin, 1988
- Ganong, W F. *Review of Medical Physiology*, Lange, 1985
- Harsanyi, Dr Zsolt & Hutton, Richard. *Genetic Prophecy*, Granada, 1982
- Kadans, Joseph M. *Encyclopedia of Medicinal Foods*, Thorsons, 1973
- Kritzer, Dr J Haskel. *Text Book of Iridiagnosis Guide in Treatment*, Kritzer, 1921
- Mansfield, Peter. *The Bates Method*, Optima, 1992
- Mervyn, Leonard. *Dictionary of Vitamins*, Thorsons, 1984
- Pipe, D M & Rapley L. J. *Ocular Anatomy and History*, ABDO, 1987
- Weiss, Dr Rudolf. *Herbal Medicine*, Beaconsfield, 1991

ADRESE UTILE

CANADA

Society of Iridologists (Canada)

Dominique Carterbell
Suite 18 2550 Golden Ridge Road
Mississauga
Ontario L4X 2S3

EUROPA

The Anglo-European School of Iridology

998 Wimborne Road
Bournemouth
Dorset BH9 2DE
England
Telefon (01202) 518078.
Fax (01202) 546639

Pastor Felke Institut

Heidstrasse 2
D-7258 Heimsheim
Germany

The British Society of Iridologists

998 Wimborne Road
Bournemouth
Dorset BH9 2DE
England
Telefon (01202) 518078.
Fax (01202) 546639

The Greek Society of Iridologists

Makedonias 17
Argyroupolis
Athens 16254
Greece

SUA

Society of Iridologists (USA)

Alsis Kayed
10551 West Broward Boulevard
Apt 311
Plantation
Florida 33321

Bernard Jensen

Route 1
Box 52
Escondido
California 92025

